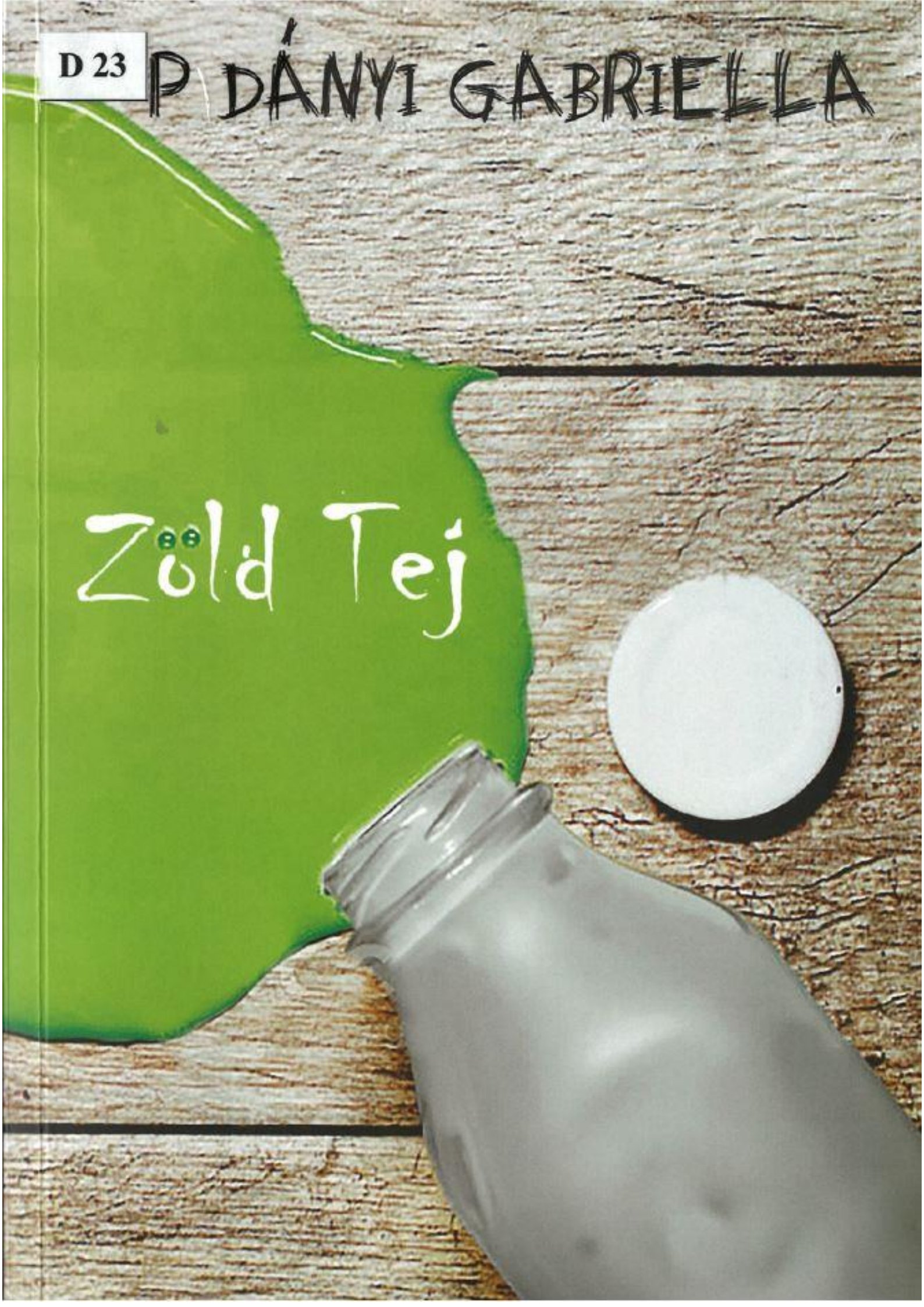

D 23

P DÁNYI GABRIELLA

Zöld Tej

D23

P. Dányi Gabriella

Zöld tej

P. Dányi Gabriella

Zöld tej

Előszó

A kedves Olvasó egy sokoldalú művész novelláskötetét tartja a kezében. A szerző a Kazinci Művészeti Klub titkára, rendezvényszervezője, költő, író, festő, illusztrátor. Olyan valaki műveibe nyerünk betekintést, aki érzékeny művészi látásmóddal közelíti meg a hétköznapi élet különleges pillanatait. Egyedi történeteknek olyan láncolatáról van szó, amelyek által láthatjuk, hogy miért érdemes élni, miért érdemes küzdeni.

Hétköznapi szereplők nem mindennapi helyzetbe kerülnek, ezáltal új dimenzióba kényszerülnek, hogy megoldást találjanak, választ keressenek a kihívásra. A mai világ problémáira reflektál a szerző novelláiban. Ezekben a művekben nagyszerű írói kvalitásokkal vezet el bennünket a szerző ahhoz a végkifejlethez, ami az előzményekből szervesen kell, hogy következzen. A legaktuálisabb témákkal szembesülhetünk, ezért különösen érdekes lehet elmélyedni a szereplők életének alakulásában. Mindenütt a jók váratlan fordulatáról van szó. Van, ahol önerőből, van, ahol segítséggel sikerül a nehéz helyzetet leküzdeni. Az élet többek között erről szól. Sokszor előfordul válsághelyzet, nem várt fejlemény. Ezzel szembesülve derül ki egy-egy személy képessége, ereje, hogyan dolgozza fel az új szituációt. Ezekben a művekben olyan emberi vonások bontakoznak ki, amelyek révén van remény a sorson változtatni, jelentősen alakítani. Sokszor idő kell hozzá és nagyfokú akaraterő, de kellő bátorsággal sokat elérhetünk. Ezt sugallják ezek a történetek.

Ez a kötet mai világunk ellentmondásos, buktatókkal teli, de felemelő pillanatait is ábrázolja. A lélek válsága mögött meglátjuk az ember küzdelmét, életbe vetett hitét, reményteljes gondolkodását. Az aktuális történetek mindenki érdeklődésé-

re számot tarthatnak, ugyanis újabb bizonyítékát látjuk annak, hogy az élet tele van váratlan meglepetésekkel, de ezek kihívást is jelenthetnek, és segíthetnek az önbecsülés erősítésében.

Számos különleges pillanattal ajándékoznak meg minket ezek a történetek. Azért is fontos ez a kötet, mert vigasztalót, elgondolkodtatót kapunk lényeges kérdésekről. A sajátos történetek nagy érzelemgazdagsággal vezetnek el bennünket a végkifejlethez. Az egyik történet a maga tragikumával szintén felemelő, hiszen meglátjuk mögötte az embert, az egyszeri élet nehézségeivel, időnkénti kilátástalanságával. A kötet egészen megfigyelhető az apró dolgok jelentősége, az élet felemelő volta, a világ sokszínűsége.

Szívből ajánlom ezt a kötetet mindenkinek, mert ezekkel a történetekkel értékes perceket, érdekes meglátásokat szerezhethünk, és az élet számos problémájának újragondolását élhetjük át.

Jó szórakozást kívánok az olvasáshoz!

Dudás László

Vírus, fuss!

Benedek már hat éve élt önként vállalt száműzetésében. Fásultan hallgatta a híreket, és közömbösen olvasta az újságcikkeket a koronavírus pusztításáról. Nem volt ő szívtelen vagy rossz ember, csak az első időkben nem tudta átérezni azt, amit a többi ember él át a korlátozások okán. A maga kis beszűkült világa ellen ő már nem lázadozott, megtört ember volt. A depresszió minden bugyrát megjárta, és a pánikbetegség miatt hat éve zárt ajtók mögött tengette életét egy családi házban. Álmatlan óráiban tévét nézett, napközben az egyetlen szórakozása az internet volt. Akarva-akaratlan tanult, műveltsége messze meghaladta iskolázottságát. Jólinformált volt, bár elszakadt a kinti világtól. Egyre gyakrabban szóltak a hírek a koronavírusról, és lassan befészkelte magát gondolataiba.

Félálomban feküdt a tv előtt, amikor megcsörrent a telefon, kelletlenül kelt fel, unottan szólt bele: – Halló! Szia, Zsóka! Megörült, amikor felismerte ki van a vonal túloldalán. Régi beszélgetőtárs volt, akit pár éve kórházi kezelése alatt ismert meg.

– De jó, hogy hívsz, napok óta nem beszéltem senkivel.

Zsóka– Te sem? Alkalmas időben hívlak, nem zavarok? Mennyire követed az eseményeket erről a koronavírus-örületről?

Benedek– Fura ez, hallod, jelen életemre ez szinte semmi befolyással nincs, és ne érts félre, de néha szinte kárörömöt érzek, hogy most megtapasztalja a sok kárörvendő majom, hogy milyen tétlenül, elzárva élni. Könnyen ítélkeznek, meg leszólnak, és elhordanak mindenféle lusta élőködőnek. Lövésük sincs róla, micsoda kínokat élek meg egy-egy roham alkalmával, és milyen rohasztó érzés látni saját testem sorvadását. A tétlen-

ség elgyengít, az izmaim lassan elfogytak, az önbizalmam nulla. Mitől is lenne önbizalmam, amikor élőhalott vagyok, és anyám nélkül nem tudnék megélni. Bocs! Már megint belelovalom magam az önsajnálatba, de tudod, úgy felidegesít a tehetetlenség, amikor anyámnak is segítenem kellene, és nem tudok. Őt meg szegényt a jóindulata miatt kihasználják. A doki, aki mellett dolgozik, mindent rálőcsöl, de még a maszkról is saját magának kell gondoskodnia, és szinte ő rendel helyette, mert a drágalátos doktor úr nem érintkezik betegekkel, csak telefonon keresztül kikérdez, és anyámat küldi ki házhoz, neki kell a rendelőben is mindent elvégezni. Szóval, ha kicsit is jobban lennék, nem engedném már anyámat egyáltalán dolgozni, hiszen már két éve nyugdíjas lehetne.

Zsóka- Megértelek, hiszen hasonló helyen szorít engem is a cipő. Ismét rosszabbul vagyok, amióta nem beszéltünk.

Benedek- De hát mi történt? Olyan feldobott voltál az új munkahelyen. Miért nem hívtál ilyen sokáig, hiszen olyan jókat beszélgettünk régebben.

Zsóka- Hívtalak volna én már korábban is. Sokszor kezemben volt a telefon, de nem tudom, megvan-e még a barátnőd, és mikor van nálad. Nem akartam kellemetlenséget okozni, nehogy félreértse a barátságunkat.

Benedek- Na, akkor ezt én szúrtam el. Tavaly összetört a telefonom, és nem voltak a számok lementve sehová, így nem tudtalak hívni. Márta már több mint egy éve nincs meg. Hiába depressziós, és rajtad kívül ő értett meg a legjobban, mégis megunta, hogy mindig neki kell jönnie értem. Itt maradni meg nem szeretett, amikor itthon volt anyám is. Jobb állapotban volt, mint én. Dolgozni kezdett újra, és a munka mellett nem fértem bele az életébe. A végén már csak lelki szemetesnek használt. Egyre ritkábban telefonált, hetekig nem találkoztunk.

Végül kimondta, nyűg vagyok, felejtsem el. Amikor nagyon ki van borulva, még mostanában is felhív, kipanaszkodja magát, de már kihúlt a vonzalom belőlem is. Gyakran eszembe jutottál. Írtam az emailcímedre, de sajnos visszajött az üzenet, hogy nem kézbesíthető. Na, de már mindegy. Mesélj, mi van veled!

Zsóka- Sajnos táppénzen vergődöm már negyedik hónapja. A kisebbik fiam jól kiszúrt velem. Emlékszel, meséltem, hogy összejött egy négygyerekes asszonnyal. Először csak alkalmilag mászkált a nő ide a fiamhoz, aztán egyre gyakrabban. Pár hét múlva már két kicsi gyermeket is hurcolt magával. Kis csibészek, de aranyosak voltak! Úgy látszott, a csaj nagyon szereti a fiamat. Aztán az iskolai nyári szünetre a két nagyobb gyermeke is nálunk landolt. Karácsonyra azt vettem észre, hogy gyakorlatilag már velünk laknak. Az első napokban viszonylag meghúzták magukat a lóköttő kölkök, de szilveszterre már nagyon nem tetszett, amit tapasztaltam. A csaj teljesen berúgott délutánra, és a fiamat is itatta, közben a kölykei egyre fegyelmezetlenebbek lettek. A fürdetést próbáltam helyette megoldani és ágyba tenni időben a kicsiket, de elszabadult a pokol. Inni kapott a két nagyobb gyerek, akik 13 és 15 évesek. Persze rosszul lettek, és összehánytak mindent. Velük is nekem gyűlt meg a bajom, takaríthattam, és ápolhattam őket. Akkor még reménykedtem benne, hogy ez csak egyszeri, rendkívüli alkalom volt, de sajnos nagyot tévedtem. Év elején még vígan dolgoztam, és jól voltam. Aztán teljesen befészkeltek magukat, és lassan elkezdtek kitúrni a saját házamból. A nő hiába volt ott-hon, nem főzött és nem takarított, még a saját gyerekeiről sem gondoskodott. Egyre több teher maradt rám, de ezt még bírtam is egy darabig. Ami kikészített, az a züllésük, amibe egyre jobban belevitte a fiamat is. Én még nőt így vedelni nem láttam. És a fiam vak volt, szegény gyermekemnek nem bírtam felnyitni a szemét, annyira szerelmes volt. Egyre többet túlórázott, és egyre jobban ivott ő is. A legutóbbi szilveszter ismételte önma-

gát, részegen fetrengtek már délután. Ami még súlyosbította a helyzetet az az, hogy ez a néember elkezdte ellenem hangolni Petit. A fiam meg egy idő óta egyre agresszívebbé vált. Újév délutánján másnaposan, amikor előjöttek, rajtam követelte a kocsonyát, amit még az éjjel megettek. Kínáltam frissen főzött húslevessel, de durván hárította, és a félig részegségére egymás után megivott három pohár pálinkát. Újra elkezdte csapkodni a hűtőajtót, hogy hol van a kocsonya. Mondtam neki: - Elfo-gyott Petikém, de most főtt meg a jó tyúkhúsleves, gyere, egyél. Erre káromkodni kezdett, lekapta a gáztól a fazekat, és a for-ró levest rám borította. Másodfokú égési sérüléseket szenvedtem a karomon és nyakamon, harmadfokút a mellemen. Kór-házban voltam majdnem egy hónapig, plasztikázni is kellett. A nagyobbik fiamnak addig nem szóltam róla, hogy milyen nagy a baj, de az öccséből kiszedte, mi történt, és összerakta, hogyan is élünk. Amikor kiengedtek a kórházból, csak annyi időre vitt haza Géza, amíg összeszedtem a ruháim. Azóta náluk lakom az albérletben. Ez kész örület! Mi albérletben lakunk, amikor a sa-ját házunkban meg egy idegen család rombol, Peti gyengesége miatt. Géza megpróbált a lelkére beszélni, de úgy néz ki, hogy sajnós Peti alkoholista lett, mint annak idején az apja. Hiába kö-nyörögtem neki, menjen elvonóra, mert ő is úgy végezheti, mint az édesapja. Özvegyen kellett őket felnevelnem. Azt hittem, nem végzek rossz munkát. Szakmát és érettségit kaptak, tisztelettu-dóak voltak és szorgalmasak. Most meg vegetálok újra, meg-tűrt haszontalan ember lettem a gyermekem nyakán! Csuklott el Zsóka hangja, és zokogni kezdett.

Benedek próbálta nyugtatni. - Ne sírj! Hidd el, te jól csi-náltál mindent. Igazából ők sem rosszak, csak a külső körülmé-nyek fura játéka ez. Saját életünk felett talán, ha 50 százalékbán rendelkezünk, a többi mind a véletlen külső tényezők, a nem várt események lenyomata. Ilyen súlyos sérüléseket szenvedtél, vagy ennyire nehezen gyógyulnak a sebek, hogy még most is táppénzen vagy?

Zsóka- Megtörölte orrát és ivott egy kis vizet, majd mélyeket sóhajtva folytatta az elmúlt hónapok eseményeit. A kórházban, amikor felvettek, balesetnek állítottam be a sérülést, nehogy börtönbe kerüljön Peti. Cserébe vállalta az elvonókúrát, és reménykedem benne, lesz eredménye. Gézát meghatalmaztam, hogy rakassa ki azt az idegen családot a házunkból, de ez nem olyan egyszerű. Peti beleegyezése is kellene hozzá, mivel mindkettőjüknek van negyed-negyed rész tulajdonuk. A sebeim szépen meggyógyultak, csak a csúnya hegek emlékeztetnek a szörnyűségekre, de a pánikbetegségem és a depresszióm visszatért a lábadozásom alatt. Jó pár napig életveszélyben voltam. Ez nem zaklatott fel különösebben, de a gondolat, hogy vissza kell térnem oda, ahol így elbánt velem a saját gyermekem, előhozta a pánikot. Újra gyógyszerekkel tudok csak létezni, amittől gyenge és kába vagyok. Egyelőre még táppénzen tengődöm. Reménykedem benne, sikerül újra erőre kapnom és visszamenni dolgozni, hiszen ha egyszer talpra tudtam állni, akkor miért ne menne újra. Szerettem ott dolgozni. Nem volt megerőltető a munka. A kollégák meg igazán jó fejek, sokat bolondoztunk, vágyom vissza közéjük.

Benedek- Nagyon sajnálom, ami történt veled, és szurkolok, hogy legalább neked sikerüljön meggyógyulni. Sajnos, nálam minden változatlan. Voltam magánkórháztól kezdve kineziológusig mindenhol, de még most sem javultam jelentősen. Karantén nélkül is elzártan élek, csupán az udvarra merészkedem ki egy-egy cigarettára. A vírusra visszatérhetnénk később? Nagyon elfáradtam, kicsit lepihennék. Egy óra múlva folytathatjuk, vagy holnaptól bármikor ugyanúgy, mint régebben.

Zsóka- Megértelek, hiszen én is alig állok a lábamon, akarom mondani már az ülés is nehezemre esik. Megyek, ledőlök kicsit. A vonalas telefonszámom megadom, a mobilszámom meg mentsd most el akkor. Azon hívhatsz te is bármikor. Szia!

Mindketten lefeküdtek. Zsóka elaludt, Benedek meg gondolkodni kezdett az asszony sorsán és a vírus körüli helyzeten. Egy órácskát pihent, aztán kiment a konyhába, és ebédhez terített. Hazaért édesanyja. A színes, műanyag ételhordóból kitálalta az ételt, és leültek enni. Anyján látszott, elfáradt, és neheze esik megmozdulni. Beni leszedte az asztalt. Útban a mosogatógép felé menet visszaszólt: - Maradj, hozom a kávédat. Látom, fáradt vagy. Sokan voltak a rendelőben?

Bori nagyot sóhajtva kezdett mondandójába: - Sokan éppen nem, de minden olyan szokatlan, ahogyan most rendelünk. Tisztára telefonközpontos lettem. Doktor úrnak csak azokat a hívásokat adom be, amikre neki kell válaszolnia, és vannak olyan értetlen, kötekedő betegek, akik kikészítenek. Sokkal fárasztóbb, mint amikor kerékpárral megyek egyik háztól a másikig kötözni meg injekciózni. Akiket meg a rendelőben kell ellátnunk, az is olyan körülményes a sok védőfelszerelés meg a tripla fertőtlenítés miatt. A takarítónők is szakadásig dolgoznak, végig ott kell lenniük velünk a rendelés alatt. Még utána ugyanúgy le kell tudnia a protokollt. Rengeteg stresszel jár amúgy is a hivatásunk, de ebben a helyzetben, hogy nem tudjuk, mi lesz a kimenetele, és hol van a vége, ebbe jobb bele sem gondolni. Látod, fiam, hiába nem jársz te ki sehová, mégis féltelek, nehogy én magam hozzam haza neked a vírust.

Benedek- Ne izgulj értem, az én életemnek úgyszincs sok értelme. Talán jobb is lenne, ha nem kellene már tovább rajtam idegeskedned.

Bori- Ne mondj ilyet, fiam, mert minden élet értékes, és én hiszem, hogy egyszer jobban leszel. Megyek, kicsit leülök tévézni. Ha elaludnék, kelts fel hatkor.

Benedek is visszament a szobájába. Útközben ölébe vette a macskát, úgy ült be a fotelbe. Miközben simogatta a cirmost,

elmerenggett azokon az időkön, amikor befejezte az iskoláit, és munkába állt. Mivel nagyon sokat volt egyedül, így szokásává vált a macskához beszélni. A simogatás hatására halk dorombolás hangzott fel, és halkán elkezdett Beni morfondírozni: Hogy tudnám anyám válláról levenni a terheket? Nem jól van ez így! Ezerszer hallottam, végy erőt magadon, szedd össze magad. Hiszen ha ez így menne, nem szenvednék évek óta bezárkózva. Kicsi cicusom, magam sem tudom, hol kezdődött az én kálváriám. Szorongásos félszeg kamaszként sokat szenvedtem a diákévek alatt. Azt hiszem, a képességem meglett volna hozzá, mégis azon voltam, hogy minél hamarább befejezzem a tanulmányaimat, mert szenvedés volt az iskola. A szóbeli feleleteknél izzadt a tenyerem, és szédültem, légszomjjal küzdöttem, szinte az ájulás környékezett. Otthon sem bírtam elengedi magam alkoholistá apám miatt, aki rettegetésben tartott minket. Ahogy kamaszkodni kezdtem, súlyosbodott a helyzet. Hirtelen nagyra nőttem és mivel apám alacsony növésű volt, erősen frusztrálta, hogy fölé magasodok, szinte gyűlölettel volt irányomban. Gúnyneveket aggatott rám, és örökké elégedetlen volt velem. A depresszió első jelei már ekkor megmutatkoztak. Saját magam látványát nehezen bírtam elviselni, az üveges ajtók mellett leszegett fejjel mentem el, és a hajam kopaszra vágattam, hogy ne kelljen fésülnödni a tükör előtt. Egyedül a szakmai gyakorlat óráin éreztem jól magam. Mesterem felkarolt, dicsérettel, kedvességgel sokat segített. Hálás voltam a jó szóért, és igyekeztem elsajátítani a csőszerezés minden csínját-bínját. Kimagaslottam a többiek közül nemcsak testmagasságommal, hanem szorgalmammal is. Érettségi és szakmunkásvizsga után egykori szakoktatóm segített hamar elhelyezkedni. Viszonylag jó helyre kerültem, barátságos, jó humorú emberek közé. Végre volt egy hely, ahol jól éreztem magam. Örömmel ébredtem reggelente, és csak akkor kezdett a kedvem elromlani, amikor haza kellett menni. Kicsivel lazábban vettem apám szekánt viselkedését, de édes-

anyám egyre nehezebben élte meg a mindennapos veszekedéseket, ami olykor tettlegességig fokozódott. Szegénykém mindinkább azt fontolgatta, hogy elhagyja apámat, és hazaköltözzünk nagymamához. Ami mégis visszatartotta, az nemcsak a falu szája, hanem az is, hogy a régi szülői házban nem volt fürdőszoba és központi fűtés, ami bizony az ő felelősségteljes munkájában hátrányosan érintette volna. Körzeti ápolónőként sok házban megfordult, beszélgetések témájaként gyakran hallott lehetőségeket külföldi munkáról. Egyik hétvégén, amikor az öregem a szokásos kocsmai útján volt, előállt ötletével: - Benikém! Ha bevállalnál 1-2 évre külföldön munkát, tudnánk annyi pénzt összegyűjteni, hogy felújítsuk a nagymama házát, és megszabaduljunk ebből a pokolból. Félttem ám nagyon az ismeretlentől, de felvillanyozott a lehetőség, és gondolkodási időt kértem. A véletlen kezemre játszott, miközben próbáltam én magam is tájékozódni az ígéretes külföldi munkáról. Egy volt osztálytársam hívott, menjek ki vele Kazahsztánba. A várható jövedelem mesésnek ígérkezett, és háromhavonta lehetett hazajönni egy hónapra. Útitársam, Patrik talpraesett, vagány srác volt, így nem jelentett gondot az utazással járó macera és a munkába állás sem. A munkaidő jóval hosszabb volt, mint itthon, de mivel szerettem, amit csináltam, és szabadidőben amúgy sem igazán volt szórakozási lehetőség, így könnyedén hozzászoktam a napi 12 órai munkához és a 2-3 órás utazáshoz. Egy hónap után már azt sem tudtam, milyen nap van, az idő múlását sem érzékeltem, nem éreztem éhséget szinte soha. Tetéztem magamnak a bajt azzal, hogy mivel egy kis pihenőre a dohányzóba lehetett elvonulni, lassan rászoktam a cigire. Akkor még nem volt mivel internetezni, a három hónap végére teljesen elszakadtam a külvilágtól. Szépen érkeztek a fizetési utalások itthon a számlára. Anyuval havonta egyszer-kétszer beszélgettünk telefonon. Vegyes érzésekkel indultam haza. Hiányzott anya és nagymama, de apámtól ugyanúgy tartottam. Hazaérve inkább szorongást

éreztem, mint örömet, hogy végre itthon vagyok. Kicsivel bátrabb lettem, és a falubéli srácok egyre inkább elkezdtek haverkodni velem, mert nekik nem volt munkájuk, csak jövedelempótlót hozott a postás, ami hamar elfogyott. Sejtették, hogy nekem van pénzem, és hátha fizetni fogok a kocsmában. Szóval igazi barátaim nem lettek, csak néhány potyaleső haver, akiket hamar kiismertem. A kemény hónapok után a semmittevés csupán pár napig esett jól, nem találtam helyem. Unalmamban csatangoltam a közeli erdőben, és néha elmentem sörözni az újonnan szerzett barátokkal. Hamar elrepült a szabadság, és szinte már vártam a visszaindulást. Az újabb három hónap végére látványosan lesoványodtam, és erősen rászoktam a dohányzásra. Anyám elszomorodott, amikor meglátta, mennyire tönkrementem, és azt javasolta, ne menjek vissza, keressek itthon munkahelyet. Egyre kevésbé tudtam aludni, és a szabadság letelte után a következő etapra már oda nem szerződtem le. Számolgattam, ha még ugyanennyi időt kihúznék, nem csak lakásfelújításra futná, hanem akár a közeli városban kész lakást is vehetnénk. Patrik, akivel együtt voltunk kinn Kazahsztánban, nemsokára hívott, menjünk Belgiumba. Vele nem féltem elindulni, hát elindultunk. A munka itt is kemény volt, és napi 12 óra, de kényelmesebb körülmények között voltunk a szálláson, és nem kellett annyit utazni sem. Eleinte jól éreztem magam, amíg tudtam tartani azt a súlyt, amire otthon felhíztam. De a harmadik hónap elejére teljesen étvágytalanná váltam, és egyre kevesebbet aludtam. A kialvatlanság vagy a gyermekkorban elszenvedett traumák okán gátlásaim még fokozottabban visszatértek, heves szédüléssel járó rosszullétek törtek rám, erős hányingerrel. Magamnak sem tudtam megfogalmazni, mitől vagyok rosszul, és miért félek egyre jobban a rosszullétek bekövetkeztétől. Egyedül maradtam kínjaimmal. Anyut nem terheltem panaszommal, barátomnak pedig szégyelltem bevallani. Alig vártam a hazautazás idejét, ám egy jókora jutalom ígéretével ott tartot-

tak bennünket még egy hónapig. A negyedik hónapban gyakran úgy éreztem, a föld felett lebegek. Olyankor odacsaptam erősen a talpam, hogy érezzem a talajt. Néha már az ágyban fekve elkapott a forgószerűség. Szinte rettegtem lefeküdni, és sírással küzdöttem, amikor álmatlanul forgolódtam, testi kínokkal küzdve. Anyám faggatott, mi a baj, én csak intettem, semmi. A rosszullétekről nem beszéltem, és bő ruházattal próbáltam leplezni soványságomat. Jelentősen nem javult közérzetem otthon sem, de fizikai erőm kicsit visszatért, ezért a szabadság letelte után elvállaltam egy újabb háromhónapos munkát Németországban. Azzal biztattam magam, hogy ezt végigviszem, és utána itthon az új lakásban majd erőre kapok hamar. Sajnos az új munkahely még kimerítőbb volt, mint az előzőek. A sok bonyolult rajz miatt a nyelvi nehézségek még jobban előjöttek. Egy-egy új bekötés rengeteg stresszel járt. A második hónap vége felé szinte már csak utazás közben tudtam aludni 1-1 órát, és csupán folyadékon éltem. Egyik reggel a szokottnál is labilisabb volt az egyensúlyom. Szóvá tette Patrik a sápadt arcom meg a sötét-szürke karikákat a szemem alatt. Munkába indulás előtt megkérdezte: - Biztosan jössz dolgozni, nem kellene inkább orvoshoz fordulni? - Semmi bajom, csak hiányzik a kávé - hárítottam el aggodalmát. Számban soha nem tapasztalt furcsa ízt éreztem, és látászavarom szemem dörzsölésével próbáltam leküzdeni. Kilépvé az utcára rágyújtottam, de pár slukk után el kellett oltani, mert megszédültem, és erős hányinger kerülgett. Hátizsákomból narancslevet húztam elő. Lassan kortyolgattam, vártam a cukorszint emelkedésének jótékony hatását. Utazás közben szokásomhoz híven ülve aludtam. Máskor, ha megálltunk, rögtön felébredtem, és elindultam az ajtó felé. Ám most Patrik hiába szólongatott, majd hevesen rázott, nem ébredtem fel. Az állomásról kórházba szállítottak, ahol az intenzív osztályon napokig éberkómában voltam. A gondos kezelésnek köszönhetően egy hét múlva elhagyhattam a kórházat, de csu-

pán fizikailag lettem erősebb, és az életfunkcióim működtek újra, ám idegileg teljesen ronccsá váltam. Éreztem, ha nem fejezem be ezt az önkizsákmányolást, akkor annak súlyos következményei lesznek. Ezért már nem vettem fel a munkát, hanem hazautaztam. Itthon pár nap pihenés után belefogtunk ennek a háznak a felújításába. A munka oroszlánrésze reám hárult, hiszen én vagyok a szakember a csőszerezésben. Minél hamarabb szabadulni akartunk apámtól, így most is hajnaltól késő estig dolgoztam. A túlhajszolt munkatempó mellett azon stresszeltem, hogyan fogunk elköltözni. Erőm egyre jobban fogyott, mire elkészült a fürdőszoba, központi fűtés, és csomagolni kezdhettünk. Anyám nagyon óvatosan apródonként dobozolta a ruháinkat és a nélkülözhetetlen cuccokat, majd olyan időpontra rendelte meg a teherautót, amikor az öregem dolgozott. Gyorsan felpakoltuk a legszükségesebbeket, és elindultunk a régi-új otthonba. Nagymama forró gulyással és frissen sült fánkkal várt minket. Nagyjából berendezkedtünk, és asztalhoz ültünk. Régen nem érzett jó étvággal kanalaztam a levest, ám néhány falat elfogyasztása után kivágódott az ajtó, és részegen apám dülöngélt be rajta. Válogatott káromkodások közepette kérte számon anyun, hogy mi ez a cirkusz, mit képzelsz, és azonnal költözzön vissza. Anyám megbátorodott, és felpattanva az asztaltól erélyesen felszólította, hogy tartson önmérsékletet, és hagyja el anyja házáat. Az öreg erre még mérgesebb lett, és nyakon ragadva földre rántotta szegény anyámat. Első meglepetésemből felocsúdva, életemben először szembeszálltam apámmal. Megragadtam vállánál fogva, felemeltem, és úgy dobtam ki, hogy lába sem érte a földet. A váratlan fordulattól meglepődött először, majd úgy érezve, mégiscsak ő az úr, újabb támadást indított, és ököllel próbált megütni. Alig súrolta az államot, és ettől még idegesebb lett, üvöltve rugdosni kezdett. Soha életemben nem bántottam senkit, de látva, hogy itt erőszakra van szükség, levágtam egy akkora pofont neki, hogy a földön terült el. Ekkor csupán jelzésér-

tékűen, de határozottan hasára tettem 45-ös bakancsos lábam és megkérdeztem: - Eltakarodsz az életünkből örökre magadtól, vagy elnyomjalak, mint egy lótetűt? Kapálódzott, mint egy háttára esett bogár, és szitkozódott, de végül feladta a küzdelmet, és a kerékpárjára ülve elhajtott. Pár nap után munkába álltam a közeli városban. Apu az első hónapokban gyakran betoppant, és kiadós cirkuszokat rendezett. De hamar rájöttem, ha fenyegetően közelítek felé, inába száll a bátorsága, és visszavonul. Anyuval és mamával szépen berendezkedtünk, került az új bútorokhoz plazmatévé és számítógép, modern háztartási eszközök. Az új munkahelyen egészen kellemesen éreztem magam. A 10 órás munka sem volt megterhelő, ám az utazás már az elején is nagy kihívásnak bizonyult. Alvásom keveset javult, sokszor felébredtem, összesen 4-5 órát tudtam aludni. Ez már a kintihez képest egészen jó volt. Viszont a rosszullét, amivel kórházba kerültem, kísértett minden utazásnál. Már egy órával azelőtt, ahogy buszra szálltam, félelem szorongatta torkom. Minden egyes alkalommal ájulás kerülgetett, és egyre rosszabb lett a helyzet. Újból étvágytalanná váltam, kávé és cigarettán éltem. Első fizetésem, amikor átvettem, nevetségesen csekélynek találtam a kinti keresetemhez képest. Ettől önértékelésem még az eddiginél is mélyebbre süllyedt. Napról napra egyre nehezebben indultam el itthonról. Már a pusztá gondolattól is rosszul voltam, hogy utaznom kell. Anyu előtt próbáltam titkolni nehézségeimet, amíg lehetett, ám eljött az idő, amikor képtelen voltam kimenni a kapun. Nátháról vagy hasmenésről, fogfájásról hazudozva kértem anyut, hozzon igazolást az orvostól. Egyre hosszabbra nyúlt a táppénzbe menekülés. Anya kezdett rájönni: itt többről van szó, mint fáradtságról vagy lustaságról. Beszámolt a főnökének, miket tapasztalt nálam, és az orvos pszichológushoz küldött. Pár napig dacoltam, aztán felhívtam a pszichológust időpontért. Pár napon belül mehettem. Nem szerettem soha ezt a falut. Alig ismerek valakit, mégis

úgy éreztem, összesúgnak a hátam mögött. Erőmnek utolsó morzsáit összeszedve, végsőkéig elkeseredve léptem be a pszichológushoz. Nehezemre esett bármit elmondani magamról. Ennek ellenére hamar képbe került a pszichológus, és megnyerve bizalmam, rábeszélte pszichiátriai kezelésre. Arra gondoltam, nincs vesztenivalóm, mert ha így folytatom, belehalhatok. Hat hét kórházi kivizsgálás – kezelés végén depresszió és pánikbetegség diagnózisával, sok recepttel hazatértem. A gyógyszerektől eleinte gyógyulást vártam. Később újabb kórházi kezelések jöttek és még több pirula. Néhányszor megpróbáltam munkába állni, de olyan kába és gyenge voltam, hogy pár nap után kidőlttem. A sok hiányzás miatt elküldtek a munkahelyemről. Pár hónap munkanélküli segély után jövedelempótlóra kerültem én is. Lassan ráébredtem, anyám nélkül meg sem tudnék élni. Borzalmas mókuserékbe kerültem: a gyógyszerek nem segítettek, de függővé váltam tőlük. Édesapám és nagyszüleim egymás után elhunytak. Spórolt pénzből és az örökségéből lakásokat vásároltattam édesanyámmal, és bérbe adattam vele. Valahol ettől a biztonsági lépéstől azt vártam, hátha segít jobb állapotba kerülnöm. Igyekeztem lehetőségeim szerint sportolni, és a gyógyszerek szedését is egyre alacsonyabb dózisa állítottam. Közben mentek az évek és nem változott semmi, ugyanúgy gyötörtek a pánikrohamok. Képtelen vagyok emberek közzé menni. Az idén negyvenéves leszek, és nem volt még életemben egy igazán felszabadult, boldog napom sem. Erre most itt van ez a koronavírus!

Az egyenletes dorombolás hangja lassan álomba ringatta, rövid szunyókálását a telefon hangja szakította félbe. A macska már az ajtónál várta, hogy kimehessen. Beni halkan beleszól a telefonba, miközben kiengedte cicáját. Szia, Zsóka! Sikerült pihenned kicsit?

Zsóka- Igen, ebéd után aludtam egy órácskát, és a szokásos sétám helyett tekertem egy keveset a szobabringán. Hol is hagytuk abba? Szóval olyan sok össze-vissza híreket hall az ember, hogy nem tud kiigazodni, mit vegyen komolyan. Részemről igyekszem betartani, amikre a médiában felhívják a figyelmünket. Tudom, te mindig több hírt hallgattál, és többet olvastál az interneten, mint én. Mindig mélyrehatóan tanulmányoztad, ami felkeltette az érdeklődésed. Géza és a menyem rengeteget dolgozik, alig vannak itthon, így senkivel nem tudom megbeszélni félelmeimet. Eléggé pánikba voltam esve délelőtt, amikor hívtalak. Most van kedved beszélgetni akár erről a témáról, akár másról?

Benedek- Amiket hallottam, abból azt a következtetést vontam le, hogy elég súlyos a baj. Sok külföldi ismerős küldött hitelesnek tűnő videókat, ami még jobban megrémíthet embereket, mint ami itthon történt eddig. Azon morfondírozok itt magamban, hogy tulajdonképpen, ha meg kell halnom, akkor tehetnék-e még valamit az embertársaimért, amivel értelmet adok eddigi életemnek.

Zsóka- Húha, ez nagyon komolyan hangzik, miben töröd a fejed?

Beni- Még nem állt bennem össze a dolog, hogyan tudjak segítségére lenni itt a faluban a rászorulóknak, és azt sem tudom, honnan szerzek erőt és bátorságot, de érzem, tennem kell!

Zsóka- Erős akaratú ember vagy, és az eszed mindig a helyén van, meg a szíved is. Kívánom, sikerüljön, és amiben tudlak, támogatlak a távolból.

Beni- Fogsz tudni segíteni. Te leszel egyelőre a szurkolóm, és lehet, a későbbiekben erődhöz mérten akár feladatot is adok majd. Kipattant az ötlet, most azonnal hozzá is látok a

megvalósításhoz. Holnap hívlak, mire jutottam.

Zsóka- Várni fogom a hívásod. Érzem a hangszíned változásából, hogy valami nagyszerű ötleted van, és olyan lelkesedés cseng ki a mondataidból, mint még sohasem. Jó éjt!

Beni elhatározását tett követte. Az interneten hirdetést tett közzé, hogy ingyen segítséget ajánl fel a falubeli időseknek.

Másnap este, amikor hívta Zsókát, mintha kicserélték volna. Szia, Kedves! Ül le, mert olyan beszámoló van, ami nem csak hosszú lesz, hanem hihetetlen is.

Zsóka- Ez roppant izgalmasan hangzik, szinte feldobtál engem is a jókedveddel. Leültem és hallgatlak.

Beni- Na, szóval azt találtam ki, hogy amiben tudok, segítek az itteni idős embereknek, hiszen oly nagy veszítenivalóm nincs. Sok idős ember maradt magára, mert a gyerekeik külföldről nem tudtak hazajönni, és még a gondozói szolgálatból is lebetegedtek jó páran. Este alig tettem fel a hirdetést, már csörgött is a telefon, és jöttek az üzenetek. Egy órán belül már le kellett vennem a hirdetést, mert annyian jelentkeztek. Legtöbben rokonuk vagy nagyszülőjük mellé kértek segítséget. A gépezet beindult, a terv is kezdett kibontakozni, csak azt nem tudtam, honnan lesz fizikai erőm, és hogyan győzöm le a pánikot. Amikor tucatjával érkeztek kérések, eldőlt, mennem kell, mert ha most feladom, akkor az utolsó értékeket veszítem el: a becsülete! Vegyes érzésekkel állítottam be telefonomon az ébresztést reggel hatra. Mosolyogtam magamon, hiszen mindig fel vagyok már 4-5 óra felé. Valami megmagyarázhatatlan nyugalom szállt meg, és ahogy lefeküdtem, pár percen belül elaludtam. Még éreztem, ahogy a cicám a lábamhoz bújik, majd álom nélküli alvásba zuhantam. S láss csodát, a telefon csilingelésére ébredtem reggel. Elsőnek a legközelebbi címre men-

tem, egy idős bácsit támogatni az állatai ellátásában, mivel aki addig segítségére volt, unokája, annak otthon kellett maradnia a gyermekeivel, mivel az iskolákat bezárták. Kilépve a kapun egy pillanatra átsuhant az agyamon: - Mi lesz, ha rosszul leszek? Gyorsan elhessegettem a gondolatot. Mindegy, mi lesz, akiket elvállaltam, azokhoz menni kell! A bácsinál még félszegen mutatkoztam be, és setesután tettem a dolgokat, de már a következő címnél megbátorodtam. Mosolyogva fogadott a tolószékes néni, akinek bevásárolni kellett és a gyógyszereit kiváltani. Neki a házigondozója került karanténba, így maradt egyedül, mivel gyermekei külföldről már nem tudtak hazajönni. Az a hálás mosoly, amit az elköszönésnél kaptam, többet ért minden fizetség-nél. Az ajtóból visszaszóltam. - Kati néni, ha bármire szüksége van, tessék hívni telefonon! A házból kilépve gyorsan megtörölgettem arcom fertőtlenítős törlőkendővel, kesztyűt cseréltem, és arcvédőt váltottam. Meglepődtem rajta, milyen könnyedén járok, nincs szédülés, és a szorongás is enyhült. Megálltam a pékségnél, és mint diákkoromban annyiszor, vettem egy óriás-kiflit, és azt majszolgatva mentem a következő címre. Imre bácsi már a kapuban várt, reszketős kezében szorongatta a receptet és az ezrest. Jaj de jó, hogy megjöttél, fiam, már délre nem volna gyógyszerem. Tessék adni hamar azt a receptet! Futok, nehogy bezárjon a gyógyszertár ebédidőre. Hamar megfordultam. Az öreg megveregette a vállam, és megkérdezte: - Ugye, te a Borika nővér fia vagy? - Igen, az vagyok, Imre bátyám. Ön meg Kersák Sanyi nagypapája nemde? - Jó sokáig nem láttalak, fiam, derék ember vagy, térjél beljebb egy pohárka borra. Megköszöntem a szíves invitálást. Talán majd máskor, most még men-nem kell az óvodába, onnan négy helyre viszek ebédet. Kézfogás helyett biccentettem, és szapora léptekkel már kinn is voltam az utcán. Az ebéd széthordása után meglepően jóízűen megettem egy nagy tányér levest, és kis pihenés után folytattam utamat. Délután jártam a postán, még kétszer gyógyszertárban, meg

három helyre vittem kenyeret. Szinte fűtyörészve jöttem hazafelé, és már terveket szőttem magamban, hogyan tudnám jobban megszervezni napjaimat a hatékonyság érdekében. Kellemesen elfáradtam, és remélem, holnap is végig tudom vinni a missziómat.

Zsóka- Hát ez nagyszerű. Mindig tudtam, hogy nagyon jószívű ember vagy, tele jó szándékkal. Jó hallgatni a lelkesedésed. Adjon neked a jó Isten erőt és kitartást, hogy meg tudd valósítani, amit szeretnél. Egy ilyen sikeres nap után hogyan tovább?

Beni- Holnap is hívni foglak, remélem ismét pozitív beszámolóval. Most igyekszem kikészíteni holnapra a tiszta védőfelszereléseket, és hamar ágyba bújok. Kívánok neked további szép estét és jó pihenést!

Zsóka- Köszönöm a hívásod, bearanyoztad a napom, és kívánok pihentető könnyű éjszakát!

Beni ismét jól aludt, és reggel szinte üdén ébredt. Régen nem tapasztalt magában ilyen kondíciót és jó kedvet.

Ez a nap is kiválóan sikerült, még több embernek segített a jó szervezőképességnek köszönhetően.

Esténként egyre jobb hangulatú beszámolók hangzottak el Zsókanak.

Beni- Szép estét, Csajszil! Viccelődött újabb, két, sikeres hét eltelte után Beni. Jelentem, küldetésem a mai napon is teljesítettem, és egyre jobb a közérzetem, visszatért étvágyam, pihentetőbbek az éjszakáim. Édesanyámra mint körzeti nővérre sok feladat hárul, de amióta én is részt veszek az emberek segítésében és kicsikét a betegápolásban is, szinte kivirult, büszke rám, és nem győz dicsérni.

tem, egy idős bácsit támogatni az állatai ellátásában, mivel aki addig segítségére volt, unokája, annak otthon kellett maradnia a gyermekeivel, mivel az iskolákat bezárták. Kilépve a kapun egy pillanatra átsuhant az agyamon: - Mi lesz, ha rosszul leszek? Gyorsan elhessegettem a gondolatot. Mindegy, mi lesz, akiket elvállaltam, azokhoz menni kell! A bácsinál még félszegen mutatkoztam be, és setesután tettem a dolgokat, de már a következő címnél megbátorodtam. Mosolyogva fogadott a tolószékes néni, akinek bevásárolni kellett és a gyógyszereit kiváltani. Neki a házigondozója került karanténba, így maradt egyedül, mivel gyermekei külföldről már nem tudtak hazajönni. Az a hálás mosoly, amit az elkészítésnél kaptam, többet ért minden fizetség-nél. Az ajtóból visszaszóltam. - Kati néni, ha bármire szüksége van, tessék hívni telefonon! A házból kilépve gyorsan megtöröl-gettem arcom fertőtlenítős törülőkendővel, kesztyűt cseréltem, és arcvédőt váltottam. Meglepődtem rajta, milyen könnyedén járok, nincs szédülés, és a szorongás is enyhült. Megálltam a pékségnél, és mint diákkoromban annyiszor, vettem egy óriás-kiflit, és azt majszolgatva mentem a következő címre. Imre bácsi már a kapuban várt, reszketős kezében szorongatta a receptet és az ezrest. Jaj de jó, hogy megjöttél, fiam, már délre nem volna gyógyszerem. Tessék adni hamar azt a receptet! Futok, nehogy bezárjon a gyógyszertár ebédidőre. Hamar megfordultam. Az öreg megveregette a vállam, és megkérdezte: - Ugye, te a Borika nővér fia vagy? - Igen, az vagyok, Imre bátyám. Ön meg Kersák Sanyi nagypapája nemde? - Jó sokáig nem láttalak, fiam, derék ember vagy, térjél beljebb egy pohárka borra. Megköszöntem a szíves invitálást. Talán majd máskor, most még men-nem kell az óvodába, onnan négy helyre viszek ebédet. Kézfogás helyett biccentettem, és szapora léptekkel már kinn is voltam az utcán. Az ebéd széthordása után meglepően jóízűen megettem egy nagy tányér levest, és kis pihenés után folytattam utamat. Délután jártam a postán, még kétszer gyógyszertárban, meg

három helyre vittem kenyeret. Szinte fütyörészve jöttem hazafelé, és már terveket szőttem magamban, hogyan tudnám jobban megszervezni napjaimat a hatékonyság érdekében. Kellemesen elfáradtam, és remélem, holnap is végig tudom vinni a missziómat.

Zsóka- Hát ez nagyszerű. Mindig tudtam, hogy nagyon jószívű ember vagy, tele jó szándékkal. Jó hallgatni a lelkesedésed. Adjon neked a jó Isten erőt és kitartást, hogy meg tudd valósítani, amit szeretnél. Egy ilyen sikeres nap után hogyan tovább?

Beni- Holnap is hívni foglak, remélem ismét pozitív beszámolóval. Most igyekszem kikészíteni holnapra a tiszta védőfelszereléseket, és hamar ágyba bújok. Kívánok neked további szép estét és jó pihenést!

Zsóka- Köszönöm a hívásod, bearanyoztad a napom, és kívánok pihentető könnyű éjszakát!

Beni ismét jól aludt, és reggel szinte üdén ébredt. Régen nem tapasztalt magában ilyen kondíciót és jó kedvet.

Ez a nap is kiválóan sikerült, még több embernek segített a jó szervezőképességnek köszönhetően.

Esténként egyre jobb hangulatú beszámolók hangzottak el Zsókanak.

Beni- Szép estét, Csajsz! Viccelődött újabb, két, sikeres hét eltelte után Beni. Jelentem, küldetésem a mai napon is teljesítettem, és egyre jobb a közérzetem, visszatért étvágyam, pihentetőbbek az éjszakáim. Édesanyámra mint körzeti nővérre sok feladat hárul, de amióta én is részt veszek az emberek segítésében és kicsikét a betegápolásban is, szinte kivirult, büszke rám, és nem győz dicsérni.

Április végére csökkenni kezdett a betegek száma, Májusban már új megbetegedés nem fordult elő, csak a szövődményeket kellett még utókezelni. Benedek szinte kivirult ez alatt a két hónap alatt. Minden este beszámolt Zsókanak, aki ezektől a pozitív beszámolóktól egyre jobban érezte magát.

Zsóka hangot is adott elégedettségének: - Köszönöm a mindennapi gondoskodást. Átragadt rám az elégedettséged és jó hangulatod, egyre jobban vagyok én is. Alig várom, hogy visszamehessek dolgozni.

Beni- Komolyan mondod, Zsóka? Akkor duplán örülök, mert ha valaki, te aztán nagyon megérdemled, hogy meggyógyulj. Tudod, néha már nem is tudom, nem megmentett-e engem a vírus. Azt hiszem, megtaláltam életem értelmét. Szerettem nagyon a szakmámat, de most egy másik hivatást választok helyette. Követem édesanyám példáját, és az egészségügynek szentelem életem. Jelentkeztem a kórházba betegszállítónak, és ősszel elkezdem az iskolát.

Zsóka- Gratulálok, és kívánom, találj meg a boldogságod! Vigyázz magadra, és néha hívj fel!

Kicsit megritkultak a telefonbeszélgetések, mivel mindketten elfoglaltabbak lettek a munkába állás után. Két hónap múlva újabb meglepetéssel állt elő a férfi az esti telefonáláskor.

Benedek- Úgy gondolom jó döntést hoztam, amikor az egészségügyet választottam. Hamar összebarátkoztam a munkatársakkal, és a betegek is kedvelnek. Ha most látnál, rám sem ismernél talán. Helyreállt a kondícióm, már nem vagyok csont és bőr, hagytam kinőni a hajam, és divatos frizurát vágtattam. Menő ruhákban járok, nem bő melegítőkben, egészen elégedett vagyok a saját külsőmmel. A nővérkék flörtölése meghozta az önbizalmam, és végre van egy kedvesem. Olyan boldog

Örökzöld

Az élet fája bőven termő örökzöld, mely mindenki számára esélyt kínál vágyai eléréséhez. Rajtunk múlik az, hogy milyen módon teljesítjük be saját küldetésünket. Az élet idejét soha nem mi szabjuk meg hozzá, de annak milyensége már egyéni felelősségünk.

Megmásszuk az élet fáját, ám csupán egyszer van lehetőségünk a csúcsra jutni. Nem biztos, hogy a fa legtetetjén van a legfinomabb gyümölcs. Ha van türelmed kivárni a megfelelő időt, és jó szándékkal másoknak is segítesz haladni, akár egész úton mindig elegendő, ízletes táplálékban lehet részed! Az éretlenbe kár beleharapni, és aztán savanyú szájjal félredobni, mert azt mások elől veszed el, és ugyanakkor te magad is éhen maradsz. Mászni kell! Akkor is, ha göröngyös vagy szálkás az ág, és erősen kapaszkodni, ha túlságosan csúszik! Kapkodással, törtetéssel kár siettetni a célba jutást. Hiába érsz hamar közel a fa koronájához, ha mindig csak éretlen gyümölcsöt találsz, akkor örökké éhezni fogsz, mindennel elégedetlen leszel. Az erőlködéstől elfáradt a karod, és amikor elengeded az utolsó ágat, elgyengült tested úgy hull a porba, hogy soha nem ízlelhetted meg azt, amiért olyan nagyon igyekeztél! De vigyázz! Rest se légy, mert ha sokáig késlekedsz, útközben csupa férges, fonnyadt gyümölcs kerül tarisznyádba. Mire célba érsz, a naphoz legközelebb lévőek mind megrothadnak.

Éveid számában nem mérheted meg hitelesen életutad, mert száz esztendő is lehet küzdelmekkel teli, hiábavaló várakozás. Ám, amit tartalmasan, szépen megélsz, az diadalmas

meghódítása lehet az élet fájának, akkor is, ha léted ideje rövidebbre szabott. Amikor elérted a csúcsot, és már a legszebb gyümölcsök sem vonzanak, gondolj az utánad kapaszkodókra. Az életed értelme az, amit létrehoztál. Ha jól sáfárgodtál tehetségeddel, emberi méltósággal, akkor léted lehet az életműved. A legszebb ajándék, amit magad után hagyhatsz...

Tanár és számár

Zuska, a szürke számár még csacsikorában került Tomkához házi kedvencnek. Kezdként az egri tanár azt hitte, örökre a pedagóguspályán marad. Nagyratörő tervekkel társolyában költözött a közeli faluban levő kis birtokra. Az aprócska parasztházat nagyszüleitől örökölte.

Eleinte nem izgatta a kert művelése, fárasztónak és unalmasnak találta ezt a munkát. Amikor túl nagyra nőtt a gaz, elővette a kaszát. Nagyapjától ellesett gyors mozdulatokkal próbálta megfékezni a haszontalan növényzet további burjánzását. A parlagfű miatt és a szomszédok rosszálló tekintetének kerülése végett lassan hozzászokott ehhez a munkához. Testmozgásnak, napozásnak fogta fel, és, mint ahogyan a közmondás is tartja, gyakorlat teszi a mestert, egyre ügyesebben kaszált. Azelőtt nem fűlt a foga semmilyen házi vagy házkörüli munkához.

Mikor bejelentette szüleinek költözési szándékát, rosszul esett neki, amiért megmosolyogták. Látszott, szinte biztosra veszik, nem lesz tartós ez a különélés. Jöttek a csipkelődő megjegyzések az eldobható edények használatáról, ufószerű találkozásról a mosógéppel és a porszívóval. Szinte elsiratták az udvart és kertet. Tomka fegyelmezett és következetes volt mindig, így eldöntötte, csak azért is megmutatja, képes lesz önállósodni. A szellemi munka levezetésére egyre jobban esett a fizikai megterhelés, és érdekelni kezdte a gazdálkodás.

Az iskolában szépen alakult karrierje, és a következő nyár végén feltűnt életében a szerelem is. Az udvart a kerttől

gazdasági épületek választották el. A vadszőlővel befuttatott falak jól mutattak, mégis az ólak és kamrák egyre sivárabbnak tűntek lakók nélkül. Esténként, amikor a kaput ment bezárni, elsétált mellettük.

Egyik este felötlött benne gyerekkori emléke a kis nyuszikról és csibékről, meg a zsíros tejet adó Hapci kecskéről. Hirtelen feltámadt benne az igény, hogy élettel töltsen meg az üresen tátongó melléképületet. Komoly munkának még most sem tartotta a gazdálkodást, és anyagi haszonra sem gondolt, inkább a gyerekkori álmai megvalósításának lehetősége körvonalazódott mindinkább előtte. A nyári szünetben szépen rendbe tette a gazdasági épületeket, a kertben különleges zöldségeket és takarmánynövényeket ültetett.

Augusztusban aztán utánanézett az interneten, hol tudna jópofa állatokat venni. Így ismerte meg Szanzavérát, akinek szülei strucctól kezdve vietnámi csüngőhasú malacig sok fajta állat tenyésztésével foglalkoztak. Eredetileg strucért ment a tanyára, teljesen véletlenül látott meg egy kis csacsit szaladgálni egy gyönyörű lány körül. Azelőtt csak meséskönyvben és tévében látott ilyen állatot. Ahogy bandukolt Réti gazda után, minduntalan visszafordult, és mosolyognia kellett a látványtól. A csacsi bele-beleharapott a szőke lány zöld szoknyájába. Ahogyan egyre cibálta a reccsenő kelmet, hirtelen egyensúlyát veszítette Verocska, és popsira esett. A szülők a különös Szanzavéra nevet adták lányuknak. Otthon gyakran Vérának, Vérocskának is becézték. Hangos kacagása megnyugtatta apját, aki rosszallóan odaszólt: - Semmi baj! Katonalánydolog! Nem megmondtam neked, ne játssz vele, csak dobj neki enni!

Tomka hangosan nevetett, amitől gyorsan elszégyellte magát. - Bocsánat, de olyan mókás ez a kis jószág, véletlenül nem eladó?

- Nos, most kire gondol, fiatalember, a lányra vagy a számarra? - pödörte meg bajszát a pirospozsgás arcú ember. Olyan volt ez a jelenet, mintha egy régi filmet látna. Tomka régen pirult már el utoljára, de most fülíg sikerült, úgy zavarba jött. Rendkívül csinos s étellel teli ez a lány. Cikáztak a gondolatai, milyen lenne felsegíteni, és ha már közel van hozzá, megcsókolni. Igazából ő a csacsira gondolt, amikor a kérdést feltette, mert nagyon megtetszett neki a szürke kis jószág. Mintha csak folytatódna a filmmúzeum, kihúzta magát, és a lehető legkomolyabb arcot vágva kis meghajlással megszólalt:

- Tisztelettel megkérem a kedves leánya kezét, ha vele jár a csacsi is!

Réti gazdának tetszett a játék, és a fiatalember is szimpatikus volt, ezért benne volt a mókában, és így válaszolt:

- Fordítva gondolom a dolgot. A számar eladó egy millióért, és ha megveszi, ajándékba adom vele a lányt! Pacsira emelte kezét, és kérdően nézett Tomkára, aki szinte megbabonázva nézte a gyorsan talpra ugró lányt, amint szeretettel paskolta meg Zuska hátsóját, és megrázta aranylóan csillogó hosszú haját kacagva.

- Hahó! Még mit nem képzeltek ti ott? - vágta csípőre bal kezét, és emelte fenyegetésre a jobbat. Mikorra kimondta, megdöbbenve látta, azok ott ketten egészen biztosan megbolondultak, mert csattanó pacsizást követően a két férfi kezét rázott, és édesapja kedélyesen csapkodta szabad kezével a srác karját.

- Az üzlet megkötöttetett a két számár - kacsintott az örömapajelölt. - Most menjünk talán hátra az értékesebb jószágokhoz.

Ahogy közeledtek a struccokhoz, Tomot csak a lába vitte. Lélekben ott maradt a játékos lánynál, és már azon törte a fejét, hogy ismerhetné meg közelebbről. Hangos dobogással szaladgáltak a struccok. Első ránézésre egyformának tűntek, ezért könnyedén kiválasztotta a két legkisebb példányt, és tovább törte a fejét, hogyan ismerhetné meg a lányt. A rácsos utánfutóba kisebb cirkusz árán sikerült betuszkolni a két rémült madarat, majd a vételár kifizetése után, mielőtt volánhoz ült volna, rákérdezett:

- Bátyám, a hirdetésben ugyan nem szerepel számár, de komolyan kérdeztem, nem eladó mégis?

- Aztán minek az magának, öcsém? Gyakorlatilag semmire nem lehet használni, csak fölöslegesen pusztítja az abrakot, és még makacs is.

- Hát a struccokat sem haszonállatnak vettem, hanem, mert tetszenek. Gyerekkoromban arról álmodoztam, hogy nem hétköznapi állatokat fogok majd egyszer tartani, hanem ritkán látott, nekem tetszőket. Nagyon sajnáltam a nyuszikat is, amikor levágták, és soha nem ettem volna belőlük önszántamból. De ha ennyire hasznavehetetlen jószág, akkor önnek miért van?

- Jó kérdés! A lányomnak tetszett meg a legutóbbi vásárban, és nem hagyott békén, amíg meg nem vettem. De ha vége van a nyári szünetnek, és visszautazik Debrecenbe, akkor eljőhet érte, és megveheti.

Kettőt egy csapásra, futott át Tomka agyán. Meglesz a csacsi is, és a lányra terelheti könnyedén a szót.

- Még iskolába jár a kedves lánya, és hová, ha szabad kérdezni?

- Igen iskolába, de nem tanulni, hanem tanítani! A Kratochvíl Károly Honvéd Középiskolában tanít Debrecenben. Hm! Hát erre célozhatott apja a katonalánydolog megjegyzéssel. Egyre izgalmasabb ez a lány. Amellett, hogy csinos, még különlegesnek is tűnik.

- Nemsokára jelentkezem a kis csacsiért, el ne adja másnak! Igaz, nekem is kezdődik az iskola, de szeptember első vasárnapján eljövök érte, ha bátyámnak is megfelel.

- Rendben, ha szavát adja, hogy megveszi, akkor megtartom addig.

- Természetesen, ha úgy gondolja, akár előleget is adok, most rögtön.

- Arra nincs szükség, látszik az már messziről, hogy maga rendes ember.

Tom kezét nyújtott, majd ütött-kopott Opel Kadettjével kigurult a tanyáról. Óvatosan kerülgette a buckákat és gödöröket, nehogy megrémüljenek a futómadarak. Az autópályára kiérve aztán egyre sebesebben haladtak. Másfél óra múlva fékezett a ház előtt. Óvatosan tolatott a magasított falú karámig, majd kiszállt, és összenyitotta a kaput az utánfutó hátuljával. Az átjárás lehetősége adott volt, ám a tollasok inkább makacsul hátráltak, és lekuporodtak, mintsem elinduljanak kifelé az új otthonukat birtokba venni. Először kukoricával próbálta

átcsalogatni a két jövevényt, majd mögöttük ütött zajkeltéssel akarta kiugratni őket, de azok makacsul maradtak a rácsok védelmében.

A hangzavarra felfigyeltek a szomszédok is. Eleinte tisztas távolságból szemlélték, majd egyre közelebb merészkedtek, és gúnyos megjegyzések közepette okoskodtak, mit kellene tennie Tomnak. A jelenet kezdett kínossá válni, ezért inkább otthagyták a nézőközönséget, és bevonult a házba. Majd csak átsétálnak maguktól, ha elcsendesedik a környezetük, reménykedett jobb ötlet híján. Készített egy szendvicset, és teát főzött, közben átöltözött kopott farmerjébe, és kényelmes edzőcipőt húzott. A hirtelen rögtönzött uzsonna után óvatosan nyitott ajtót, majd halkán lépegetett az utánfutó felé. Lám, a terve bejött, a két strucc már vígan szaladgált a karámban, és csipegették a kukoricát. Tom behajolt az utánfutó és kerítés közé, bezárta a kaput, majd odább gurult. A szomszéd udvarról kíváncsian nézegettek át. Egyesek kezdték bogarasnak tartani a haszontalannak tűnő növények és állatok miatt.

Mire kialakult a napirend, vége lett a nyári szabadságnak, és már rutinosan ment a napi pluszmunka. Sokszor eszébe jutott Tomkának a szőszke lány. Alig várta szeptember első vasárnapját, hogy a csacsiért mehessen, és újabb infókat tudjon meg a lányról. Ahogy eljött a hétvége, korán kelt. Egy gyors reggelit követően kigurult a garázsból az ócska Opelrel. Rögzítette a rácsos utánfutót, majd ellátta vízzel, élelemmel a struccokat, és útnak indult. Jól haladt a csekély forgalomban, miközben fantáziájában komoly jelenetek játszódtak le, hogyan is barátkozzon Réti gazdával, hogy közelebb kerülhessen ahhoz a szexi lányához, aki szinte elvarázsolta mosolyával. Még dél sem volt, amikor bekanyarodott a tanyára. Igyekezett

korán odaérni, hogy ne zavarja meg a vasárnapi ebédet.

A gazda már a nagykapunál várta, ahogyan azt telefon megbeszéltek előző nap. Széles mozdulatokkal tárta nagyra kapuját, és intett, jöjjön csak be egyből. Ahogy kiszállt, úgy tűnt, látja a ház felől közeledni a szőke lányt. Összekapódott a gyomra, és hevesebben kezdett dobogni a szíve. Ám, ahogy megtett ő is pár lépést, gyorsan lehűlt lelkesedése, mert csak hasonlatos volt a látvány, de a hölgy valamivel korosabb és teltebb volt. Kezet fogott a két férfi, és időközben odaért a hölgy is.

- Ő meg itten az oldalbordám - bökött Réti a szőke nő felé, aki szégyenlős mosollyal nyújtott kezet:

- Veronika vagyok, feleségstátuszban a Béla úr mellett - kacagta el a mondat végét. - Komolyan képes ilyen elképesztő összeget kifizetni azért az ostoba jószágért, ennek a kapzsi embernek?

- Szerencsémre van módom hozzá. Gyermekkorom egyik álmát valósítom meg ezzel, és még az is lehet, pont ezáltal valósul meg a másik álmom is - nézett oldalra, hunyorogva a tűző nap fényében, mintha csak kacsintana.

- Megmondom őszintén, azt hittem eddig, csak ugratja az uramat, és nem fog eljönni a Zuskáért. De ha már itt van, tiszteljen meg azzal, hogy velünk ebédezik.

Tomka szabadkozni kezdett, hogy nem szeretne zavar-
ni. Ám a kedvesség és a jó házi koszt illata hamar meggyőzte,
és melleleg abban reménykedett, hátha szóba kerül a tündéri
lány is. Asztalhoz ültek. Az aranyhárga zsírkarikák úsztak a
gőzölgő tyúkhúsleves tetején. Még arról is a göndörödő szőke

fürtök jutottak eszébe. Jó étvágyat kívánt, miközben csípős paprikát és sót toltak elé. Szinte kívülről hallotta magát, amikor megszólalt:

- A kedves lányuk egykegyerek, vagy vannak testvérei is? Rétinek zsír csöpögött le bajuszáról, gyorsan megtörölte kézfejjével, és kimerően válaszolt:

- Szamár is csak egy van, lányt is csak egyet adhatok - fejezte be hangos nevetéssel, amikor meglátta felesége arcán a döbbenetet.

- Jól van, na, nem voltál ott, hát nem tudhatod, hogyan ugrattuk Vérocskát. Komolyra fordítva a szót, van még két fiunk is, ikrek, és ugyanott vannak, ahol a lányunk, csak ők még, mint tanulók, jövőre érettségiznek.

Hálás téma ez, gondolta Tom, és megkérdezte: - Honnan ez az érdeklődés gyermekeinél a katonai pálya iránt?

- Tippeljen, öcsém! - jött a válasz.

- Talán kiskorukban kiástak a homokozóban egy tankot - ütötte el humorral a választ Tomka. Közben kiürültek a leveses tányérok, és nokedlit kínált a gazdasszony csirkepörkölttel.

- Nagyon finom volt a leves, rég ettem már ilyen jót - jegyezte meg, és bőven szedett a szaftos nokedliből. Gondolta, minél tovább étkeznek, annál tovább lehet beszélgetni. - Eltaláltam, Béla bátyám, már az oviban is tank volt a jelük?

- Majdnem - szólalt meg kedvesen a háziasszony. - De nem ugratom én itt tovább önt. Az az igazság, hogy pár éve fogtunk bele a gazdálkodásba. Azelőtt városi emberek vol-

tunk. A férjem katonatisztként szolgált, és amikor nyugdíjba vonult, még túl fiatal lett volna hintaszékben, láblógatva várni az unokák születését. Szanzavéra úgy indult neki az általános iskola után, hogy azt hittük, az idegenlégióig meg sem áll. Ám, ahogy a serdülőkori dac elmúlt nála, rájött, hogy a műszaki érdeklődését és pedagógiai érzékét összekötve sokkal testhez állóbb hivatást talál magának. Így lett kiképzett katonából végül tanár. Teljesen veszélytelenül most sem képes létezni, ezért gyakorta a frászt hozza rám a sárkányrepülés-sel, sziklamászással és barlangászással. A fiúk pilóták szeretnének majd lenni, de mindketten nagyon szép eredményeket érnek el a sportban is. Hát ki tudja, nem tesznek-e még ők is egy 180 fokos fordulatot? Szedjen még! - kínálta szívélyesen a vendéget, és ellépve az asztaltól már nyúlt is hátra a tálca meggyes pitéért.

- Köszönöm a finom ebédet, bőségesen elég volt. Már így is alig bírok felállni az asztaltól, pedig lassan illik elköszönnöm.

- Szó sem lehet róla, hiszen még itt a desszert, fogyaszson belőle!

- Nagyon csábítóan néznek ki, ám valóban már így is túlettem magam. Köszönöm, majd talán máskor, ha újabb állatot veszek, vagy jövök megkérni Szanzavéra kezét. Hirtelesen nem tudta eldönteni, valóban hangosan mondta, vagy csak gondolta a mondat befejezését. Meglepődött saját magán.

- Akkor csomagolok az útra néhány szeletet. Már pördült is a háziasszony. Egy hungarocell tálcára halmozta, majd folpackkal ügyesen becsomagolta, és kezébe nyomta Tomkának a pillekönnyű meggyes pitét. Amíg mentek a ka-

rámhoz, ismét Réti gazda vette át a szót.

- Ha újabb állatot vagy takarmányt venne, esetleg valami problémája akadna Zuskával, ott a honlap az interneten, vagy hívjon mobilon bátran. A vételár csak vicc volt. Természetesen az öné a tizedéért annak, amivel ugrattam. De van egy feltételem! Véra kikötése volt, hogy csak akkor adhatom oda, ha megígéri, nem adja tovább, és néha elmehet meglátogatni önhöz Zuskát.

- Ezt megígérhetem, Béla bátyám. Bármikor szívesen látom Szanzavérát, és azt sem bánom, ha letépi róla Zuska a szoknyát - hozta magát ismét zavarba Tomka merész megjegyzésével.

- No, azért csak vigyázzon a huncutkodással, mert Véra elég harcias, önvédelmi sportokban szép helyezéseket ért el.

Nem ok nélkül kacagta el magát a büszke apa. Zuska imádta a lóherét, különösen, ha az piros necchálóba volt rejtve. Előszeretettel fogyasztotta el a csomagolást is, ha hozzájutott. A kocsival a lehető legközelebb álltak meg hozzá, majd piros hálós lóherekupacokkal próbálták becsábítani az utánfutóba. Mintha csak megérezte volna, valami készül ellene, felkapta a fejét, és az ellenkező irányba vágatott.

- Ajaj, nem lesz ez könnyű szülés, úgy látom, de csak kifogok egy számaron! - biztatta magát Béla. Kicsit hátrább sétáltak, amíg Zuska megnyugszik. Közben kedélyesen beszélgettek Tomka további terveiről a kis birtokon.

- Nem lehetne úgy vezetni őt, mint egy lovat? - jött a naiv kérdés.

- De nem ám, mert ha megmakacsolja magát, egy lépésre sem tudjuk rábírní, súlya meg van már elég szép őnagyságának.

Mélyen a zsebébe nyúlt, és nagyszemű babot kezdett szórni, hogy azzal csalogassa közelebb Zuskát, aki szépen el is indult a babszemek által kijelölt úton. A két férfi feszülten figyelt, mikor lesz elég közel az utánfutóhoz, hogy egy gyors támadással betuszkolják a rácsok közé, amikor az ellenkező irányból hangos csaholással elkezdett feléjük futni Eddy Murphy, a pulikutya. Mintha ösztönösen megérezte volna, itt szükség lehet rá. De most rosszkor jött, mert a szamár az ugatásra gyors hátraarcot csinált, és elfutott a ház felé, ahonnan egész nyáron várta Szanzavérát, aki mindig hozott valami csemegét, és játszott vele.

- Na, Murphykém, már csak te hiányoztál a boldogsághoz, a fene a fekete pofádat! Hát eddig se álltunk valami jól, de most aztán sikerült felbosszantanod az ostoba szürkét. Fütttyentett, és ütögette a bokáját, így jelezve a kutyának, jöjjön lábhoz, és nem kell terelnie.

- Buta kutya! Most várhatunk, amíg lenyugszik, és magától közelebb jön kicsit. Azon gondolkozom, mit is adott neki Vérácska, amitől úgy ment utána, mint egy öleb. No, látja, kedves öcsém, milyen jó, hogy megebédeztünk, ki tudja mikorra fog tudni elindulni. Jut eszembe, igyekszem egy régivágású parasztember benyomását kelteni, de kezdek kiesni a szerepből, ezért azt ajánlom, tegeződjünk inkább. Engem csak úgy egyszerűen Bélának hívnak, pedig, mint tudja, Botond a becsületes nevem. Mindjárt hozok is jól behűtött innivalót a pertuhoz.

- Megtisztelsz vele, bátyám! Bélának vagy Botondnak szólítsalak akkor?

- Maradjunk a Bélánál. Már megszoktam, amióta nyugdíjas vagyok, és nem kell feltétlenül hivatalosnak lenni.

Azzal térült-fordult, és hozta a két doboz alkoholmentes sört. Szinte egyszerre tépték a kis tetőt, és mielőtt kortyolni kezdték, Tomka koccintásra emelte a sörös dobozt, és megjegyezte: - Én meg Tamás néven futok hivatalosan, barátaim Tomnak, a rokonaim Tomkának, a tanítványaim meg tanár bácsinak szólítanak. Egyformán hallgatók bármelyikre.

Jólesően itták a grapefruitos sört, és újabb stratégián törték a fejüket. A kiürült dobozt odahajította Béla a szamár elé. Az eleinte bizalmatlanul körbenézett, majd, mintha erre idomították volna, jókorát rúgott bele a dobozba, ami éppen csak hogy elszállt Béla feje mellett.

- A fene a jó dolgot, mégy te innen így is, úgy is, ha kell, magam kergetlek Noszvajig! Amióta megjött a sörökkel, hóna alatt szorongatott egy papírzsákot, és arcán kaján mosollyal elkezdte csörgetni. Zuska egyből felkapta fejét, és fülelni kezdett, majd elindult a hang irányába.

- Na, most megvagy, bestia! Belemarkolt a zsákba, és pár szem tökmagot szórt a szamár elé.

Az egyből kapott utána, és egyre közelebb jött. Óvatosan elkezdte dobálni a magokat mindegyre közelebb az utánfutóhoz, majd a rámpára és a raktérre. Felpörögtek az események. A falánk csacsi pillanatok alatt az utánfutó padlójára lépett. Nagyot szökkenve ott termett a két férfi, jókorát taszítottak hátsóján. Mire visszafordult volna, már záródott is az

ajtó mögötte. Kezet fogtak, és Tomka elindult haza újdonsült kedvencével.

Útközben már a stratégián gondolkozott, hogyan tereli majd helyére a makacs jószágot. A struccokkal sem volt könnyű, de itt már a beszállással gondok voltak. Végül úgy döntött, beáll a kocsival a karámba, leakasztja az utánfutót, kiáll a kocsival, kinyitja a rácsos ajtót, és gyorsan kijjebb kerül, majd bezárja maga mögött a karámot. A terv jónak bizonyult a kiszálláshoz. Már csak az kérdés, hogyan tudja kihozni az utánfutót atrocitás nélkül. Majd csak elalszik valamikor, és akkor kigurítja. De mikor és mennyit alszik vajon? Az evési-ivási szokásoknak utánajárt, erről viszont szó sem esett. Enni és inni adott az állatoknak, majd bevonult a jó hűvös házba, és elnyújtózott az öreg pamlagon a konyhában. Úgy gondolta, egy picit pihen. Lehunyta szemét, és nagyon hamar álomba merült.

Valóban túl sokat ehetett, mert álmában Zuska fekete frakkban, nyakában csokornyakkendővel vitte a hátán Szanza-vérát, aki katonai egyenruhában, karddal az oldalán parancsokat osztogatott apró pingvineknek. Hirtelen éktelen lármára riadt fel. El nem bírta képzelni, mi lehet az. Gyorsan felugrott, és úgy, mezítláb szaladt kifelé a zaj irányába. A nap melege már enyhébb volt, de fénye még erősen vakított. Ahogy kilépett az ajtón, cipőhöz szokott lábujja beakadt a gyékény lábtörlőbe, megcsúszott, és pillanatok alatt törött lábujjal a lépcső alján terült el fájdalmasan. Zuska továbbra is ordított, és rugdosta az utánfutó oldalát.

- Bőgj csak, bőgj, jól felijesztettél! Remélem, nem tört el semmim. Juj, de fáj! Két kezével szorította lábfejét, és a hátán ringatózott kínjában. A lármára kilépő szomszéd úgy ka-

cagott, hogy combját csapkodva könnyei potyogtak. De azért erőt vett magán, és megkérdezte, nincs-e segítségre szüksége.

- Köszönöm, még nem tudom, próbálok felállni. Kezdett elzsibbadni a lába, és lassan elengedte kezével. A látvány ijesztő volt. Kis lábujja olyan volt, mint egy romlott virsli, duplájára dagadt, és lila lett. Óvatosan a sarkára nehezedve felállt, lépett kettőt, és megállapította, járni tud, nagy baja akkor csak nem esett. Közben Zuska elcsendesedett, mintha csak érezné, most jobb, ha hallgat. Egészen hátrahúzódott a karám túlsó végébe. Odasántikált Tom, de rá kellett döbbsennie, egyedül nem fog boldogulni. Megfordulva kérően nézett a szomszédra.

- Vili bá, legyen szíves, tudna nekem segíteni kihozni az utánfutót, még mielőtt gyújtóssá válik?

- Megyek, fiam, segítek. Lépett a kapu felé Vilmos, akit kedves emlékü nagyszülei csak Nagyon Vilinek hívtak, egy régi magyar vígjátékfigura után. Kicsit tudálékos, gyors beszédű, naiv ember volt, tele jóindulattal.

- Még jó, hogy nyitva hagytad a kaput. Lépett oda, kezét nyújtva. Lenézett az eltorzult lábujjra, és elborzadt. - Bizony, úgy néz ki, eltörött, de az is lehet, csak kificamodott. Vigyelek orvoshoz, vagy próbáljuk meg a helyére tenni, hátha csak ficam?

- Orvos kell ehhez, sajnos, úgy érzem. De előbb segítsen kigurítani az utánfutót, addig, amíg hátul nyugton van Zuska.

- Rendben! Maradj csak itt, majd én egyedül megoldom!

Meglepően gyors mozgású, korához képest jó erőben lévő ember volt Vili. Pillanatok alatt teljesítette a kérést, ám

közben, sajnos, gondolkodott azon a furcsa szögben álló lábujjon. Ficam lesz az, és akkor egy kis pöccintéssel helyére lehetne rakni. A gondolatot tett követte. Amint odaért Tomka mellé, figyelmét elterelendő, mintha szólni akarna, szemébe nézett, úgy, látatlanban megcélozta a sérült lábat. Gumicsizmában nem igazán érezve, mekkorát és hová, de merő jószándékból belerúgott Tom lábába. A fájdalom talán még az előzőtől is erősebben újra rátört; nappali csillaghullás vagy mi ez, aztán sötét és csend lett.

- Hideg víz, mit csináltál te, Nagyon Vili? Juli néném, ha lát az égből, mit tettél az unokájával, az éjjel egészen biztosan a hasadra fog ülni, te vadbarom! Szidta az urát, aki beszámolt a segítő manőverről és annak következményéről. Lehajolt, és egy büdös konyharuhával törölgette Tomka arcát, közben szelídebb hangon szólongatni kezdte:

- Jobban vagy már, csillagom?

Mélyet sóhajtott Tomka, ahogy kezdett magához térni. Lassan az is felderengett, mi történt vele. Eszelősen lüktetett a lába, és nem értette, miért támadta meg Vili bácsi. Kábultan feltápáskodott, és rákérdezett: - Mi történt? Megbotlott talán, és véletlenül rúgott belém?

Az öreg lecsapta a fejét, és szégyenlősen hadarta: - Én csak segíteni akartam, mivel olyan furcsán kifordulva állt az ujjad, azt hittem, ki van ficamodva, és gondoltam, csak vissza kell segíteni a helyére. De látom, nagyot tévedtem. Bocsánatot kérek, szörnyen röstellem magam.

- Jaj, Vili bácsi, a jó ég tegye szatyorba, hát mióta van magának orvosi diplomája? Most aztán tényleg kérem a segítségét, mert valahogy orvoshoz kell mennem, és az állatok is el-
látásra szorulnak.

- Rendben! - bólogatott bűnbánó arccal Vili bá. - Szólok a fiamnak, majd ő elvisz Egerbe az ügyeletre, én meg itt maradok a jószágokat megégetni. Meglepő gyorsasággal szaladt az utca végében lakó fiához.

Tomka besántikált a házba, rendbe hozta ruházatát, majd magához vette az iratait, és kínok közepette kiaraszolt az időközben megérkezett mikrobushoz. Vili fia kiszállt, és besegítette. - Bandi vagyok - biccentett, és nyújtotta kezét, miután mindketten beültek.

Hasonló korúak lévén, jól elbeszélgettek, amíg odaértek a kórházhoz. Szerencsére nem voltak sokan az ügyeleten, így hamar meglett a röntgeneredmény, miszerint csipkéstörés a kislábujjban.

- Műteni nem kell, és igazán mi ezzel nem tudunk mit kezdeni. Amíg össze nem forr, fapapucs hordását tudom javasolni. Írok fel fájdalomcsillapítót éjszakára, és vigyázzon, ne üsse oda, nehogy elmozduljon a két csontvég egymástól - mondta az ügyeletes orvos. - Még szerencse, hogy kora ősz van, így nem olyan kínos papucsban járni, de vezetésről szó sem lehet egy darabig.

Hazafelé, ahogy szóba került a gyerekkor, hamar rájöttek, régen sokat játszottak együtt, amikor Tom nyaralni volt a nagyszülőknél. Összehangolták az időbeosztást, és másnaptól együtt jártak be Egerbe dolgozni. Mire rendbe jött Tomka lába, újra jó barátok lettek. A tökmagos trükköt megtanulta, sőt továbbfejlesztette. Végül egészen kezelhetővé vált Zuska, bár néha kitett magáért, amikor valami rejtélyes módon kiszökött a karámból, és megfejthetetlen módon a struccokat is kiszabadította, hogy hajkurássza őket az udvaron.

Október közepén, egy péntek este Réti Botond hívta telefonon. A szívélyes üdvözlés után azt kérdezte, otthon tölti-e a hétvégét, mert hazajönnek gyermekei, és szeretnék meglátogatni Zuskát. Tom szíve hevesebben kezdett verni a hír hallatán.

- Igen, itthon vagyok, és örömmel várom őket.

Izgatottan készült a hétvégére. Szerette volna egyrészt viszonzni a kedves vendéglátást, másrészt meg minél tovább ott tartani Szanzavérát. Megkérte új barátja édesanyját, süs-sön valami finom süteményt szombatra, és előkészítette az udvari grillezőt, aminek használatában mester volt. Pénteken munka után bevásárolt. Még akkor este bepácolta a husikat, konyhakészre mosta a zöldségeket. Hozott a pincéből házibort, bekészített üdítőt és sört a hűtőbe. Szerényen takarított, és saját maga által készített dísz tárgyakkal, színes illatgyertyákkal próbálta hangulatosabbá tenni a szerényen berendezett házat. Zuskának duplán kedveskedett a kedvenc tökmagjával. Mikor elment mellette, mindig dobott egy marékka hálája jeléül. Alaposan elfáradt estére, így hamar álomba merült.

Reggel korán ellátta a kedvenceit, majd elment az aprócska falusi ABC-be friss ropogós kenyérért. Ahogy közeledett a dél, egyre izgatottabb lett. Kétpercenként nézte az órát. Végül türelmetlenségében felhívta telefonon Bélát, hogy elindultak-e a gyermekei.

- Ó, már régen elindultak, mindjárt ott lesznek. Aztán vissza ne küldd velük azt a vacak szamarat!

Le-fel sétált az udvaron, kinézegetett a kapun az utca

vége felé, hátha meglátja közeledni várva várt vendégeit. Pont a kapuhoz ért, amikor óriási porfelhő közepette fékezett a dzsip. Kaput nyitott, és udvariasan eléjük sietett. Két, szinte teljesen egyforma srác pattant ki egyszerre, majd feltűnt az aranyszőke hajkorona. Mire köszönthette volna Szanzavérát, ő már el is futott mellette, egyenest a karám felé. Pillanatok alatt kinyitotta a kaput, és benn volt Zuskánál. Zsebéből kis csomagot húzott elő, amit nem érkezett még rá kínálni sem a számárra, az már ki is marta a kezéből, és szinte röhögve elszaladt.

- Ejnye, Vérocška! Nem kellene ennyire bátornak lenned! Még jó, hogy meg nem csípett az a mohó jószág - szólalt meg az egyik testvér.

- Á! Nem bánt ő engem, hiszen rögtön megismert. Nézd csak, rebegteti a fülét, és kacsingat rám, várja a vakargatást.

- Jól van, ajnározd csak! De ha bajod esik, mi kapunk ki aputól.

Közben bemutatkoztak egymásnak, és leültek a kerti grill melletti lócára. Tom süteménnyel kínálta őket, és kérdezte, kinek milyen italt hozhat. Szanzavéra kérdően nézett öccseire, mire ők kórusban válaszolták: - Az egyikünk vezet, a másik szolidaritásból nem iszik, sörözhetsz nyugodtan.

- Akkor én citromos vagy grapefruitos sört kérek, a két tanulónak meg jó lesz az alkoholmentes.

- Így igaz - hagyta jóvá Joci, aki látszólag annyiban különbözött Gergőtől, hogy erősen serkent sötét bajusza, ellenben testvéreinek teljesen sima volt az arca.

- Gyertek beljebb! Főzök egy kávét, ha kérték.

- Köszönjük, nem élünk vele, és amíg ilyen jó idő van, kár lenne benn poshadni.

Mire kiért a sörökkel, Vérácska is csatlakozott hozzájuk. Végre közelebb van, gondolta Tom, miközben bátortalanul hajolt felé üdvözlő pusztit adni.

- Hát, szia! Úgy szaladtál a barátnődet üdvözölni, hogy majd levertél a lábamról, de megértem, hiszen őt régebben ismered. Igazán kedvelem én is, bár sok kalamajkát okozott eleinte. Egészségekre! - pattintotta fel a sörösdobozt, és jókorát kortyolt belőle.

- Arra gondoltam, hogy egy kis grillvacsorával megünnepelehetnénk ezt a találkozást. Mi a véleményetek róla?

A fiúk sűrűn bólogattak, Szanzavéra kérdően húzta fel a szemöldökét. - Attól függ, hol és ki készíti el?

- Természetesen én, és már készültem rá. A faszén bekészítve, husi bepácolva, a zöldségeket is csak szeletelni kell.

- Ez igen! - füttyentett meglepően hangosat a lány.

- Köszönjük, igazán kedves vagy. Úgyis régen grilleztünk már, és ha nem nekem kell rajta dolgozni, még az íze is sokkal jobb.

- Helyezzétek magatokat kényelembe, máris hozzákezek! - szólt hátra Tom, miközben bement a hűtőből kihozni a nyersanyagokat.

Szanzavéra elfeküdt a hintaágyban. A két fiú egy félig

leeresztett focival passzolgatni kezdett. A nagyra nőtt fűben alig gurult. Szinte nem is cseleztek, hanem közelharcot folytattak, jókat kacagva a tompa hangon puffanó labdán. Rutinos mozdulatokkal készítette oda Tom a grillt. Pillanatok alatt sülni kezdett minden. Felnézett az égre, és megkérdezte: - Úgy gondolom, mire készen lesz a vacsi, eléggé le fog húlni a levegő. Jó lesz, ha a konyhában teríték inkább?

- Egyelőre még melegünk van, de kajálni jobb lesz benn - válaszolta Joci.

Szanzavéra a derekára kötött melegítőbe bújt. Fázósan közelebb húzódott a grillezőhöz, és sűrű bólogatással adta tudtul, egyetért. Mélyet szippantott a forró gőz felé, elégedetten hűmmögött: - Ígéretes illata van, biztosan fincsi lesz.

Elsétált a kert felé, megnézte a kis kerti tavat és sziklakertet. Egy pillanatra megállt a struccoknál, és megdicsérte őket, milyen nagyra nőttek. Aztán a dzsipből újabb adag csemegét varázsolt elő. A szamár ismét szinte röhögött, amikor bement hozzá, és rebegtette szempilláit, úgy kunyerált. Kicsit megfuttatták egymást. Aztán előkerült mindkét zsebből a titkos csemege, amit csak úgy kapott meg, hogy Véra meggyőződött róla, nem figyeli senki.

- Karácsonyra újra eljövök - köszönt el, és megpaskolta simogatás után Zuska hátát.

- Lassan készen van a kajcsi, lehet kezét mosni. A fürdőszoba a konyhából nyílik, mert a spájzból alakítottam át. Az asztalon vannak a tányérok. Gyertek, szedjen mindenki magának annyit és azt, amit szeretne!

Körbeülték az étkezőasztalt, és kedélyes beszélgetés

közben enni kezdtek. Az első néhány falat után egészen elcsendesedtek, csak az étel ízeit élvezték. Már majdnem teljesen besötétedett. A házilag öntött, különleges illatú gyertyák fénye jó hangulatot kölcsönzött a régi bútorokkal berendezett konyhának.

- Nos, meg vagy elégedve a barátnőd állapotával és körülményeivel? - fordult oda kérdően Tomka Szanzavérához.

- Tökéletesen elégedett vagyok, különben visszavinném - válaszolt a lány. - Látszik rajta, jól bánsz vele, és ha nem bánod, máskor is eljövök meglátogatni. Neki már megsúgtam, karácsonyra jövök.

- Természetesen szívesen látlak téged és a családot bármely tagját hamarabb is, mint karácsony.

- Szüleink nem örülnének, ha egyedül jönnék. A fiúk meg inkább más lányokat kísérgetnének szívesebben, de lehet, anyust sikerül elcsálnom, ha novemberben itthon leszek. Mesélte apus, milyen nehezen tudtátok beterelni az utánfutóba Zuskát. Remélem, a kis akadály legyűrése után aztán könnyebb volt az utazás és a beszoktatás?

- Hú! - fújt nagyot Tom. - Hát, pár hétre lesántultam, amihez volt egy kis köze őcsacsiságának - fogott bele a történetbe, feledve az elszenvedett fájdalmakat, kicsit mókássá kiszínezve mulattatta az asztaltársaságot. Jót nevettek, és tovább szőtték a történetet, miket próbálhatna még meggyógyítani Nagyon Vili bácsi. Egymás után jöttek elő történetek mókás balesetekről és baklövésekről.

- Egészen besötétedett, otthon már izgulni fognak miattunk. Jobb lesz, ha indulunk - állt fel az asztaltól Szanzavéra.

- Köszönjük a vendéglátást, finom volt minden, és a sok nevetéssel talán még a kalóriából is sikerült ledolgozni.

- Egészségeetekre! Szívesen látalak máskor is benneteket, és ha szóltok előre, hasonló kínálásban lehet részetek. Mókás baleset vagy „Vili bá-gyógymód”, remélem, nem lesz több, de humor dolgában ti is jól el vagytok eresztve. Szerintem nevetni lesz miért.

Tom a kapuig kísérte vendégeit. Búcsúzaskor sikerült három pusztit is kiprovokálni, miközben Szanzavéra két karját lágyan végigsimította puha tenyerével, mintha csak megjelölne: stop, ez a srác már az enyém. Beszálláskor folyamatosan hátranézett, és mintha kacsintott volna, miközben integetett az előrelóduló dzsip ablakán. Az ikrek észrevették nővérük ébredező szimpátiáját, és egész úton ugratták, hogy költözik majd a számár után vagy a tanár után.

- Két okoska, mit kombináltok? Egyébként meg intelligens pasi, jól néz ki és még főzni is tud, szemlátomást nem anyuci pici fia. Függetlenek vagyunk mindketten, csak az bosszant, hogy olyan pofátlanul magabiztosnak tűnt, amikor először láttam, és még apánk is benne volt az ugratásomban. Különben meg a ti mélynövésű barátnőiteken is volna mit sztendapolni. Úgy néztek ki, mint egy zsiráfcsorda. A közel kétméteres magasságotokhoz nem lenne kötelező kosaras csajokkal járni, hahaha!

A vasárnap gyorsan elrepült, és este visszautaztak a Réti testvérek Debrecenbe. Szanzavérának gyakran eszébe jutott a szombati kirándulás, és azon kapta magát, hogy reménykedve nyitja meg a számítógépén a közösségi oldalt, hát ha megkereste, és írt neki Tomka.

Kétszázötven kilométerrel odább, ugyanígy reménykedett Tom. Nem győzött csodálkozni magán, hogy ennyire másként érez, mint eddig bármikor, ha megtetszett neki egy lány. Az iskolában nehéz dolga volt, mert főleg hátrányos helyzetű gyerekeket tanított, és így nagy volt a szórás magatartásban és tudásban is. A nagyobb lányok közül sokan próbálták magukra felhívni a figyelmet úgy, mint nőre, és sokszor hozták zavarba provokatív viselkedésükkel. A tantestületben ő volt a legfiatalabb. Vonzó külsejével hamar magára vonta akaratlanul is az idősebb szingli kolléganők figyelmét. Többen próbáltak randit kicsikarni, és az utcában lakó lányoknak sem volt közömbös. Határozottan elutasító volt mindenkivel, ezért egy idő múlva biztosra vették, van barátnője. Kezdett is úgy gondolni Szanzavérára, mint akivel összetartoznak.

Egy lyukasórája alkalmával nem volt különösebb dolga, elővette okostelefonját. Az interneten szörfözgetve fellépett egy közösségi oldalra. Az értesítéseknél friss hír várta, a Réti ikrek ismerősnek jelölték. Gyorsan elfogadta őket, és már kereste is Vérocskát az oldalukon. Hamar rátalált a mosolygó szőkeségre. Pár üdvözlő mondat kíséretében bejelölte ismerősnek, miközben belül kinevette saját magát, amiért ez hamarabb nem jutott eszébe. Ettől fogva, ha tehetne, egy pillantást vetett a telefonra, elfogadta-e az ismeretséget a lány, és válaszolt-e.

Szanzavéra ritkán látogatta az internet világát, mivel ragaszkodott a megszokott, bevált, ócska telefonjához, ami nem volt alkalmas ilyen mulatságra. Amikor jutott rá ideje, géphez ült. Boldogan fogadta a jelölést. Tomka sajnálattal vette tudomásul, hogy csak ritkán válthattak levelet, de mindig szívélyes meghívással köszönt el a levél végén. Utolsó vála-

szában megírta Verocska, mikor mennek haza, és telefonszámot is cseréltek. Tomka alig bírta visszatartani magát, hogy ne hívja minden nap valami átlátszó dologgal. Ám minél többször beszéltek, annál kevésbé okozott fejtörést a téma, mert egyre közelebb kerültek egymáshoz.

Október végén, kihasználva a viszonylag enyhe és száraz időt, az iskola tájékozási versenyt rendezett a végzős diákoknak. Joci és Gergő számára kötelező volt, nővérük mint osztályfőnök vett részt benne. Ez az egésznapos esemény minden évben megrendezésre került. Október utolsó szombatján tartották meg, ha az időjárás engedte. Inkább szórakozás volt ez, mint kötelezettség, sok játékkal és nevetéssel. Szanzavéra osztályában sok fiú álmodozott a csinos tanárnőről, de szigorúsága miatt tisztelték. Ám ez a verseny iskolán kívül zajlott, és hallomásból tudták, hogy a szabályokat nem viszik túlzásba. Néhányan összeszövetkeztek, hogy megtréfálják a csinos osztályfőnököt.

A verseny előtti napon kimentek a nagyerdőbe, és kifigyelték, merre, milyen jelzésekkel jelölték ki a szervezők az útvonalat. Hamar beszereztek hasonló hupikékszalagot, és az ellenkező irányba saját jelzéseket helyeztek el egészen hosszan be az erdőbe. A visszafelé úton azon tanakodtak, mivel tereljék majd el Szanzavéra figyelmét, hogy ne vegye észre, nem jó irányba indulnak. Arra nem számítottak, hogy mint felügyelet, ha rossz felé mennek, akkor sem fog szólni, mert hiába saját osztályát kíséri mindenki, nem szólhat a fair play miatt.

Az iskolában senki nem tudta a három testvér rokonságát. A csínytevésről gyorsan terjedt a pletyka, és hamarosan az ikrek tudomására jutott. Rögtön elindultak szólni, vala-

mi csínyre készülnek az osztály fekete báránykái. Aztán végül meggondolták magukat. Visszafordultak, és nem szóltak testvérüknek. Magukban megegyeztek, hogy lemaradnak a saját csoportjuktól, és követni fogják a másik osztályt, így vigyázva nővérükre.

Szombat reggel a Szív-Tüdő Klinika előtti buszmegálló-nál volt a gyülekező. Jókedvűen érkeztek a már majdnem felnőtt fiatalok. A táblát olvasva azon viccelődtek, hogy aki nem bírja a gyűrődést, az egyből befekhet a klinikára. A szabályok felolvasása után mindenki aláírta a jelenléti ívet, kisorsolták az indulási sorrendet, és öt perces különbségekkel elindultak a csoportok.

Szerencsére az ikrek osztálya hamarabb indult, így nem okozott gondot elbújva kivárni nővérük osztályának indulását. Pár perc gyaloglás után benn jártak a sűrű erdőben. Gyors terepszemle után egy sűrű kecskerágóbokor mögé osonva lehasaltak a nagyra nőtt fűbe. Lassan elhalkult osztálytársaik zsinatolása, és már hátuk mögül jöttek a következő csoport neszei. Fel sem egyenesedve fürgén beljebb futottak egy biztonságosabb leszállásba. Távcsővel pásztázták az érkezőket. Ám minden újabb csoportnál csalódniuk kellett, mert nem testvérük osztálya közeledett. Az utolsó kis csapat után csendben teltek a percek, és rá kellett döbbenniük a huncutság mikéntjére: Szanzavéra osztálya más irányba indult. Szinte egyszerre csaptak homlokukra: - Mi mekkora lúzerok vagyunk, nem gondoltunk a legegyszerűbbre! Futottak vissza a kiindulási pontra. De most vajon merre tovább? Elővéve a távcövet, hamarosan felfedezték kicsit beljebb a fák között megbúvó szalagokat. Szaporán bevették magukat újra az erdőbe, aggodalmukban szinte alig szóltak egymáshoz. A kópék bizony a meghamisított jelzések felé terelték osztályukat.

Szanzavéra rögtön észrevette a hibát. Azon gondolkozott, hogyan kellene rávezetni az osztályt, hogy rossz felé mennek. Ám feltűnt a srácok pusmogása, és arckifejezésük-ből már jól olvasott. Rájött, itt valami huncutság készül. Így hagyta magát sodorni az árral. Majd csak kiderül, miben törik a fejüket. Lehet, tudnak egy rövidebb utat, és kis csalással akarnak győzni. Hm! Az nem lehet, hiszen vannak állomások, ahol külön feladatokat kell végrehajtani, ezt egészen biztosan tudják a srácok. Egyre távolabb kerültek a helyes iránytól, mire elfogytak a jelzőszalagok. A logikus az lett volna, ha egyből visszafordulnak, ám itt jött a huncutság lényege. A cél az eltévedés lett volna.

Az osztály vagánya megszólalt: - Biztosan az előttünk haladó csoport kitolásból leszdedte a jelzéseket. Úgy érezték, túl közel jártunk hozzájuk, és beijedtek, hogy az állomásnál megelőzzük őket. De ráfáznak, mert nekem abszolút hallásom van, hallom merre csörtetnek előttünk - mondta sűrűn bólogatva, és kezével egy kitaposott ösvény felé intett.

Szanzavéra nem értette, mindez mire jó, de legalább már kezdte megérteni, mi a szándék. Hát jó, tévedjünk el, kuncogott magában. Félnivalója nem volt, mert úgy ismerte az erdőt, mint a saját tenyerét. Időközben már majdnem beérték őket az ikrek. Az állítólagos abszolút hallású Fredi nem vette észre a mögülük jövő neszeket, de a jó megfigyelő Vera hamar kiszúrta öccseit, és már végképp nem értett semmit. Engedte haladni a csoportot. Azon morfondírozott magában, ha tudták az öccsei ezt a cselszövést, miért nem szóltak, vagy akadályozták meg, és hogy fogja őket kihúzni a slamasztikából, amiért nincsenek a saját osztályukkal. Kicsit lemaradt a csoporttól. Sebtében írt pár sort, és jól látható helyre ráakasztotta a papírt

egy facsemetére. Hamar beérte a kacarászókat. Fredi megint úgy tett, mintha fülelne, és irányt változtatott egy keskenyebb csapás felé. Szanzavéra arcán megjelentek a gribedlik, ahogy belül kuncogva alig bírta visszatartani nevetését, mert ezzel a fordulattal egy olyan útra léptek, ami visszavisz a kiinduló ponthoz. Gergő ért elsőnek oda a kis fához, és megdöbbenve látta, egy kinyújtott nyelvű pálcikaember ábrája díszel a papíron, alatta nagybetűvel: - KÉT LÖKÖTT, függelemsértést követtek el!

- Joci, lebuktunk! - lobogtatta testvére felé az üzenetet. - Akár vissza is fordulhatunk, mert ezek szerint Vérocskákra képből van.

- Vagy már úgyis mindegy. Akár csatlakozhatunk is hozzájuk, hátha mégis szüksége lesz segítségre - válaszolta Joci. Geri megvonta a vállát, és futásnak eredt az ellenkező irányba. Joci is csatlakozott hozzá, és csak annyit kérdezett: - Most miért is futunk?

- Próbálunk rövidíteni. Majd valamelyik állomásnál csatlakozunk a saját osztályunkhoz. Amíg odaérünk, találjunk ki valami jó kis kamudumát. Egyszerre elkapott minket a hascsikarás, ettől hihetőbbet nem tudok. Az ikrekről ez hihető a sok hozzájuk főződő legendának köszönhetően, meg amúgy is egyformát ettünk egyszerre stb.

Hamar észrevette Szanzavéra, hogy testvérei nem követik tovább, és megnyugodott. Legalább felőlük.

- Csibészek! - szólt a tanítványaihoz. - Nem zavar benneteket, hogy sehol egy ellenőrzőpont sincs?

- Lehet, nincsenek most állomások pluszpontokért,

csak a gyorsaság számít - okoskodott Gerzson, aki Fredivel egy húron pendült. Lassan kezdtek közeledni a kiindulópont-hoz. Többen is jelezték, milyen ismerős a táj, csak valahogy mégsem, mert itt a másik oldalon vannak azok a különleges cserjék, amiket korábban megcsodáltak.

Verocskát kezdte bosszantani, amiért nem jönnek rá, hogy már egy ideje ugyanott jönnek visszafelé, ahol egy órával hamarabb elmentek. Na, megálljatok csak, gondolta magában, ezért a húzásért nem csak általános katonai ismeretekből, hanem térkép és tereptani alapismeretekből is kaptok egy-egy karót. Lassan kibukkantak az erdőből, és akkor döbbentek meg, amikor meglátták a parkolót, ahonnan indultak. Szinte megkövülten néztek egymásra, amikor szigorú hangon megszólalt osztályfőnökük:

- Szerintetek érdemes még a jó irányba elindulni a biztos utolsó helyért? Kb. 15 km-t mentünk potyára, miközben a verseny összesen 10 km. Csak azért nincsenek még itt a többiek, mert az utolsó állomásnál egy jó kis grillparty a jutalom. Valaki elmeséli, mire volt ez jó? Az iskola ezt a versenyt tulajdonképpen jutalomnak szervezi. Jó levegőn a kellemes testmozgás mellett a végén egy jót szórakozunk az erdei fogadónál. A többiek már biztosan kajáznak, és örülnek a könnyű ötösnek, ami jár azoknak, akik teljesítették a távot. Megszívtátok, mert nem egy, hanem két karót nyeltek be most ezért a húzásért. A mókázás útközben belefért volna, még ha a feladatokat nem is tökéletesen hajtjátok végre, akkor sem kap senki rossz jegyet. De mikor nem jött rá egyikőtök sem, hogy egy kis kitérővel visszafordultunk, hát ez nagyon megnehezíti a megítélésüket.

Ráfagyott a mosoly az arcukra, és tanácstalanul néztek egymásra.

Joci és Geri az utolsó állomásnál érte be az osztályát. Fájdalmas arccal, hasukat simogatva jelentkeztek az osztályfőnöküknél. Magyarázatukat elfogadva fejcsóválással jelezte viszont, hogy az utolsó feladatot sem kell végrehajtani. Pedig a lövészetet nagyon szerették, de így is szerencsésen megúszták.

Este nagyokat kacagva értékelte ki a három testvér a nap eseményeit, és szóba került az egri tanár, Tomka is. Elújságotla Joci, hogy facebookon meghívást kaptak tőle egy bográcsozásra, ha legközelebb hazamennek.

Szanzavéra mellkasában eddig ismeretlen érzés lopózott be, mihelyt Tomka került szóba. Olyan bizsergető, mégis kellemes érzés, mint amikor már ereje van a napnak, és hajába kap a májusi szél. Zavarában gyorsan másra terelte a szót, de alig várta a következő hétvégét.

Lassan elcsendesült az engedetlen osztály körüli vihar. Szanzavéra bosszús volt ugyan a fiúk butasága miatt, de végső-kig kiállt mellettük, viszonylag könnyedén megúszták.

Péntek délután hazaindult a kis trió, végig ugratták egymást az úton. Így szinte repült az idő, észrevétlenül fogytak a kilométerek. A kapu már szélesre tárva várta őket. Kibe szaladgált rajta Eddi Murphy, a fekete puli, mintha csak az akadálymentes forgalomról akarna meggyőződni. Sportos csikorgással fékezett az ütött-kopott dzsip, és csomagjaikat hátrahagyva futottak befelé a szülői házba. Már az előszobában nagyot szippantottak a finom házikoszt illatából. Az ikrek ugyanúgy, mint kiskorukban, két oldalról egyszerre puszilták anyjukat, miközben Verocska apa nyakába csimpaszkodott.

- Gyertek, drágáim, egyből az étkezőbe, igyekeztem mindenkinek valamelyik kedvencét az asztalra varázsolni! - mosolyodott el Veronika. A szépen terített asztal körül egymás szavába vágva mesélték az elmúlt hetek eseményeit jóízű falatozás közepette.

- Menjünk aludni, srácok! - bontotta meg az asztalt Szanzavéra. - Holnap viszonylag korán kelünk, mert meglátogatjuk Zuskát - mondta apja felvont szemöldökét megpillantva. A fiúk elindultak a fürdőszobába. Béla kiment elzárni a jóságokat, és behozta gyermekei csomagjait.

A két nő még sokáig csevegett az étkezőben. Az anyai szív súgott, Veronika meg kérdezett, nem tolakodóan vagy számon kérően, inkább féltőn és lányos izgalommal. - Apád szerint már első találkozásotoknál vibrált köztetek a levegő. Magam sem tudom, miért, de ahogy ránéztem a srácre, és utána rád gondoltam, képzeletemben megjelent egy kék szemű, piros arcú, szőke kisfiú arcocskája, akivel azóta többször is álmodtam.

- Jaj, anyus, még alig történt köztünk valami, és te már majdnem horgolod a réklit az unokádnak. Nem tagadom, valami húz Noszvaj felé, és az nem csak Zuska csacsi viszontlátása, hanem igen, az a kicsit zöldben szikrázó kék szem tulajdonosa is. Sokat várok ettől a viszontlátástól. Szerintem holnap este kicsivel magabiztosabban tudok választ adni a kérdéseidre.

Az emeletről leszűrődő ajtócsapódás jelezte, üressé vált a fürdőszoba.

- Menjél csak nyugodtan, kislányom, én még elindítom a mosogatógépet!

- Oké, nagymamajelölt! Jó éjt!

Kicsit izgatott volt mindenki a házban, nehezen jött az álom, ezért reggel sem ugrottak ki frissen, katonásan az ágyból. Ám a konyhából terjengő illat szinte egyszerre keltette őket. Még sercegett a szalonnaszír a tükrötojás alatt, és gőzölgött a tea, mikor ásítózva lehuppantak a székekbe.

Veronika semmit nem kérdezve az edényalátétre helyezte a jókora serpenyőt, és jó étvágyat kívánva elment kicsinosítani magát. Fiatalasszony korától ez volt a szokása. Elsőnek kelt, egy keresztrejtvény fejtése közben megivott egy kávé, majd magára kanyarított egy kötényt, és reggelit készített a családnak. Férje gyakran mondogatta, nem kell minket így kényeztetni, mindenki tud gondoskodni magáról. Ám Veronika azzal érvelt, lesz még az életben sok megpróbáltatásban részük. Amíg egy csöppet tudja őket kényeztetni, szeretné ezzel is kimutatni mennyire szereti őket. Igényes volt mindig a környezetére és saját magára. Ezért, amikor elkészült a reggelivel, gyorsan letusolt, megigazította a haját, és kényelmes, de csinos ruhába bújt. Mire visszaért, a gyermekei már jóllakottan beszélgettek. Férje, mint mindig, megvárta, nem törődve azzal, hogy kihűl az étel. Egyre ritkábbak lettek ezek a reggelek, talán pont ezért szinte ünnepi hangulat telepedett rájuk. A kávé után készülődni kezdtek.

- Nem tudom, mikor jövünk haza - szólt vissza az ajtóból Verocska. Táskájában ott lapult Zuskának a tökmag és Tomkának szánt ajándéka: két, szívalakra egybeforrt, különleges színű toboz, amit az erdei kalandon talált, és egyből a szőke fiút juttatta eszébe. Geriék felváltva vezettek, és folyamatosan ugratták egymást.

Nővérük, mintha az utat figyelné, ábrándozva ült hátul, teljesen szótlanul. Háromnegyed úton járhattak, amikor álmodzásából kibillentette telefonjának csörgése. Szinte suttogva szólt bele: - Szia, tanár bácsi, ebben a pillanatban elindultunk.

- Hahó, te miért füllentesz, hiszen mindjárt ott vagyunk? Csak nem szerelmes vagy, tanár néni?

Verocska fülig pirult, és zavartan, kacarászva felelte: - Szerelmes bizony, alig várom, hogy lássam Zuskát!

Pár perc múlva befordultak az akácfákkal szegélyezett zsákutcába, és három rövid dudálással jelezték, hogy megérkeztek. Tomka izgatottan szaladt kaput nyitni. Szanzavéra maga előtt terelgette öccseit, hogy előbb velük fogjon kezét, és ne is lássák, ahogy lángoló arccal puszit ad a fiúnak. Mikor szembekerültek egymással, egy csapásra elmúlt minden zavaruk, és egyértelműen a szájukat nyújtották puszira.

- Hú, de jó lenne átölelni és megcsókolni - súgta Tomka a lány fülébe.

- Erre még később visszatérünk - válaszolt Véra, és már futott is Zuskához. Nem tudni mennyire van emlékezte egy számárnak, hiszen nagyon butának tartják, de nagyon úgy nézett, megismeri volt gazdasszonyát, ahogy odatartotta simogatásra buksiját, és törleszkedett, mint egy macska. Szaladgáltak még néhány kört. Előkerült a tökmag is, amit boldogan falatozni kezdett Zuska. Kis simogatás után Szanzavéra megpaskolta a hátsóját, és csatlakozott a fiúkhöz. Na, végre, gondolta magában Tamás, és hellyel kínálta vendégét.

- Kávét vagy teát, esetleg ásványvizet vagy üdítőt hozhatok? - szólt hátra, miközben elindult a kamrába. Kicsit

csalódottan nézett rá a lány. Ha nem emlékszel rá, hogy az alkoholmentes grapefruitos sör a kedvencem, akkor jókorát tévedtem, szomorodott el Véra. Ám ebben a pillanatban tűnt fel újra Tom, és hatalmas fatálcán egyensúlyozva hozta a sokféle sört. Halványan elpirult saját gondolatától. Szíve kalimpált pi-cit, arcán megjelent a két gödröcske, ahogy mosolyra szaladt a szája.

A fiúk már benne voltak a sztorizásban, és nagyokat nevettek saját magukon meg a lúzer osztályon. Tamás hálás közönségnek bizonyult. Jókat kacarászott, miközben törte a fejét, hogy maradhatna kicsit kettesben a lánnyal. Igazán még el sem tudott mélyülni gondolataiban, amikor furcsa zajra lettek figyelmesek. Kisvártatva hangos káromkodás kíséretében csörtetett be a szomszéd Vili bácsi.

- Ó, ti interneten nevelkedett, anyatejet ritkán lefetyelő, pókeros, városi biciklitolvajok, hát mi azt a bárcabitorlós, kendermagos, legősibb mesterséget űző keresztanyátokat csináltok idebenn, miközben az ostoba házikedvencetek tönkre vágja az egész napi munkámat? Korongecsetet tartó kezével fel-le csapkod, hogy nyomatékot adjon szavainak. A zöld festék jobbra-balra fröccsent, jókora szőke tincset beborítva Vércska aranyszőke hajában.

- Álljon már meg, bátyám, és mondja el, mi történt! - ugrott talpra Tamás.

- Nem zártátok be a dögöt rendesen. Átsétált hozzám, és a frissen festett tornácról mind lenyalta a festéket, miközben szétrugdosta a száradni kirakott vermelni való céklát. Befalt egy csomót abból is a festékhez, mielőtt berondított volna Juli nénédnek a küszöbre.

Szegény Tomka azt sem tudta, mihez kapjon, amint megpillantotta Szanzavéra zöld hajtincsét.

- Te jó ég! Srácok, legyetek szívesek, menjeteK segíteni hazahozni Zuskát! Én meg gyorsan keríték hígítót, hogy minél hamarább rendbe tudjuk tenni Szanzavéra haját.

A fiúkkal nyomában Vili bácsi morogva elindult kifelé. Bokában elvágott gumicsizmájáról még mindig potyogott a rászáradt sár.

- Futás a fürdőbe, hozok az elsősegélydobozból sebbenzint és vattát! - indult el Tamás, és nyújtotta a kezét, mintha csak támogatásra szorulna a lány. Az apró kezek határozottan belekapaszkodtak. Olyan biztonságérzet öntötte el Szanzavérát, mint kislánykorában, amikor apukája ölébe vette a nagy tömegben.

A fürdőbe érve kicsit zavartan néztek egymásra. Na, most hogyan tovább? Végül a kádhoz lépve, fejét előre hajtva várta a segítséget Vera. Zölddel tarkított arany fűrtjei a kád alját súrolták. Nadrágja megfeszült, amitől popsija még kerekesebbnek tűnt és dereka karcsúbbnak. Pillanatra elragadta Tom figyelmét az izgalmas látvány, de elhessegette magától az ábrándképet, hogy belecsókoljon a finom ívű hófehér nyakacskába, ami szabaddá vált a fura testhelyezettől. Ügyesen benzint itatott két tenyérnyi vattára, és közéjük fogva tisztogatni kezdte a selymes hajfűrtöket. Kétszer még meg kellett ismételni a műveletet, mire megszabadultak a zöld melírtől, és jöhetett a samponnal való hajmosás. Tamás puha törülközőbe bugyolálta az illatosnak még jóindulattal sem nevezhető hajkoronát, majd a felegyenesedő lány derekát magához vonva, szinte bocsánatkérően tekintettel előrehajolt, és finom pusztit

lehelt Szanzavéra ajkára. Mire a lány picit ágaskodva átkarolta nyakát, és átvitte csókba a bátortalan közeledést. Amikor kibontakoztak egymás karjából, Szanzavéra kacéran odasúgta:

- Ugye mondtam, hogy erre még visszatérünk.

- De még mennyire, hogy visszatérünk - vonta újra magához, és csókolta szenvedélyesen vissza a lányt. A szélesre tárt ablak miatt kezdett egyre hűvösebb lenni. Előkerült a hajszárító, de azzal már a nappali felé vették az irányt.

- Hölgyem, foglaljon helyet! Most én leszek a mesterfodrásza, ha szabad.

- Csak mutass egy szabad konnektort, majd én megszáritom. Légy szíves, inkább menj, nézd meg, hol maradnak el ilyen sokáig! Tomka nyújtotta a hajszárítót, de csak annyira, hogy a lánynak előre kelljen dőlnie. Lehajolt, és cuppanós puszit nyomott az orrára, mielőtt elindult. Az ajtón kilépve látta, Zuska már a helyén van. Folytatta útját a szomszédhoz, ahonnan hangos kacagás és cifra káromkodás hallatszott ki. Halkan kopogott az ajtón, majd hangosabban, mert választ nem kapott. Juli néni csoszogott ajtót nyitni.

- Gyere csak beljebb, ilyet még úgysem láttál! Szeméből könny csorgott, annyira nevetett. Gergő és Joci is nehezen tartotta vissza magát, de a zöldre váltott arcú Vili haragjától tartva igyekeztek komoly képpel hathatós segítséget nyújtani.

- Te jó ég, mi történt? - nézett körül Tomka.

- Jaj, fiam, hát rossz végén volt Vilmos a számárnak! - pukkadtt ki a nevetés mindenkiből egyszerre. Az öreg erre még cifrábban káromkodott, és felszólította Tamást, azonnal hozzon valamit, amivel lepucolhatja magáról ezt a csúfságot.

A két fiú próbálkozott rongyokkal törölgetni a zöld festékek keveredett számárürüléket Vili bácsi arcáról. Ezüstbe hajló fekete hajáról egyre csöpögött a bűzös lé terepmintás kabátja gallérjára, ahol nem is volt feltűnő a színek keveredése.

- Juliska néni, van itthon hígító?

- Dehogyan, fiam, ez a kerge mind beleöntötte a festékbe. Biztosan az fosatta meg a szamarat.

- Akkor megyek, hozok benzint, az is oldja szerencsére ezt a festéket. Nagyon bűdös van itt, és ráadásul be is van gyújtva, az pedig a benzines lemosáshoz nem szerencsés. Jöj-jön ki az udvarra, máris hozom!

Kínosan visszatartott nevetése kitört belőle, mihelyt kapun kívül volt. A hajszárító hangjától nem hallotta Szanzavéra az ajtónyitást. Tamás hahotázására figyelt fel.

- Hamar utolérte Vili bácsit a nemezis, amiért összekent téged festékekkel. Sajnos magadra kell, hagyjalak még egy kis időre. Miközben a fiúk Zuskát próbálták hazaterelni, az öreg hátulról taszigálta, és amikor a festékek keveredett abrak erős sugárban kitört belőle, pont telibe kapta Vili bá ábrázatát. Sietek vissza hozzád. Még egy sürgős dolgom van, mielőtt átme-gyek - nevette el magát, és gyöngéden átkarolva megcsókolta a lányt, majd távozott.

Juliska néni egy halom ócska ronggyal már a kapuban várta. - Jaj, fiam, le fog ez a csúfság jönni róla, vagy csak lekopni idővel?

- Tessék megnyugodni, nem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek látszik. De kellene valami ócska veder vagy lavór, meg víz.

- Fiam, ott a kerti csap! A lusta vén disznaja rajta hagyta nyártól a slagot, most majd hasznát vesszük.

- Az ötlet jó lenne, Juli néném, de hideg van már efféle fürdőzéshez!

- Ne törődj te azzal, fiam, csak segíts! - szólalt meg kicsit szelídebb hangon az öreg.

- Oké! Szorítsa össze mind a négy fogát, bátyám! Megnyitva a csapot, jó erős vízszugárral módszeresen verette róla, ami le bírta jönni a kabátról, majd kissé lejjebb vett a nyomásból, és közelebb lépve, fejét, arcát mosdatta. Felesége törölgette, segített levenni a vizes kabátot, majd egy pokrócot terített a hátára. Nyakát és arca fél oldalát diónyi zöld foltok tarkították. Tom száraz rongyot itatott át benzinnel, és tisztogatni kezdte sűrű bocsánatkérések közepette.

- Semmi baj, én is hibás vagyok, mert ha nem hagyom nyitva a kaput, nem tudott volna bejönni, meg hát mögé állni sem volt okos dolog. Még örülhetek, hogy legalább meg nem rúgott.

Amikor nagyjából lekopott a zöld smink, egy újabb slagos fürdőzés következett, majd köszönés közben megjegyezte Tomka: - Egy kis tusfürdő meg jó forró zuhany eltünteti a maradék szagot.

Hazaérve ő maga is gyorsan letusolt, mert segédkezés közben a piszkos lé csapódott összevissza, és még a gondolatától is szennyesenek érezte magát. Tiszta ruhát húzott. A fiúknak is készített ki törülközőket, majd tréningruhákkal, pólókkal a hóna alatt visszatért hozzájuk.

- Bocsi az önzőségemért, hogy elsőnek fürödtem. Készítettem ki nektek is törülközőket, és itt vannak viszonylag rugalmas göncök, valamelyik csak jó lesz rátok. A fiúk egymást ugratták, mi lett volna, ha ők állnak hátul, és elvonultak tisztálkodni.

- Na, végre kettesben lehetünk! - mosolygott rá Vérára, és kezébe fogta rózsaszínűre váltott arcát. - De szép vagy - súgta, miközben egyre közelebb hajolt.

Szanzavéra előbb mélyen a szemébe nézett, majd lassan lecsukta hatalmas szempilláit. Fejét oldalra billentve átadta magát a csóknak, miközben karjával visszaölelve, lágyan simogatta Tamás izmos hátát. Egyre szorosabbá vált az ölelés és követelőzőbbé a csók, nem észlelték az idő múlását. A fiúk lépteire rebbentek szét.

- Hoppá, hoppá, hoppá, miből lesz a cserebogár, vagyis kiből lesz itt sógor! Késő már ugrálni, bogárkáim, lebuktatok! - jegyezte meg kuncogva Joci.

Fülig pirultak mindketten, mint két tinédzser. - Talán jobb is így, legalább leszálltok végre rólam! - riposztózott vissza a nővér.

- Sajnálom, srácok, hogy a beígért bográcsozás elmaradt Zuskának köszönhetően, de egy szalonnasütés még, gondolom, belefér, vagy inkább tálaljak valami hideget, esetleg süssek egy ham end eggset?

- Hááát! Igazából nekünk lassan már indulni kellene haza, de gondolom, nektek kopog a szemetek az éhségtől. Részemről a sonkatojásra szavazok - emelte fel mutató- és középsőujját Szanzavéra.

- Az szuper lesz - válaszolták kórusban a fiúk. Tamás gyakorlott mozdulatokkal látott neki a főzésnek, és közben nem győzött elnézést kérni a törtétekért.

- Ugyan már, te nem tehetsz semmiről! Szerintem én nem zártam be rendesen a karámajtót, ezért tudott kiszökni Zuska - suttogta kipirosodott arccal Szanzavéra.

Jóízűen falatoztak, amikor édesanyjuk féltő telefonhívása törte meg a csendet. Aggódott, amiért még nem értek haza, és hírt sem adtak magukról. Néhány megnyugtató mondat után azzal köszönt el, ha úgy döntenének, ott alszanak, nem baj, csak szóljanak haza, hogy ne izguljon fölöslegesen.

A forró tea és laktató vacsora megtette hatását. Ásítózva néztek egymásra, és mindannyian bőszen bólogattak, amikor Tamás felajánlotta az ott alvás lehetőségét és a bográcskozás vasárnapra való csúsztatását. A házban csupán egy hálószoba volt, két nagyobb méretű fekhellyel. Amikor bementek a hálóba, zavartan néztek egymásra mindannyian. Szanzavéra törte meg a csendet: - Ne bámuljatok már ilyen bambán! Amikor kicsik voltatok is, együtt aludtatok, én meg odafekszem Tomhoz, ha megengedi.

Tágra nyílt szemmel bólintottak az ikrek. Tomka pedig fülíg pirult, amikor átsuhant az agyán, hogy karnyújtásnyira lehetne tőle a vágyott nő, ám szörnyű lenne, ha ő nem csókolhatná kifulladásig. Egy darabig ment az ugratás, alvajárásról meg ágynyikorgásról, ám Tomka hamar véget vetett az élcelődésnek. - A fürdő felé ismerősek vagytok, ágyak megvetve. Pihenjete jól. Én elalszom a konyhában azon az ócska pam-lagon.

- Köszönöm, igazán lovagias vagy, de nem akarlak ki-túrni a megszokott helyedről, vagy talán félsz tőlem?

- Tőled bizony nem félek, a két hátvéded viszont úgyszem hagyna nyugodtan aludni minket. Akkor inkább kintről őrzöm az álmod - ezzel kihátrált a szobából, bezárva maga mögött az ajtót. Az átélt izgalmak hatása még ott motoszkált mindannyiukban, nagyokat nevettek egy-egy epizód felidézése közben. Aztán egyre hosszabbak lettek a csendben töltött percek, és lassan álomba szenderültek.

Telefoncsörgés hangja törte meg a hajnali csöndet. Egyszerre zendített rá Szanzavéra és Joci telefonja, majd kisértatva a Gerié is harsogni kezdte a Radetczky-indulót.

- Ajaj, ezek anyáék lesznek. De valamit nagyon vágnak, ha ketten egyszerre tudnak három telefont hívni - kacagott fel Véra, és gyorsan beleszólt. - Jó reggelt, még aludtunk azért nem jelentkeztünk egyiken sem. Nem, még nem tudom, mikor indulunk haza, mert a tegnapi program nem úgy sikerült, ahogyan azt terveztük.

Gyorsan elkészönt, és érdeklődve nézett a fiúkra: - Szerintetek, lustizzunk még kicsit, és induljunk haza, vagy maradunk bográcsolni és felfedezni a híres noszvaji barlanglakásokat?

- Egyértelmű, maradunk! - válaszolták kórusban.

Tamás már a reggelivel szorgoskodott, amikor megosztották vele a jó hírt. Örömében szinte tánclépésben közlekedett, és még serényebben dobálta a palacsintát.

- Amíg megreggeliztek, előkészítem a bográcsoláshoz, amit lehet, és irány a látnivalók. Sajnos a De La Motte-kastély április elsejéig nem látogatható, és amúgy is legalább 10 fős csoporttal kell bejelentkezni. De mindenképp érdemes meg-

nézni még messziről is ezt a ritkaságnak számító kastélymíniatúrt. Ha érdekel benneteket, akkor ellátogathatunk Antik Anti kovácsműhelyébe. Gyönyörű dísz tárgyakat készít. Vásárolni vagy rendelni is lehet nála. Ha szerencsénk van, láthatjuk munka közben ezt az Észtországból idetelepült fiatal művészt. Amennyiben tovább tudnátok maradni a barlangok után, még a borospincét is meglátogathatnánk, és egy kis kóstolóval fejezhetnénk be a napot.

- Estig nem időzhetünk! Majd legközelebb nem szarazzuk el a szombat délutánt, talán akkor belefér majd a borkóstolás is. Most beérjük kevesebbrel - állt fel az asztaltól Szanzavéra, miközben szinte otthonosan elpakolt róla. - Aprópó, a dísz tárgyakról jut eszembe, hoztam ám neked valami apróságot az erdei kalandról.

Mélyen belekotort táskájába, aztán tesói kíváncsi szeme elől rejtve, két tenyere közé fogta, mint egy kis madárkát, úgy nyújtotta át a szívalakú tobozt. A férfi folytatta a játékot, és óvatos mozdulattal kukucskált markába, mintha félne, elrepül az a valami. A beszűrődő nap fényében látta a vörösbe hajló szívalakú tobozon az aranylóan megcsillanó magkezdeményeket, és ettől még életteli telibbnek tűnt, szinte dobogott, súgva a szívének, hogy érzelmei nem maradtak viszonzatlanul. Tamás vállára vetve hátizsákját karját nyújtotta: - Hölgyem, maradt egy szabad karom, lehetek a támasza? - kérdezte huncutul kacskintva.

Véra vette a lapot, és azt válaszolta: - Uram, akár egy életre! Majd visszakacskintva belekarolt.

Az ütött-kopott Kadett motorbőgésére kifutott Vili bá. Vállait felhúzva, kifordítva két tenyerét, állát egy hirtelen

mozdulattal felemelve, szavak nélkül kérdezte, hová mennek. Amióta elsősegélyben részesítette Tamást törött lábujjával, olyan pótapaként tetszelgett, és tudni szeretett mindenről, ami a szomszédjával történik. Tom észrevéve az öreget, kiköszönt a letekert ablakon, és tudatta vele, hová mennek.

Ameddig lehetett, kocsival mentek. Messziről megcsodálták a De La Motte-kastélyt. Sajnos, a látogatók elől a parkja is le volt zárva. Antik Antinál nagyobb szerencsével jártak. Mivel Tamás baráti kapcsolatban volt vele, kinyitotta a műhelyét. Megcsodálhatták készleten lévő alkotásait, és látványos kézműves bemutatót rögtönzött vendégeinek. Aztán felkapaszkodtak a barlanglakásokhoz. Néhány éve alkotótáborozáshoz felújítottak párat, azok még egészen jó állapotban voltak.

- Micsoda kilátás, igazán varázslatos hely - szólalt meg Szanzavéra. - Hihetetlen, hogy nem is olyan régen még családok éltek itt. Egész nap el tudnék ilyen környezetben ábrándozni, de lassan vissza kell fordulni, mert anyáékkal is illene tölteni pár órát, hajnalban meg indulunk vissza.

Amíg fenn kalandoztak a hegyen, otthon váratlanul megjelentek Tomka szülei. Közelgő születésnapjára akarták meglepni, ezért érkeztek váratlanul. Kíváncsi Vili bának köszönhetően azonnal értesültek mindenről.

- Ugye, mondtam, hogy ne induljunk el bejelentés nélkül - morgolódott Józsi, a mindig elégedetlen apa.

- Semmi vész, a kulcscsomómon van még mindig lakás- és kapukulcs - nyugtatta meg Tomka anyja a férjét. Mihelyt benn voltak, a konyhába sietett hűtőbe tenni az olvadozó tortát. Rögtön észrevette az előkészített nyersanyagokból, hogy mit tervezett a fia. Kilépett az udvarra, és megkérte férjét,

gyújtson tüzet. Majd térült-fordult, és hamarosan finom gulyás fortyogott a bográcsban.

József eközben kíváncsian járta be gyermekkorá régi színhelyét. Az állatoknak közelébe sem merészkedett, ám az őszi kert látványa meglepte. Sok növényről azt sem tudta, mi lehet. Rácsodálkozott a kelbimbóra, mit keres az még kinn a kertben. Műszaki ember lévén nem értett a gazdálkodáshoz. Homályos emlékei voltak gyermekkorából, amikor szülei próbálták bevonni a ház körüli munkába, de távol állt tőle minden ilyen irányú tevékenység. Mint egyke gyereket, kicsit elkényeztették, így elnézőek voltak vele. Ő is hasznossá szeretne volna tenni magát, ezért zakóját egy szék karfájára helyezte, majd ingujját feltűrve kosarat keresett, és nekilátott a magasra nőtt kelbimbószárak kihúzgálásának. Aprólékos gonddal leszedegette a kis zöld gumókat, miközben halomba gyűjtötte az üres kórót. Motorbőgés hangjára lett figyelmes. Sietve karjára vette a kelbimbókkal teli kosarat, és ment kaput nyitni. Tamás éppen megállt, és készült kiszállni, amikor meglátta apja ősz halántékát a kinyíló kapu rácsai között. Izgatottan ment szüleit üdvözölni, miután begördült az udvarra.

- Sziasztok! Nahát, micsoda meglepetés! Engedjétek meg, hogy bemutassam barátaimat!

Az ikreken kívül mindenki zavarba jött a váratlan helyzettől. Tamás anyukája, Olga törte meg a csendet: - Elnézést kérek, amiért ilyen hirtelen betoppantunk, de mentségem van. Egy pillanatra előremegyek, és érteni fogjátok.

Már messziről érezni lehetett az ínycsiklandó gulyásilletot. A házba lépve aztán hamar rájöttek a meglepetés okára, amint meglátták az asztal közepén a finom házi tortát. Olga

növények termesztéséhez és tárolásához, mint a városi József. Egymásra licitálva magyarázták neki, mennyire fölösleges munkát végzett, mert ez a zöldség fagytűrő, és maradhat té-
lire is kinn. De ha már leszedte, akkor meg kell tisztítani, és
csíráatlanítás után fagyasztószekrényt igényel. Olga felkaca-
gott, majd kis késeket hozott, és a kelbimbós kosárra mutatva
megszólalt: - Na jó, akkor álljunk neki, és tisztítsuk meg.

A két szerelmes összekulcsolt kézzel kísétált az udvar-
ra, egyenest a számárkarám felé. Mindketten ugyanarra gon-
doltak. Zuska volt a kerítő!

A földillatú bor

Egyre halkabban ketyeg az óra a falon, miközben glóriaként koszorút fon az idő fejem köré.

Évről-évre mind több virág kerül bele, mégis egyre dísztelenebb, csak súlya gyarapszik. A láthatatlan súly, ami mágnesként húz valahová, ahol régen eltávozott szeretteim vannak. Minden egyes napnyugtakor közelebb érzem magamhoz lényüket, a fontosabb évfordulók, vagy ünnepnapok, emlékeim asztala köré ülteti őket.

Anyámat és apámat, ki tudja miért, egyre fiatalabbnak látom. Ma is érzem azt a biztonságot adó szeretetet, ami emberi jóságukból, tisztaságukból méltóságából fakadt.

Anyai szívembe belehasít a hiány, amikor az asztalfő üres székéhez vándorol tekintetem. Ma hat éve, hogy férjem lelke elindult végtelen hosszú útjára, ahonnan nincs visszatérés. Emlékét hűen őrizzük mindannyian, de eleven obeliszket állít neki a kertben a szőlő, amit oly nagy gonddal művelt, és ahol imádott a tőkék között időzni. Életének utolsó termését is féltőn nézte egy-egy vihar alkalmával.

A temetés utáni első szünet csöndes gyászszertartásra emlékeztetett. Mindenki szótlanul tette a dolgát. A munka végétével egy lopónyi bor is felkerült a vacsoraasztalra. Csodálatos színe volt annak a bornak, és az illata olyan volt, mint a frissen ásózott földnek tavasszal. A gyermekek és unokák áhítattal kortyolgattak falatozás közben. Szinte félve szólalt meg az idősebb unokám: - Ti is észrevettétek, hogy megváltozott az íze és illata, de talán még a színe is ennek a bornak?

Az asztal körül mindenki sűrűn bólogatott. Aztán szinte egyszerre álltak fel, és kezükben a pohárral kivonultak az udvarra. Legnagyobb döbbenetemre egyszerre hajtották fel a rubintosan csillogó maradék nedűt, a prэшáz falához vágták a poharakat, majd összeölelkezve suttogták egy emberként:

- Nyugodj békében!

Hat év telt el nélküle. A szőlő éppen úgy kihajtott, és most is szép termést hozott. A vacsora minden évben ismétli önmagát. Egy butélia vörösbor az asztalfőre kerül. Minden pohárba töltök. A sajátomat megemelem, és a néma főhajításom mintha csak jel lenne, elindul az asztaltársaság a prэшáz felé. Nem sajnálom a fogyatkozó boroskészleteket. Amikor elmennek, eltakarítom a törött üvegcserepeket.

Így volt ez ma is. Kikísértem vendégeimet, és visszatértem a konyhába. Miközben gyertyát gyújtottam, odaültem az asztalfőre. Ahogyan belebámulok a gyertyalángba, elmondom neked, hány liter must lett, milyen a cukorfoka, és milyen szépen gondozzák fiaid és unokáid a szőlődet. De hiába minden törekvésük, a csodálatos föld illatú gyöngyöző bor soha nem tud olyan édes lenni már, mint amikor te kínáltad mosolygós arccal körbe.

Odavágom a kiürült hatodik poharat. Nyugodj békében!

A pad

Két tér találkozási pontján raktak le egy kopott, szürke teherautóról. Néhány percen belül munkások vettek körül. Zsebükből mérőszalagot húztak elő, azzal méregették a járdától és a következő padtól való távolságot, majd betonba ágyazták mind a négy lábamat. Spárgából hevenyészett kerítéssel vettek körbe. A spárgára csomózott, gyűrött, fehér papírcsíkok jelezték a járókelőknek, kerüljenek ki. Még nem készültem el egészen.

Forró nyári nap volt. Sokan vágyakozva nézegettek. Később azután egyre többen, amikor a ház fala már árnyékot vetett rám. Estefelé egymást lökdöső, vidám fiatalok telepedtek a mellettem álló kopottabb társamra, és hangot adtak sóvárgásuknak:

- Holnap este már biztosan használható lesz a szomszédos pad is.

Többen voltak, mint ahány ülőhely jutott. Ketten a karfán ültek, félig levegőbe lógva, hárman a háttámlán egyensúlyoztak. Jókedvűen beszélgettek, nagyokat kacagva minden apróságon. A telihold fénye mellett sokáig bolondoztak, majd egyesével lassan hazatért mindegyikük. Egyedül maradtam egész éjjel. Hajnal felé kutyát sétáltató úr állt meg mellettem, és megállapította, milyen jó helyre kerültem.

Másnap erősen tűzött rám a nap. Délelőtt többször meglátogatott egy munkásruhába öltözött ember, és bőségesen vizet locsolt betoncsizmámra. Kora délután az utolsó öntözésnél a munkás eltávolította a jelképes kerítést, körbenézett és felavatott. Foltozott kantáros nadrágja csak most ért az ülepéhez, ahogy rám ült. Kényelmesen hátradőlt, keresztbe tette lábait, és rágyújtott egy cigarettára. Zsebéből kopott telefont húzott elő,

megnézte a telefon óráját, és halkán maga elé mormolta:

– Már csak félóra van hátra a munkaidőből, ezt a kis időt már kihúzom itt. Elég volt mára ebben a tikkasztó hőségben, elég volt erre a hétre, és elég már egy életre is – mondta, miközben hunyorogva felpillantott az égre. Teljesen kizárva a külvilágot egyre hangosabban beszélni kezdett:

– Miért történt így, hová lettek az álmaim? Van-e különbség, ha itt maradok, vagy ha bemegyek a hajléktalanszállóra? Itt sincs semmim, és ott sincs semmim, de most legalább én voltam az első, aki rád ült, te kicsi pad. Hallod-e? Úgy érzem, mintha csakis az enyém volnál, az én saját kicsi padom.

Nem is emlékszem, mikor volt utoljára, hogy valamit elsőként használhattam. Az összes értéktárgyam a szálló gondnokánál van letétbe helyezve, mert azt a vacak lemezszekrényt, amit ruháim tárolására használhatok, bárki ki tudja nyitni egy erőteljes rúgással vagy egy darab dróttal. Te kicsi pad, szép a kovácsoltvas karfád és lábad.

Tudod, régen kertészmérnöknek készültem. Hasonló stílusú kandelábereket álmodtam az általam tervezett parkokba, mint amilyenek itt is állnak. De jó is volt diáknak lenni! Édesanyám keltett kedves szavakkal, és frissen főzött tea gőzölgött a gusztusosan elkészített szendvics mellett. Édesapámtól kaptam bőven zsebpénzt. Az érettségi után még a kocsit is kölcsönadta, mondván, hogy szórakozzon a gyermek, megérdemli, hiszen jól tanul, és felvették a kertészeti egyetemre. Meglesz az első diplomás a családban. Igen nagy öröm volt ez a kétkezi, fizikai munkás apának.

Az első két évben minden rendben ment. Jól tanultam, a nyári gyakorlaton elégedettek voltak velem. Harmadévben jött egy nagy szerelem. Úsztam a boldogságban. Azt hittem, elé-

rek mindent, amiről valaha álmodtam. Az utolsó évben aztán felgyorsultak az események. Már több, mint egy éve jártunk együtt a kedvesemmel. Megvolt az eljegyzés, és kitűztük az esküvőt. Egyik hétvégén moziba készültünk, ám amikor beléptem a szobájába, arcán könnyek folytak, és látszott rajta, hogy már régóta sír. Kétségbeesetten öleltem magamhoz, és kérdeztem, mi történt. Vállamra borulva szipogta el, hogy nagy baj van, terhes. A szülei ezt nem tudhatják meg, mert menten agyonütik.

- Jaj, édes kincsem! Ez nem szabad, hogy bánat legyen, hiszen ez egy édes öröm - biztattam. - Előbbre hozzuk az esküvőt. Ha már a feleségem vagy, nem bánthatnak a szüleid.

Édesanyáméknak szint vallottam. Ők a tőlük megszokott módon támogatták döntésünket. Margó szülei csodálkoztak az előrehozott esküvőn, de nem gördítettek akadályt utunkba, mert élt még bennük az a régi falusi szellem, hogy a leányt akkor kell adni, amikor viszik. Szép nagy lakodalom volt, és azt hittem, mind a ketten nagyon boldogok vagyunk. Mire diplomáztam, a kicsi Miklóska már bölcsőben ringott.

Pályakezdőként szerencsésnek éreztem magam, mert többfelől is kaptam állásajánlatot. Ekkor jött a baj! Behívtak katonának, és nagyon messzire kerültem a családomtól. Margó zokogott minden egyes elválásunknál. Nekem is szinte a szívem hasadt meg, mert kimaradtam a kicsi fejlődéséből. Mindig idegenül nézett rám, amikor eltávozásra hazamentem. Szenvedtem a katonaságnál, és annyira lefogytam, hogy kilenc hónap elteltével leszereltek. Ekkorra már szép kis önálló otthonunk volt a szüleink segítségével. Meglepetést akartam okozni, így direkt nem jeleztem senkinek, hogy hazamegyek. Nagy hiba volt... A meglepetés engem ért, mert a csengetésemre egy idegen férfi nyitott ajtót. Illedelmesen köszönt, és megkérdezte, mit óhajtok. Hirtelen azt hittem, eltévedtem a ködben, de felnézve az

ajtóra, ott bizony az én nevem állt. Karommal eltoltam az ismeretlent, és elindultam a lakásba, mire ő utánam kapott, és lerántott a földre.

– Hé! Jóember, ki maga, és mit akar itt? – rivallt rám.

– Én itt lakom, ez az én lakásom, és én kérdezem jogosan, maga kicsoda, és milyen jogcímen tartózkodik itt? – ríposztóztam vissza.

A férfi rákvörös lett, és kezét nyújtva segített felállni. Zavartan szólalt meg:

– Bocsánat, uram! Kerüljön beljebb! Mindjárt hazaér a felesége, és magyarázatot kap mindenre.

Felállva láttam, a kisfiam totyog kifelé a szobából, és az idegen férfiről tekintve nyújtja apró kezeit, hogy vegye őt fel ölébe. Forgott velem a világ, és lerogytam az első székbe, ami az utamba akadt. Bambán néztem magam elé. A férfi toporgott ide-oda, majd lehajolva felemelte Miklóskát, és látva sápadtságomat megkérdezte:

– Hozzak egy pohár vizet?

Csak néztem magam elé szótlanul. Kulcs csörgése szakította meg a csendet, és kopogós kis csizmájában belépett Margó. Amikor meglátott, elsápadt, majd vérvörös arccal megszólalt:

– Kérlek, őrizd meg a higgadtságodat, és kicsit később beszéljük ezt meg! Le kell fektetni a kicsit.

– Te jó ég, mi történik itt – suttogtam, és éreztem, mindjárt elájulok. Közben a kezem ügyébe helyezett füstszínű csőpohárért nyúltam, és mohón inni kezdtem. A második kortynál már éreztem, ez nem víz, hanem valami alkoholféle. Nem törődtem vele, mert a szám annyira ki volt száradva, hogy nem bírtam

megszólalni rendesen, és a szédülést is le akartam gyűrni, nem ájulhatok el... Margó sóssüteményt rakott elé, és újabb pohár italt töltött, valami martini volt. Soha nem ittam azelőtt, még pezsgőt sem szilveszterkor, így rögtön a fejembe szállt, de legalább már nem szédültem. A feleségem türelemre intett, én pedig engedelmesen ültem, kivárva soromat. Megfürdette és megvacsoráztatta a kicsit, majd lefektette, és visszatért a nappaliba. Az idegen hátrahúzódott a konyhába, mintha ott sem lenne. Margó leült velem szemben, és szemeit lesütve beszélni kezdett:

– Kérlek, hallgass meg előbb, és aztán ítéld meg. Sajnálom, amiért így alakult a helyzet, és roppant szégyellem magam. Főleg butaság lenne mellébeszélni, méltatlan lenne mindkettenkhöz, ha most összevissza hazudozni kezdenék. Egyedül az én hibám, ami történt, és megérdemled az igazságot. Mielőtt mi megismerkedtünk, volt egy nagy szerelmem. A szülei megakadályozták, hogy egy pár legyünk, és a kapcsolataikkal elintézték, hogy behívják Pétert katonának. Érzelmileg addig zsarolták, amíg szakított velem. Sokáig szomorkodtam. Vártam, majd csak visszatér hozzám. Ám egy idő múlva tudomásomra jutott, hogy másnak kezdett udvarolni. Ekkor találkoztunk mi ketten. Azt hittem feledni tudom a régit. Olyan jó voltál és kedves. Megszerettelek a magam módján. De ez önbecsapás volt, mivel inkább barátság volt részemről, mint szerelem. Amikor már a mennyasszonyod lettem, megkeresett és könyörgött Péter, hogy fogadjam vissza titkon. Majd, ha önállósodni tud, szembeszáll szüleivel, és végre összeházasodhatunk. Egy ideig ellenálltam, aztán gyöngének bizonyultam, és kettős játékba kezdtem. Mikor kiderült, hogy terhes vagyok, sejtettem, nem a tiéd a kicsi. De Péter nem volt képes kiállni mellettem, és életem leggyalázatosabb tettét követtem el, amikor hozzád mentem. Próbáltam hűséges, jó feleséged lenni, ám amikor hónapokig csak levélben tudtunk kommunikálni, ellágyított a magány, és az újra megjelenő Péter karjaiba omlottam. Kezdődött újra a kettős játék.

Igazán döntésképtelen lettem, hogyan legyen tovább. A sors keze talán ez a mai találkozás. Most már tudom, bármennyire is nagy fájdalmat okozok számodra, nekem Péter mellett a helyem, gyermekeim apja mellett.

Miközben kimondta a súlyos igazságot, végigsimított domborodó hasán. Az újratöltött pohár után nyúltam, és egy hajtásra kiittam. Mintha kívülről láttam volna az eseményeket, egyszerre fogtam fel mindent. Tisztán állt előttem, hogy az eddigi életem összeomlott, de ugyanakkor legbelül azt ordítottam, ez nem lehet igaz. Lassan felálltam, eltántorogtam az ajtóig, majd onnan visszafordulva a földre dobtam az ajtókulcsomat, és csak ennyit mondtam:

– Tönkretettél, de Te légy boldog!

Órákig összevissza bolyongtam az utcán, majd vaktában elindultam valamerre. A kis bőröndömet ott hagytam egy kuka mellett, hátizsákomat a vállamra vettem, és betértem az első utamba akadó kocsmába. Ott sem találtam nyugalmat háborgó lelkemnek. Akkor lett az egyetlen hű társam az alkohol. Mire elfogyott az a kevés leszerelési pénzem, már volt munkám. A keresetemből egyik hónaptól a másikig futotta alkoholra és cigarettára. Abban az aprócska panellakásban ott maradt az önbecsülésem, amikor életem szerelmét úgy vették el tőlem, hogy még csak nem is harcolhattam érte. Sok éven át a szüleim előtt próbáltam tartani a látszatot, mert az ő keserűségük és csalódásuk még a saját kudarcomnál is sokkalta jobban fájt – fejezte be egy sóhajtással Miklós.

Együttérzően hallgattam. Mit is mondhatna ennyi szomorúság hallatán egy sarki pad első vendégének? Közben megszólalt a telefon. Az én munkásom unottan előhúzta a zsebéből, megnézte, majd így folytatta félbehagyott monológját:

– Vége van a munkaidőnek, de ennek semmi jelentősége, hiszen már régen nem várnak sehol. Tudod mit? Itt maradok még veled pár órára, hiszen meleg az éjjel. Holnap szombat, így dolgozni nem kell korán kelni. Erősen tűz a nap, fázni nem fogok. Amíg egyedül csak én ültem rajtad, addig te vagy az én saját kicsi padom. Semmim nincs, koldusok királya sem vagyok, mellém nem akar majd senki leülni, így te lehetsz a trónusom ...

Másnap jöttek-mentek mellettünk az emberek, és valóban nem akart leülni senki. Majd a szürkület újra előcsalogatta a két nappal korábban ott szórakozó fiatalokat. Most sem fértek el egymás mellett, irigykedve nézegettek az új pad felé. Aztán egy cserfes lányka megbátorodott, közelebb lépve megkérdezte:

– Sokáig tetszik még maradni? Mivel válasz nem jött, így hangosabban szólította meg az ismeretlent, miközben megbökte karját. A kis érintéstől a megmerevedett holttest oldalra zuhant. Öléből a betontalapzatra esett a kopott mobiltelefon, és darabjaira hullott. A képernyőn a lányka egy pillanatra még látta felvillanni az utolsó üzenetet: Királyként halok meg!

Nem sír a hóvirág

A kicsi hóvirág nem volt sem szebb, sem nagyobb, vagy bármiben kitűnőbb társainál. Csupán magányosságával keltette fel a szerelmes férfi figyelmét. Száz és százszámra szegélyezték az ösvényt társai, ő kicsit beljebb egyedül fehérlett. Fejét enyhén oldalra billentve figyelte az erdőben sétálókat.

Jöttek kisebb csoportok és magányos túrázók. Velük szemben már visszafelé sétált kéz a kézben a két szerelmes. A langyos tavaszi szélben boldogan hunyorogtak egymásra az egyre erősebben sugárzó napfényben. Egy-egy nagyobb csoport hóvirágnál pár pillanatra megálltak, majd hátratekingetve csilingelő kacagással megszólalt a nő: - Ó, de szépek vagytok!

Mindketten tudták a nevetés okát: a vázában feszítő fréziák emléke, amit az apró termetű, de óriásszívű férfi indulás előtt kis meghajlással nyújtott át szíve hölgyének. Régen tervezték már ezt a kirándulást. Vágyták a szabadság érzését, a természet lágy ölelését, ahol nem kell törődni senkivel és semmivel, csak az idő múlását félni. A férfi, ha tehetett, boldogan vitt virágot. A virágboltos már látásból ismerte. Mindig fréziát vett, mert a kedvesének az a kedvence. A kellemesen illatozó csokor törékeny, finom mivoltával nagyon illett az érzékeny, karcsú asszonyhoz. Az illat már egyet jelentett a csókolnivaló, mindig mosolygó nővel, aki csak egyet akar: szeretni és szeretve lenni, egyszerűen, elvárások nélkül, amitől szerelmük olyan tiszta, mint a hóvirág fehér szirma.

- Szedek neked egy csokorral, Picúrom - sóhajtott fel a férfi egy gyors ölelés és csók után.

- Nem szabad - jött a válasz. - Ott szépek ők, ahol vannak, és különben is védett növény.

- Ez igaz, de itt szépen elszaporodtak, régen láttam már ilyen dús telepet. Egy szálat muszáj, hogy tépjek neked - felelte.

Kicsit bűnösnek érezte magát érte Picúr, de kacagva rábólintott. Ahogy a parkolóhoz közeledtek, egyre ritkábbak lettek a fehér foltok. Már majdnem a kocsinál jártak, amikor a férfi elszökdécselt a partoldalba, és gyöngéden letépte a magában árválkodó tavasz hírnökét. Szeme sarkában a szarkalábak összeszaladtak huncut mosolyától, miközben egy cuppanós puszival átadta a lehető leghosszabb szárral tépett kis virágot.

- Köszönöm - szólt halkán Picúr, és hamar helyet készített a táskájában a kis jövevénynek. - Most már siessünk, hogy minél hamarabb vízbe tegyem szegényt.

Az autó meglódult, már nem foghatták egymás kezét, ám néha szinte lopva egymáshoz értek, mintha meg akarnának győződni róla, valóban ott van-e a másik. A nőben kettős érzés kavargott. Féltette táskája tartalmát, de ugyanakkor szerette volna, ha lassabban haladnak, és tovább maradhatnak együtt. Hazaérve gyorsan kimentette az erdei emléket, és a fréziák közé tette, egy pici pusztit lehelve fehér kis szirmára. Élj, kedves, élj nekem, maradj még velem...

Minden nap cserélte a vizet, picit vágott a fréziák szárából, és egy-két kedves szót súgott feléjük, mintha csak a kedveséhez szólna. Telefonon gyakran beszélt a két szerelmes. Picúr mindig beszámolt a virágok állapotáról. Számolgatta a napokat, meddig maradhatnak még vele, mert egy titkos kapcsolat árulkodó jelei lehetnek. Ezért, ha hétvégén hazalátogat a kollégiumból a nagylánya, könnyebb nem magyarázkodni. Ahogy elérkezett a péntek, örömmel várta haza a lányát. Sütött-főzött, közös programokkal készülődött, de mielőtt elindult az állomásra, még egy rövid üzenetet írt szerelmének:

A kedves kis fréziák pontosan tudták, mennyi ideig élhetnek. Tegnap elkezdtek picit hervadozni, és mára már az illatuk is alábbhagyott. A kicsi hóvirág kókadtan lógott le a váza oldalán, ő már hamarabb feladta a küzdelmet. Boldogan halt meg, mert olyan társaságba került, ahol ő lehetett a kis királylány, hiszen szűzies fehérségével, apró természetével is tündökölt a karcsú fréziák között. Testvéreit hátrahagyva egy városi panelban úszott ő a szeretetben, hisz egy szerelmes asszony minden nap kedvesen szólt hozzá, és dicsérte kitartását. Ma reggel még párás szemmel néztem rájuk, amikor elmentem mellettük, búcsúztam tőlük... Aztán délután gyöngéden kihúztam őket a vízből, összefogtam hervadó kis arcukat, középre illesztve a kis fonnyadt hóvirágot és belecsókoltam. Majd visszacsomagoltam őket a papírba, amiben érkeztek, és újjukra engedtem őket...

Kulcs zár nélkül

Róza magába roskadva motyogott egy padon ülve, mellette félig üres borosüveg. Időnként nagyokat kortyolt belőle, és megszólított egy-egy járókelőt:

- Maga nem fáradt el? Jöjjön, üljön le, beszélgessünk kicsit!

A legtöbben undorral fordultak el tőle, és szaporázva lépéseiket igyekeztek eltűnni minél hamarább, mintha Róza helyett szégyellnék magukat. Hátizsákkal a hátán és kosárral a karján sántikált letaposott sarkú cipőjében Enikő, a szociális gondozónő.

- Maga aztán jól felpakolt, fiatalasszony! - szólította meg Róza őt is, holott egy percig sem gondolt arra, hogy válaszolni fognak neki.

Enikőnek ismerős volt ez a hang, és odafordulva ismerősnek tűnt az arc is. Nagyon fájt a lába, mert feltörte a sok gyaloglástól a cipő. Sok idős embernek az ügyes-bajos dolgát intézte, és bevásárolt nekik. Nem gondolta, hogy a karantén miatt nem fog felférni a buszra, és taxit sem fog kapni. A Jázmin taxi tisztelte Enikő önkéntes munkáját, és ingyen szállította, ha éppen ráért valamelyik sofőr. Most erre nem lehetett számítani, mert minden utas után fertőtleníteni kellett, és a sofőrök is kevesebben voltak. Letette a kosarat a nő melletti padra. Jobban megnézve látta, valaha jobb napokat megélt asszonnyal van dolga. Ruházata tiszta, részegségét leszámítva külseje ápolt volt. Nem látszott kötekedő, veszélyes embernek, így a szomszédos padra leült a gondozónő megpihenni és kicsikét rendbe szedni

zilált külsejét.

- Ön nem fut el? - kérdezte csodálkozva Róza, aprót kuncogva a mondat végén.

Enikő ezt a kuncogást ismerte fel, és rájött, egykori főnöke ül a szomszéd padon. Megszaladták az emlékek, milyen kedves, jóindulatú vezető volt, diplomás, jólszituált nő, szép családi élettel. Mi történhetett vele, hogy már délelőtt részegen ül egy bolt előtti padon? Enikő leragasztotta leukoplaszttal a cipő sarkát, megigazította a maszkját, de nem tudott csak úgy szenvtelenül elfordulni és továbbmenni. Álla alá húzta a maszkot, és rámosolygott a nőre:

- Rózsika néni, jól ismerem-e fel, ön az?

Róza szinte kijózanodott a meglepetéstől. Automatikusan túrt bele hajába, és próbálta rendezni hajfürtjeit. Mosoly futott végig arcán, mikor megszólalt:

- Kit kellene felismernem az ifjú hölgyben?

- Béres Enikő vagyok, de sajnos már nem igazán ifjú. Közel húsz évvel ezelőtt voltam az ön keze alatt gyakornok a Mitozex cégnél. Tetszik emlékezni rám?

Automatikusan tárta ölelésre karját Róza, aztán gyorsan össze is csapta, majd ölébe ejtette kezeit.

- Tudom, csak tisztos távolból! Hát hogy a viharba ne emlékeznék rád, szorgalmas és szolid kislány voltál. Szép idők voltak, elmúlt az is... Hogy vagy, mi van veled? Férjhez mentél, van családod, jó munkahelyed? Hadarta szinte egy szuszra, és őszinte érdeklődéssel nézett Enikőre.

- Igen, férjhez mentem nem sokkal később, ahogy el tetszett menni az anyacéghez aligazgatónak. Ikerfiaim születtek. Ők szorgalmas, jó gyerekek. Az idén fognak érettségizni. Remélem, nem jön semmi akadály közbe. A gyés után évekig nagyon jó helyem volt a Mitozexnél, művezetővé léptettek elő, és egészen a gyár bezárásáig ott dolgoztam. Sajnos nem találtam rögtön munkát, de a munkanélküli segély alatt elvégeztem a szociális gondozói tanfolyamot, és attól kezdve idősgondozás a hivatásom. Most kicsit nehezebb, mert többen megrémültek a vírustól, és elmentek táppénzre, de van olyan is, aki sajnos valóban beteg. Ezért vagyok most ennyire felpakolva és alaposan kifáradva, mert több idős ember gondozása jut rám, és a közlekedésben is gátolva vagyok. Holnap kerékpárral fogok elindulni, mert ez így nem megy. A lábam feltörte a cipő a sok gyaloglástól. Rólam egyelőre elég ennyi. Róza nénivel mi történt az elmúlt években?

Az idősebb nő arca elkomorult, nagyot sóhajtott, és lenyúlt a pad lábához a borosüvegért. Nagyon húzott belőle, majd hirtelen elvette a szájától. Felállt, odatántorgott a kukához, és az üveget a kukába dobta, pedig még volt az alján egy-két deci. Könnyes volt a szeme, amikor visszaült. Kézfejjével törölgette a száját, mintha meg akarna szabadulni a bornak még a szagától is, mert a nyoma már régen nem látszott. Szembenézett vele a múltja, visszaköszönt Enikő személyében annak a tiszteletre méltó nőnek az emléke, aki egykor volt. Nagyot sóhajtott, és halkan vallani kezdett:

- Amikor elmentem a fővárosba, az olyan mesés álomnak tűnt, hiszen magas fizetéssel szép pozíciót kaptam. A felelősségem ugyan jelentősen nagyobb lett, de ki tudtam bontakoztatni a kreativitásomat. A gyerekek már kollégisták voltak, úgy gondol-

tuk a férjemmel, hogy kipróbálom magam, mennyire válik be az új munkahely, és meg tudom-e szokni a nagyvárosi forgatagot. Aztán, ha minden rendben, keresünk neki is új munkahelyet, és feltelepülünk véglegesen a fővárosba. Nagyon hamar megszoktam és megszerettem Budapestet. Kaptam szolgálati lakást, és a gyerekeknek sem kellett tovább kollégiumban lakniuk. A munkahelyen jól éreztem magam. Szépen berendezkedtünk a tágas, modern lakásban. Mondhatom, boldog voltam. A férjem viszont halogatta a költözést. Akármilyen munkahelyet ajánlottak neki, mindenre volt valami kifogása. Egyre kevesebbet találkoztunk, nemegyszer buta indokokkal otthon maradt hétvégén.

Egyik ilyen alkalommal, amikor már csütörtökön elkezdet oltogatni, hogy pénteken délután nem tud jönni, mert neki szombaton is dolgoznia kell, sajnálatom fejeztem ki, és a gyerekekkel megbeszéltük, mi lepjük meg apát. Péntek délután sütöttem-főztem, szombaton kora reggel elindultunk haza. Még a kedvenc barna söréből is vittem. Útközben jöttek a poénok mindannyiunktól, sokat kacagtunk. Észre sem vettük a kilométerek fogyását, és már otthon voltunk. Mosolyogva nyitottam kaput. A kocsival nem álltam be, hátha kell még boltba vagy valahova menni. Szinte szökelltem az ajtóig, hiányzott már a férjem, még mindig nagyon szerettem őt. Az első meglepetés akkor ért, amikor nem tudtam a kulcsot a zárba dugni. Megrémültem, talán valami rossz történt vele, és azért maradt itthon. Halkan kopogtam az ajtón, de nem jött válasz. Palkó fiam már ugrott is át a lépcsőkorláton, és elindult a hátsó bejárathoz. A pincelejárót sűrű szőlőlugas takarta, és gyakran előfordult, hogy nyitva maradt az ajtó. A környékünk biztonságos volt, és a lakásba felvezető ajtón meg olyan cseles zár volt, amit idegen nem tudott volna kinyitni. Pár másodperc múlva visszaszólt Palkó:

- Gyertek! Nyitva van.

A kosarakat ott hagytuk a bejáratnál, és elindultunk hátra. A gyomrom összeszorult, és a torkomat sírás szorongatta. Rossz előérzetem volt. Az utolsó métereket szinte futva tettem meg, legyek már benn minél hamarább, és lássam, nem történt-e Palival baleset, vagy nem görcsöl-e az epéje. Jaj, istenem! Hányszor mondtam, menjen végre orvoshoz, és szabaduljon meg azoktól a fránya kövektől.

A folyosóra lépve egyenest a hálószoa felé vettem az irányt. Pont szóra nyitottam a szám, hogy kérdezzem, Palikám, merre vagy, amikor kuncogást hallottunk a szoba felől. Először arra gondoltam, mégsem kellett bemennie, dolgozni, és tévét néz az ágyban fekvé. Óvatosan nyomtam le a kilincset. A két gyerek, amit a vállam felett meglátott, az még nekem is örökre a retinámba égett! Pali négykézláb állt, és egy fekete, bőrfűzőbe öltözött nő combközépig érő csizmáját nyalogatta, miközben a nő kacagva ütögette a fejét egy hatalmas fanyelű legyezővel. A látvány egyszerre volt szürreális és gyomorforgató. Gyorsan megfordultam, és szerettem volna elbújtatni a gyermekeimet, mint a tyúkanyó, amikor vihar közeledik, és szárnyai alá vonja csibéit. Pár lépés után forogni kezdett velem a világ. A nappali ülőgarnitúráján tértem magamhoz. Távolból hallottam, ahogy a háziorvosunk szólongat, és valami szúrós szagú üveget tart az orrom elé. Kezdett kitisztulni a tudatom, de abban a pillanatban szerettem volna, ha inkább minden megszűnik körülöttem. A gyerekek ott álltak egymást átkarolva, mint kicsi korukban, amikor féltek valamitől. A doki fogta a csuklóm, és nézte az óráját, majd lassan leengedte a kezem az ölembe, és megszólalt:

- Jól van, Rozália, már rendben ver a szívecskéje. Jól megijesztett bennünket, hogy érzi most magát?

Az első döbbenetkeltette gyengeségem elmúlt, és a düh kezdett felülkerekedni, amitől erőre kaptam. Felugrottam. Hiába kapkodtak utánam a gyerekek meg a doki, mintha szárnyaim nőttek volna, úgy szeltem át a nappalit. A kandalló mellett álló férjemet úgy vágtam pofon, hogy a tökönrúgást esélye sem volt kivédeni. Az asztalon ott sorakoztak a kosarak, amiben hoztuk magunkkal a kaját és sütit meg a sört.

Na, itt követtem el a hibát, és a tragédiámat ekkor indítottam útjára. Ott volt az én koronás vírusom. Nem ez a mostani az én tragédiám, hanem ott, akkor kaptam meg a legnagyobb vírust! Kivettem a kosárból a férjemnek szánt barna sört, és egy húzásra megittam. Az ájulástól vagy a felindultságtól, nem tudom mitől, de olyan szomjas voltam, mint még soha. Azelőtt nem szerettem én az alkoholt, de most mintha büntetni akarnám vele a mocskos tettét, lássa, ami az övé lett volna, mostantól a másé. Az ételt sorra kiborogattam a szemetesbe, ahogy fájdalomában ott fetrengett a kandalló előtt, a süteményt ráborítottam a fejére. Az orvos szinte felszívódott. Nem is tudom, mikor hagyta el a házat. Újabb sört bontottam fel. Kezdett a fejembe szállni az alkohol. Erős volt a barna sör, és én absztinens voltam addig. Hirtelen nagyon bátor lettem, és úgy éreztem, a gondolataim tiszták. Az indulat elmúlt belőlem, teljesen higgadtan kezdtem beszélni.

- Pál, kérem, foglaljon most helyet, és hallgasson jól rám! Pali szemlesütve, szinte kúszva ment a fotelhez, és úgy mélyedt bele, mintha el akarna tűnni örökre. Szegény gyerekek még mindig zavarban voltak, és láttam rajtuk, inkább kimennének, vagy világgá futnának, de marasztaltam őket.

- Drágáim, üljetek ide mellém egy cseppet. Pár mondatot szeretnék váltani apátokkal, aztán mehetek a szobátokba, és

holnap reggel utazunk vissza Pestre. Pali arca lángolt, nem mert a szemembe nézni. Higgadtan kezdtem bele:

- Soha nem veszekedtünk, most sem fogunk. Egyszer mondom el, jól figyelj hát! Nincs kérdésem, mert a jelenet, aminek sajnós szemtanúi voltak a gyermekeid, önmagáért beszél. Nem minősítem a történeteket. Az ügyvédem majd jelentkezik nálad vagy az ügyvédednél, és hivatalosan is elválunk, mert lelkileg ez az elmúlt percekben megtörtént. Megkérlek, a hálószobából hozd ki a személyes dolgaimat, mert oda többé nem óhajtok bemenni. Hálás lennék, ha az éjjel máshol döglénél, és amíg reggel nem hagyjuk el a házat, távol tartanád a pofád. Teljesen lesápadt, szomorú kutya tekintettel nézett rám, miközben megszólalt:

- Kérlek, beszéljük ezt meg négyszemközt!

Na, itt előntött a méreg. Ha nem fog meg a fiam, egészen biztosan kitapostam volna a belét, de így csak rárivalltam: - Ne merj soha többet hozzám szólni, eljátszottad a becsületed, és gyógyíthatatlan sebet okoztál! De ez mind semmi ahhoz képest, amit a gyerekeknek át kellett élniük! Tehát kuss, amíg finom vagyok, és nem használok láncfűrész. Most kapsz 15 percet, hogy élve elhagyd a házat, reggel 10 után visszatérhetsz!

Azután omlottam igazán össze. Amikor elment, álomba bógtem magam. Szürkületben ébredtem. A fejem fájt, és szédültem. Utoljára az érettségi banketten voltam ilyen állapotban. Hát ezt jól megcsináltam magamnak, kellene csomagolgatni és reggel minél hamarább elindulni. Körbenéztem, hol vannak a gyerekek. A konyhában bundáskenyeret sütöttek, és gőzölgött a tea az asztalon. - Gyere vacsizni! - hívott a lányom. Most sajnáltam igazán, hogy kidobáltam az ételt, amit előző nap olyan nagy

szeretettel készítettem, de jólesett a gondoskodásuk.

- Gyerekek, ne haragudjatok a törtétekért, sejtellem nem volt róla, hogy ilyen megeshet velünk, ne haragudjatok a kirohanásomért sem. Mélyen meg vagyok rendülve, de már lenyugodtam. Megkérdezlek benneteket, szeretnétek-e ha nem válnánk el, hanem eljátszanánk azt a szép családot, akik voltunk.

Egyértelműen rázták a fejüket tiltakozásul, a fiam törte meg a csendet: - Dehogyis! Anyuci, ilyenre nem kérünk, bőven elhagytuk már a gyerekkort, fel tudjuk mérni, mi történt, és egy ideig apánkat mi is kerülni fogjuk. Mindenben számíthatsz ránk, támogatjuk döntéseidet.

Nekiálltunk összecsomagolni a legszükségesebb dolgainkat, persze csak annyit, ami befért a csomagtartóba és a fél hátsó ülésre. Pali annyira szégyellte magát, hogy nem akart a szemünk elé kerülni. Így simán lement a válás és vagyonmegosztás. A házban többé nem bírtam volna lakni, így az enyém maradt a városi panellakás meg a kocsis, ő meg maradt a kertvárosi családi házban. Igyekeztem nagyon erős lenni, de mélységesen megsérült a lelkem, és végtelenül kínozott a szeretethiány.

A figyelmem elterelésére jobban kimozdultam. Barátkoztam, új embereket ismertem meg, és csinosabban kezdtem öltözni. Bár a finom eleganciára mindig ügyeltem, de bekerült a ruhatáramba egy-két szexis darab is. Felfedeztem a kozmetikát, fodrászt, és új, fiatalosabb frizurára váltottam. Igyekeztem nem agyalni rajta, miért csalt meg a férjem. Szerencsére nem maradosott az önvád, hogy hibás lennék benne, mivel, amit láttam, az nem egy egészséges lelkületű ember vágyait tükrözte. Akkor ott 180 fokos fordulatot vett az életem. A megrendülésen jó fél év alatt túlléptem, és elhatároztam, ismerkedni fogok. Hittem

újra a csodában, hogy engem is érdekesnek fog valaki tartani, lehetek újra szerelmes.

Az elhatározás, ahogy megérett bennem, mintha csak kitettem volna magamra a szabad jelzést, kaptam sok bókot és randira felkéréseket. Nem foglalkoztam azzal, ki honnan jött, csak az érdekelt, hová tart. Iskolai végzettségről vagy anyagi háttérrel igyekeztem hallgatni, a megérzéseimre hagyatkoztam. Közben izgultam, ha megtalálom, akit keresek, hogy lesz abból igazi kapcsolat, hiszen nekem egyetlen szexuális partnerem a férjem volt.

A véletlen úgy hozta, hogy barátnőm által egy Szlovákiában élő magyarral hozott össze a sors. Összeakadt a tekintetünk egy pillanatra, és eldőlt, kellünk egymásnak. Rövid kis találkozás volt az. Még csak szót sem váltottunk, mégis éreztem, valami jelentős dolog fog történni. Másnapra ő már megszerezte a telefonszámom, és óvatosan udvarolni kezdett. Minden nap beszéltünk picit, és jöttek a hosszú levelek. Két hónap után újra ideutazott, de már nem munkaügyben a barátnőméhez, hanem hozzám ismerkedni.

Amikor kimentem elé az állomásra, és szemben álltunk egymással, volt valami megrendítő abban a pillanatban. Szerettem volna átölelni, de végigfutott rajtam egy érzés, hogy nagyon meg fog sebezni. Azokba a csillogó barna szemekbe, lehet, mégsem kellett volna azon a vacsorán belefeledkezni. Kezet nyújtottam, és arcra puszi után otthonomba invitáltam. Éjfélén is túlhaladt az óra, mire ágyba kerültünk. Valahogy magától értetődőnek tűnt, hogy egymás karjaiban kötöttünk ki. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire gyorsan össze lehet melegedni egy szinte idegen emberrel. Finoman csókolt, és roppant gyöngéd volt, csodálatos éjszakát töltöttünk együtt. Szabadsá-

got vettem ki arra a hétre. Öt napig maradt. Mire kikísértem az állomásra, szerelmesebb voltam, mint valaha.

Egy hónap múlva újra jött, aztán három hét után ismét. Lassan kezdett elfogyni a szabadsága. Fél év után nem bírtunk egymás nélkül élni, és kerestünk neki nálunk munkahelyet. Nem volt könnyű, de sikerült áttelepülnie, és együtt éltünk, nagyon boldogan. A gyerekeimmel kiegyensúlyozott kapcsolata lett, és a munkahelyén is jól érezte magát. Rengeteg dologban összepasszoltunk, ám voltak jelentős különbségek, ami a különböző neveltetésünkből adódott. Ezeket a vitákat áthidaltuk humorral és sok-sok szeretettel.

Közel két éve voltunk együtt, amikor valami megváltozott a viselkedésében. Zárkózott ember volt, szinte titokzatos, és nem lehetett vele megbeszélni a problémákat. Kitért a kérdések elől, és gyakran vitákat provokált érthetetlen dolgokon. Úgy tűnt, zavarják a sikereim, féltékeny és irigy rám. Néha utalt rá, hogy a rokonai is ellenem hangolják. Nagyon szerettem, és érezte ő is velem ragaszkodását. Még mindig úgy aludtunk egymást átölelve, mint a kapcsolatunk elején. Apró jelekből észrevettem, valami idegrendszeri károsodása van. Kérdeztem, volt-e kivizsgálva. Igyekezett kitérni a válasz elől. Gyöngye pillanataiban viszont tett rá utalást, hogy fiatalabb korában történt vele valami megmagyarázhatatlan dolog. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy idegösszeroppanás lehetett, amit nem kezeltek, és ki sem vizsgáltak. Egyre inkább kirajzolódott előttem egy idegrendszerileg károsodott, beteg ember képe. Szerettem volna segíteni. Kerestem ideggyógyászt és pszichiátert, de támadásnak vette, és elutasította az orvosi segítséget. Úgy láttam, jobb, ha nem forszírozom tovább betegségének eredetét, mert bántásnak fogja fel. Végtelenségig alkalmazkodtam. Az esendő-

sége miatt talán még elfogadóbb lettem vele, és védelmeztem féltő szeretettel. Az elkövetkező hónapokban úgy éreztem, ha én elfogadom őt olyannak amilyen, akkor őbenne sincs ellenérzés irántam. Időnként dührohamai voltak. Megtanultam ezen is túl-
lépni. Volt, amikor észrevettem, térben és időben nem orientált. Igyekeztem úgy tenni, mintha nem venném észre. A feledékeny-
ségére kis zsebnaptárral leptem meg, és észben tartottam a fon-
tosabb dolgait, hogy szinte észrevétlenül tudjam figyelmeztetni
időben.

Aztán derült égből villámcsapásként ért, ami történt. Váratlanul haza kellett utaznia az édesanyjához. Amikor elbú-
csúztunk, még hosszan ölelt és puszilgatott, de amikor hazaért,
elfelejtett felhívni. Amikor én hívtam őket, rideg és fura volt a
beszéde. Azelőtt, ha otthon volt, folyamatosan beszámolt, merre
jár, mit intéz, most nem hívott. Ha én hívtam, sokszor letagad-
ták. Egy hét múlva vissza kellett volna érnie, de már előtte való
nap nem is tudtam vele rendesen beszélni. Összefüggéstelenül
beszélt nem létező dolgokról, és úgy üvöltözött velem, mintha
az ellensége lennék. Gondoltam, ez is egy dühroham, és másnap-
ra nem is fog emlékezni rá. De nem jött másnap és harmadnap
sem. Soha többet nem láttam, és nem beszéltem vele. Odakinn,
ha felvették a telefont, lerakták anélkül, hogy beleszóltak vol-
na. Írtam levelet, és hívtam eleinte sokszor, majd egyre ritkáb-
ban. Semmilyen észszerű magyarázatot nem találtam rá, miért
hagyott el szakítás nélkül. Azt hittem, megőrülök. Hiányzott a
fizikai jelenléte, és reszkettem a tudattól, hogy esetleg annyira
összeroppant, hogy elmeegógyintézetbe zárták.

Két hét után úgy döntöttem, a végére kell járnom, mi
történt, és kiutaztam hozzájuk. Hétvégén utaztunk ki Szlováki-
ába a gyerekekkel. Beiktattunk egy domicai barlanglátogatást,

legyen nekik is valami kellemes ebben az útban. Amikor becsengettem a kapun, sokáig nem volt semmi mozgás. Már majdnem elindultunk a kocsinhoz vissza, amikor a lányom észrevette, hogy megmozdult a függöny. Kitartóan elkezdtem nyomni a csengőt. Pár perc után már a szomszédból is kinéztek a kutyaugatásra. Miklós anyja megunhatta az éles csengőszót. Kivágódott az ajtó, szétvetett lábakkal megállt a lépcső tetején, és onnan kiabált rám: - Mit lármázol te itt? Minek jöttél? - káromta borízű hangján.

- Jó napot kívánok! Érdeklődni szeretnék Miki hogyléte felől -válaszoltam, miközben próbáltam a kaput megnyitni, de zárva volt.

- Felejtsd te el a Miklóst, nem akar többet tudni sem rólad! - rikácsolta Bözsi mama, toppantva lábával, amitől megtántorodott, és nekiesve a falnak káromkodott egy cifrát.

- Elfogadom a döntését, de pár mondatot szeretnék vele váltani, mert maradtak függőben levő közös ügyeink. Azt is szeretném tudni, hogy jól van-e.

- Ahó néked mán semmi közöd nincsen, de jól van ott, ahun van! Azt üzeni, hogy soha többé nem akar látni, és ne keresd, mert ha megtalálod, banni fogod örökké, míg élsz! Ne próbálj még egyszer becsengetni, mert rád hívom a rendőroket! Ezzel sarkon fordult, és bevágta maga mögött az ajtót.

Egy darabig úgy álltam ott, mint akit leforráztak, nem értettem semmit. Bözsi mamával ritkán találkoztunk, ezen alkalmakkor mindig erősen ittas volt, érezhetően ellenszenvvel viseltetett irántam, de Miki kedvéért megpróbált kedves lenni. A lányom karolt belém, és rám szólt: - Menjünk innen, anyus!

Ahogy kiértünk a ház ablakainak látóteréből, halk szólólongatásra lettem figyelmes a szomszéd kertből:

- Fiatalasszony, jöjjék közelebb!

Odasiettem a kertkapuhoz. Kezét tördelve, szégyenlősen kezdett hozzá mondandójához a néni: - Ne haragudjon kedves, hogy így ismeretlenül megszólítottam, de láttam, milyen szépen összeillettek a Miklóskával, és mennyire rendben volt az a gyermek, amíg együtt éltek. Érzem, maga egy jóra való asszony, ezért elárulom, amit tudok. Az a helyzet, hogy szegény szomszéd gyerekek borzalmas körülmények között nőttek fel, apjuk-anyjuk alkoholista volt. A rendőrség gyakori vendég volt, és a gyámhatóság közbelépésével időnként nevelőotthonba vitték őket. Amikor már dolgozni jártak, még akkor is előfordult, hogy az apjuk földig verte őket. A két idősebb lány hamar férjhez ment, hogy kiszabaduljon, de a két fiú úgy ragaszkodott hozzájuk, hogy minden fillérjüket hazaadták, és túrták a szitkozódást és a verést. Bözsi jól bírta a piálást, talán azért, mert igencsak nagy étvágyú asszonyság, de az urának a mája elrákosodott, és egészen fiatalon meghalt. Ezután Bözsi igencsak a két fiára támaszkodott, és győzte elherdálni a keresetüket. Béluska kicsit gügye, és a csípőficama miatt gátlásos is, így ő itt maradt vénlegénynek. Tulajdonképpen a Bözsi nyugdíja meg a Bélus keresete mellett szépen megéltek, még Bözsi iszákossága ellenére is, de ez a gonosz asszony mind a két fiát maga mellett akarta tudni. Mindig is erősen tudta befolyásolni a gyermekeit. Amikor Miklóska odaköltözött magához, ez itt dúlt-fúlt a méregtől. Teljesen véletlenül hallottam a kertben, amikor nyáron kukoricát kapáltam, hogy szidalmazta önt, és győzködte az éppen hazalátogatott Mikit, miszerint ön kihasználja őt, és majd el fogja dobni, mint az első férjét. Most legutóbb azzal csalta haza

a gyermeket, hogy egy hivatalos örökösödési ügyben kell eljárni, amihez ő nem ért. Nem tudom valójában volt-e intéznivaló, de az biztos, hogy minden nap zengett a ház a némbér üvöltözésétől. Egyik este arra lettem figyelmes, hogy Miklóska a nagy eperfa alatt ült törökülésben, és mint kicsike korában annyiszor láttam, ritmusosan lóbálta előre-hátra a testét, maga elé meredve. Egy idő után hallottam, hogy halkan énekelni kezdett, majd a szép dallamot zokogás váltotta fel. Két kézzel tépkedte a haját, végül ököllel rávágott a mellkasára, és bement. Nem sokkal később láttam, hogy taxi érkezik a ház elé, két nagy bőrönddel jön ki a házból. Bözsi szaladt utána kiabálva:

- Hová akarsz menni, te balga?

Miklóska határozottan megfogta anyjának két vállát, és a szeme közé nézve azt mondta: - Nagyon messze megyek. Ne keressen, mert a végcél egy harmadik ország. Ha itt maradnék, felakasztanám magam, ha visszamennék Rózámhoz, a lelkiismeretem kínozna halálra maga miatt. Ismeri anyám a bibliai történetet Salamon bölcsességéről és a gyermekről, akit két asszony követelt magának? Nem várom meg, hogy széttépjenek kendtek, hanem elmegyek magamtól! Bözsi úgy meglepődött, hogy csak szótlánul bámult a távolodó taxi után. Nos, kedveském, attól fogva nem látták és nem hallottak róla egészen most péntekig. Tegnap hozta a postás az üres képeslapot, amivel életjelet adott magáról Angliából.

Kaptam is magyarázatot, meg nem is. Egy konzekvenciát azért levontam. Ha az anyjával fontos volt tudatnia, hogy él, tőlem meg el sem búcsúzott, akkor soha nem fog visszatérni hozzám. Megköszöntem a szomszéd néninek az információkat, és elindultunk haza. Szerencsére mindkét gyerek rendelkezett jogosítvánnyal, így beomolhattam a hátsó ülésre zokogni. Azon

a napon elbúcsúztattam a szerelmet. Éjjel mély álomba sírtam magam. Ekkor sírtam utoljára, soha többet nem enyhített a fájdalommon könnyzápor. Dolgozni jártam, és szenvedtem. Gondoskodtam a gyerekekről, és álmatlanul fetrengtem éjjelente. Ott volt a kérdőjel bennem, mi miért történt így. Nem értettem, hogy aki még egyik éjjel úgy alszik velem, hogy ölelve fogja a kezem, hogyan tud másnapra kitépni a szívéből, egy hét múlva meg túllépni rajtam.

Amikor lezáratlan marad egy kapcsolat, mert az egyik fél csak úgy elsétál valós indoklás nélkül, nem gondolva arra, mit okoz ezzel az egykor szeretett embernek, bűnt követ el! Súlyos bűnt! Függőségben tartja a másik embert, láncra veri lelkét, magához köti, hiába nem igényli már a szeretetét. Az ilyen gyáva és becsstelen ember, előbb vagy utóbb visszakapja a sorstól. Vajon akkor eszébe fog-e jutni, mivel érdemelte ki ezt az érzést, ami letaglóz, és a földön tart mindaddig, amíg az élni vágyás újra nem indítja a meggyötört szívet. Ott a föld porában eszébe jut-e az a régi kedves, akit nem csak elhagyott, hanem cserben is hagyott? Vagy csak törli értetlenül a sárrá vált könnyeket arcáról, és záporoznak bensőjében a kétkedések, s nincs már kinek feltenni a kérdéseket. A fel nem tett kérdésre így válasz sincs, és marad a lelket tűzzel égető kérdőjel. Miért, miért, miért? Miért hagytak el hirtelen, valós indok nélkül? Ezerszer végiggondolva a kisebb nézeteltéréseket, keresve az apró jeleket a múltban, mi romlott el, hogy én azt nem vettem észre. Éjszakákon át ébren fetrengve az ágyban elmélkedni, miért nem mondja meg az igazat, és hagyja, hogy legalább el tudjam siratni a múltat. Olyan ez így, mint egy elhunyt nélküli temetés. A fájdalom egyenletesen intenzív, és az életem egyre jobban hasonlít egy befejezetlen drámára, kérdőjellel a végén. Selejtté váltam, mint az a félig kész csipketerítő, amit a készítője kiejtett a kezéből, és már nem tudta

befejezni. Amíg van, akinek kedves az ő emléke, addig értékes lesz az a kézimunka, hiába nincs készen. Haszna ugyan nincs, de mégis rakni fogják egyik szekrényből a másikba, mindig egyre lejjebb kerül a polcokon. Aztán elfelejtik, miért van ott a szekrény aljában, és már nem tudják, ki volt, aki félbehagyta, miért is őrizgetik annyi éve, végül kidobják a megsárgult, félbemaradt terítőt...

Kicsi lánykám, ezt még soha senkinek nem mondtam el. A gyermekeim ismerik a történetem, senki más. A csodás Budapest és a szép élet ma már csak ködös emlék. Amíg nyugdíjba nem mentem, igyekeztem tartani magam. Csak amikor egyedül voltam esténként, akkor rúgtam be, hogy tudjak aludni. A gyerekeknek már nincs rám szükségük. Unokám sajnos még nincs, lehet, már nem is lesz. Tavaly, amikor nyugdíjba mentem, hazaköltöztem. Arra gondoltam, hátha megtalálom újra önmagam, és le tudok állni a piálással. Hát, ahogy látod, ez eddig nem igazán sikerült, mert az önsajnálattól nem észleltem, mi történik körülöttem. Ma reggelre elfogyott minden piám, már nyitásra igyekeztem itt lenni, mert kilenc után nem engednek be, mivel ugyan öreg vagyok, de még nem elég vén a hatvan évemmel. Annyira rosszul voltam, hogy nem bírtam ki hazáig, itt rögtön a bolt mögött felbontottam az első üveggel, és nagyon gyorsan megittam. Mire visszaértem a bolt elé, az üres gyomrom miatt gyorsan a fejembe szállt, és muszáj voltam leülni. Próbáltam magam összeszedni, de nem bírtam elindulni. Ahogy itt üldögéltem, talán még aludtam is egyet, és már minden szégyenérzet nélkül felbontottam a második üveg bort is. Évek óta kívülálló-nak érzem magam, talán nincs szüksége rám már senkinek, de most eszméltem rá, én rekesztettem ki magam. Ahogy leültél ide a szomszéd padra, kedvesen érdeklődtél, és látszott a tekintetedben, hogy valóban érdekel, mi van velem, most tisztult ki

előttem, mit tettem magammal. A bájos, ártatlan arcodtól szinte kijózanodtam. Utoljára akkor szégyelltem magam ennyire, amikor rajtakaptuk a volt férjemet a perverz kalandján. Látom magam a tiszta, kék szemed tükrében, látom a fáradt arcod, láttam, mennyire fáj a lábad, és a fájdalommal nem törődve te már a holnapot tervezed. Fürdöm a tekintetemben, hiszem, megtisztulok! Érzem, minden gyalázatom ellenére ugyanúgy tisztelsz, mint egykor. Fel tudtam állni, kidobni a bort, s fel fogok tudni állni, nem csak hazamenni, hanem visszatérni régi valómhoz. Soha többé alkohol! Mondd, hol kell jelentkezni önkéntes munkára! Hazamegyek, kialszom magam, és holnaptól új életet ugyan nem kezdek, csak nem folytatom a régit!

- Rendben van, Róza néni. Találkozzunk reggel hatkor a családsegítő központ előtt, és bemutatom önt néhány fontos embernek. Most már mennem kell, esetleg a telefonszámát megtudja adni?

- Persze, kedves, és mondd te is a tiédet. Enikő gyorsan beírta a számot a telefonjába, és elindult a járda felé.

- Várj csak! Én is arra megyek. Segítek vinni a csomagokat, amíg egy az utunk. Mintha nem is lett volna részeg még egy órával ezelőtt, olyan összeszedett és fitt volt. Mikor a házuk elé értek, úgy tett, mintha még messzebb lakna. Kellemesen érezte magát egykori tanítványa közelében. Szívesen segített a cipekedésben, jó volt testének a fizikai terhelés. Enikő felemlegetett sok régi, kedves, közös emléket, és mesélt a családjáról, a gondozottjairól. Amikor odaértek az első címhez, Róza elköszönt, és még távozóban hátraszólt: - Holnap akkor találkozunk!

Enikő hitte is, meg nem is, hogy képes lesz egyik napról a másikra megváltozni egykori főnöke, de mégis hitt benne, reggel ott lesz az épület előtt, ahogy megbeszélték.

Róza jókedvűen, dudorászva lépkedett haza. Otthon még egy levest is főzött magának, amit már régen nem tett. Hosszan nézelődött a ruhásszekrényben, kiakasztott két elegáns és egy sportos öltözetet. Majd reggel eldöntöm, melyiket vegyem fel, morfondírozott magában, amíg a ruhához illő táskákat és cipőket is elővette. Forró vizet engedett, levendula fürdősót szórt bele, és hosszan elnyújtózott a kádban. Majd jóízűen megvacsorázott, lefeküdt, és hamar álomba merült.

Reggel már öt órakor felébredt. Futólag átsuhant az agyán, nemsokára nyitnak a boltok. De gyorsan elhessegette a gondolatot, hiszen nem is szerette az alkohol ízét. Csak a bódulatot várta mindig, hogy zsibbadjon az elme. Sminkelni soha nem sminkelte magát, most mégis a hidratáló krém után narancsos árnyalatú rúzszt tett a szájára. Kicsit besütötte a haját, és hajlakkal rögzítve egészen jó kis frizurát készített. A sportosan elegáns ruha mellett döntött. Evett egy szendvicset, és elindult a jövője felé. Amikor kilépett a kapun, mélyet szippantott a virágillatú levegőbe, és vidáman elindult. Enikő már az épület előtt várta. Mikor felbukkant Róza szőke hajkoronája, örömeiben majdnem táncra perdült. Puszival fogadta, és meg is ölelte egykori mesterét. Az asszony kicsit csipkelődve, de félig komolyan azt mondta:

- Nem ittam, nem fogsz rajtam alkoholszagot érezni. Ne félj, nem hozok rád szégyent!

- Tudom, hogy nem, és megbízom önben. Jöjjön, térjünk beljebb! Szerintem nagyon fognak örülni egy ilyen magasan képzett embernek, és rögtön találnak majd tennivalót.

Valóban jól jött minden segítség. Bemutatkozás után Róza múltját hamar leellenőrizték, és abban bizony kivetnivalót

nem találtak. Megbízható, jó munkaerő volt. Jelentős posztokon dolgozott, és némi egészségügyi gyakorlata is volt azokból az időkből, amikor beteg szüleit ápolta. Mindig felelősségteljes és igényes volt minden tevékenységében, ezért, mielőtt édesapja ápolásra szorult volna, estin elvégzett egy ápolónői iskolát. Még aznap megtörtént az orvosi alkalmassági vizsgálata, és végigvitték az épületen, bemutatva a munkatársaknak. Megbeszélték, a munkakörébe mi tartozik, illetve azon túl kinek miben segíthet, ha marad rá ideje és energiája.

Másnap a portás mellett kezdett betanulni, aki egyben a telefonközpontot is ellátta. Harmadnap már egyedül teljesített szolgálatot. Precízen könyvelt, bejegyzett a portakönyvbe minden történést. A kapun belépők adatait gondosan ellenőrizte, és lázmérőzte őket. Fura volt viselni a szájmazskot és rendszeresen cserélni a gumikesztyűt, folyamatosan fertőtleníteni a pultot, de egy hét múlva már rutinosan ment minden. Kiegyensúlyozott lett újra, arca kisimult, és a színe is kezdett visszatérni a májusi napsütéssel.

Szerencsére hamar vége lett a félelmetes járványnak. Visszatértek táppénzről a dolgozók, de Róza maradt önkéntes munkatársnak. Megkedvelték a munkatársak, és mindenhol szívesen látták. Ha segítségre volt szükség, bárhol tudták hasznosítani sokoldalúsága okán. A június hamar elszaladt, és július elsején a Semmelweis-napra őt is meghívták. Szép gálaműsor volt, majd finom vacsora, és az est befejezéseként bál. Régen érezte Róza ilyen felszabadultnak magát. A pezsgős koccintásnál kölyökpezsgőt vett el. Legnagyobb meglepetésére sorra jöttek megtáncoltatni az orvosok, ápolók, még az öreg portás is felkérte egy keringőre. Égszínkék kisestélyiben, ahogy suhant a parketten, úgy érezte, újra boldog, boldog egyedül is. Aztán

jött egy gyógytornász, lekérte, és óvatos udvarolásba kezdett. Az éjszaka folyamán többször is táncoltak együtt. Hajnalban, amikor elindult Róza a kijárat felé, Gábor már pattant, és karját nyújtva megkérdezte: - Hazakísérhetem álmaim hölgyét? Róza elpirult a bók hallatán, és félve igent mondott.

Attól fogva eljártak együtt színházba és kirándulni. Fél-tette Róza a szívét, de a férfi kitartó finom udvarlása meghozta a bátorságát, és az ősz életébe kikeletet hozott. Elválaszthatatlanok lettek. Karácsonykor élete addigi, legszebb karácsonyát élte meg. Második esküvőjén a legszebb nászajándékot kapta gyermekeitől, lánya és menyé is bejelentette, kisbabát várnak.

Virtuális játékbaba

Játszom egy régi gondolattal.

Elég komoly gyermek voltam, néha megleptem a felnőtteket fura kérdéseimmel. Mostanában egyre gyakrabban jut eszembe, hogy amikor még kicsi voltam, arról fantáziáltam: - Talán ez a valóság, amiben élünk, nincs is, csak álmodom.

Olykor-olykor visszakacsint ez az érzés. Van, amikor azért, mert valóban szeretnék észrevétlen maradni, elbújni az élet színpadán levő függöny ráncai közé. Máskor pedig csak úgy rám tör a szomorúság, hogy nem vagyok senkinek sem fontos. Szinte kívülről látom azt a nevetséges lényt, aki vagyok. Ha egyszerre én lehetnék egy sokkal nagyobb hatalom, meddig tudnék szórakozni magamon? Vajon megszánnám-e saját lényem, és a hüvelykujjam egyetlen határozott mozdulatával elnyomnám-e figurám? Vagy haragudnék

hiábavalóságomért, és cipőm orrával undorodva passzolnám odább lényemet? Esetleg észre sem venném a színes forgatagban azt a kis magányos kesergőt?

Újra játszom egy régi gondolattal, csak kicsit másként, mint évtizedekkel ezelőtt. Videójáték-szereplő vagyok egy csapatjátékban. Gazdám olyan golyófogófélenek használ a katonái előtt. Szinte észrevétlen árnyalakomnak köszönhetően minden csatát túlélék. Sérülések érnek ugyan, de mindig talpra állok, és kezdik velem előlről a játékot. Menetelek a sor elején. Az el-lenség túlnéz rajtam, mert kicsi vagyok és szürke, alig látható. Inkább hátulról érnek sérülések, mert a mögöttem jövők sem vesznek rólam tudomást törtetés közben. Szerencsés vagyok. Ha földre kerülök, átlépnek rajtam, legfeljebb a szemüvegem után

tapogató kezemre taposnak néha. Összekuporodva hallgatom a távolodó léptek zaját. Lám, a saját csapatom túljutott rajtam, az ellenségnek már érdektelen vagyok. A játékot játszó tízéves jön a sepregetővel, egerének egyetlen mozdulatával összekotor minket egy konténerbe. Van itt mellettem, törött dobverőtől kezdve megrepedt bukósisakig sok furcsaság. Raktárba kerülünk, és folytatódik a játék. Árverezők jönnek, licitálnak rám is. Poros ruhám az izzadságtól rám tapadva, de sovány testem így is alig látszik benne. Hallom az új gazdám sutyorgását társa felé:

- Munkára nem igazán lehet alkalmas, ahhoz túl gyengének látszik. Hunyorgó szeme sem árulkodik túl nagy észről vagy ügyességről. De nézd csak, a szakadt ruhája nyakkivágásából egy antik ékszer kandikál ki!

- Oké - mondja a másik -, majd levesszük róla, őt meg kidobjuk valami lakatlan helyen.

Na, szép kilátás! Végre kikerülök a szemét közül, és az egyetlen érték, amit felfedeznek rajtam, az a dédmamámtól örökölt nyakláncom. Dühös lettem:

- Kérem, én még élek! Vegyék tudomásul, igenis képes vagyok sok hasznos dologra! Lehet, ha nincs rajtam az a lánc, észre sem vettek volna? Amennyiben azt is elveszik tőlem, akkor már teljesen láthatatlan leszek?

Hirtelen ismeretlen helyen találtam magam. Egy másik játékosé lettem, egy új játékban. Elnyert egy tinédzserlányka. Az első dolga volt kinyitni a virtuális kincsesládáját. Egyszerűen beledobott a sok arany és drágakő közé, úgy, ahogy voltam. Fura... Meg sem ütöttem magam, és milyen kényelmesen elférek egy zafír- és egy rubinkövesgyűrű között. Mielőtt rám zárta a ládika tetejét, még hallottam, ahogy a mikrofonba mondja játékostársának.

- Jó üzlet volt az aukción konténert venni. A sok lim-lom között volt egy igazi kincs valami szürke bábu nyakában. Az értéktelen szürkéséget kitöröltem. A csodás antik ékszer sok-sok millióval növelte a kincsesládám értékét. Érdekes dolog történt a törlés pillanatában. Olyan volt mintha élne! Villant egyetágra nyílt kék szeme, és elhaló sikolyt véltem hallani, holott akkor még nem is volt bekapcsolva a hangszóróm. Lehet, kicsit túlfáradtam a sok játéktól, és már hallucinálok. Jobb, ha elkészönök mára, hiszen a lényeg az, hogy megnyertem ezt a fordulót, holnap majd folytatjuk.

Lassan megértettem, számomra véget ért a játék.

Még hallottam a ládika zárjának kattanasát.

Már értettem, miért férek el ilyen kicsi helyen, és miért nem fáj semmi. Lelkemben mosolyogtam, hiszen utoljára még értékes voltam és fontos valaki számára.

Lassan leáll a számítógép és már nincs időm sóhajtozni...

Léteztem én egyáltalán?

Zöld tej

Rebeka kétségbeesetten szaladt a busz után. Szabad karjával hevesen integetett, és imádkozott magában, hogy szánja meg a sofőr, álljon meg, és engedje felszállni. A visszapillantó tükörbe nézve a buszsofőr meglátta az éppen hasra vágódó nőt. Karjáról lerepült kosarának tartalma, szanaszét gurult az úttesten, megállásra késztetve a forgalmat. Az utasok, akik alig ismerték Rebekát, kárörvendően kacagtak, és biztatták a sofőrt, hajtson csak tovább. Sokan amolyan falu bolondjának tartották a nőt. Pedig igazából senki sem ismerte, nem is emlékeztek rá, mikor és hogyan került a folyóparti kis házikóba. Sok évvel korábban a párja lett ott a gátőr, akinek halála után megörökölte ezt a posztot. Közvetlen szomszédjuk sohasem volt, jelentősen nagy területet kellett felügyelni, ahová építési tilalom szólt. Boltba ritkán járt, orvoshoz és egyéb közösségi helyekre sohasem. Gyermeük nem született.

Fiatalasszonyként, amikor odakerült a faluszélére, feltűnő jelenség volt élénkvörös, göndör hajkoronájával. Csinos, szép arcú nő volt, választékos modora is szemet szúrt, és szinte előítéletesek lettek vele, mintha csak bűn lenne a vonzó külső. Félénk, csendes szavú férjével kedvesek, de zárkózottak voltak mindketten. Eleinte próbálkozott Rebeka barátságot kötni a falusi asszonyokkal, de azok kiközösítették. Tejtermékeket és mézet állított elő a házkörüli kis gazdaságában, amit sokszor csak a városban tudott értékesíteni, mert még azt is gyanakodva figyelték, hogy mindig milyen igényesen tiszta, frissen vasalt ruhákat visel. Amíg a férje élt, senki nem lépte át a küszöbüket, ki tudja miért, félreértve a férfi szótlanságát, arrogánsnak gondolták, és tartottak tőle.

Ahogy teltek az évek, megszokták, hogy kiközösítve élnek, és már nem is igényelték mások társaságát. Sok minden érdekelte őket. Rebeka gyakran kereste fel az antikváriumot könyvekért, és kilószámra hordta haza a rejtvényűségeket. Jókat kacagtak kártyacsatáik közben, óriási sakkipartikat rendeztek, és szinte elsőként volt számítógépük, majd internetük is. Harmincas éveik végén jártak.

Már nem igazán reménykedtek a gyermekáldásban, amikor Béla, a gátőr fogyni kezdett, és erőtlenné vált. Eleinte csak hosszabb ideig tartott elvégezni a napi teendőit, mint korábban, ám ahogy teltek a hónapok, egyre jobban gyengült, mindig többet kellett asszonyának besegítenie munkájába. Kérlete párját, forduljanak orvoshoz, de Béla sokáig elhárította, mondván, már jobban is van, egészen biztosan napokon belül felerősödik. Ám nemhogy jobban lett volna, hanem még több panasz jött elő, lázrósák jelentek meg az arcán, köhögött, és gyakran görnyedten járt az oldalába hasító fájdalomtól. Aztán eljött a nap, amikor már nem bírta felkelni, és az asszony egyedül végezte el a munkát helyette. Egy-két hét alatt beleszokott a feladatokba, és a megszerzett rutin okán egyre hamarabb végzett, így egyik délelőtti észre sem vette a férje, hogy már vissza kellett volna érnie. Ám ő nem hazafelé vette az irányt, hanem kerékpárra ült, és meg sem állt az orvosi rendelőig. Kislányos szégyenlősségét félretéve, egy nagy sóhajtas után belépett a váróba, majd a hátsó sor széléhez lopakodott kivárni a sorát. Sűrűn nézegette óráját, miközben tekintetét újságba temetve próbálta elterelni figyelmét. Az orvoshoz belépve az csodálkozva nézett a nőre.

- Közel húsz éve itt laknak, és még soha nem találkoztunk. Ez igen, maguk aztán csoda egészséges emberek lehetnek!
- szólt elismerően.

- Sajnos, már nem így van, ezért jöttem doktor úrhoz. A férjem nagyon beteg, és nem tudtam rábírni, hogy eljöjjön önhöz. Tisztelettel kérem, látogasson el hozzánk! Sorra elmesélte az elmúlt hónapokban tapasztaltakat, miközben arcáról szégyenlősen törölgette a patakzó könnycseppeket.

Az orvos türelmesen végighallgatta, bele sem kérdezett, mégis tudta, nagy a baj. Igyekezett higgadt hangon megszólalni:-Asszonyom, még néhány beteg van a váróban. Ha velük végeztem, kocsiba ülök, és felkeresem önöket.

Rebeka sebesen kerekezett haza, hogy felkészítse férjét a váratlan látogatóra. Béla előbb restellkedett, hogy beszélnie kell a testi problémáiról, de belátta, segítség nélkül nem gyógyul meg. Az orvos meghallgatta a mellkasát és szívét, de legfőképp a panaszaira figyelt, és határozottan közölte, kórházba kell utalnia kivizsgálásra. Béla iszonyúan irtózott még a kórház gondolatától is, és erőtlenül rázta a fejét, miközben köhögése szinte fuldoklásba torkollott. Felesége megkínálta teával, aggodalmas arccal nézett az orvosra, miközben gyöngéden simogatta férje hajlott, csontos hátát.

- Kérlek, ne ellenkezz, a doktor úr jót akar!

Béla kortyolt egyet a teából, köhögése megcsillapodott, és rábólintott a kórházi befekvésre.

Másnap mentőt küldött érte az orvos, elkezdődött a hosszú kórházi kálvária. Néhány napon belül kiderült, leukémiás, és már áttétei is vannak. Jött a kemoterápia, majd a sugárkezelés, egyre kevesebb időt töltött otthon. A munkáját felesége tökéletesen ellátta. Amikor erre rájöttek a vezetőségben, megbízott helyettes gátórnek nevezték ki. Reggeltől estig robotolt, mert az egész embert próbáló munka mellett a háztáji gazdaságból sem akart semmit felszámolni, és a férjét is lelkiismeretesen

ápolta. A kemény fizikai munkától, lelkét gyötrő fájdalomtól kicsit lefogyott, de szépsége nem fakult. Soványságát leplezve a csinos ruhákat felváltotta a farmernadrág és a tréningruha. Béla néhányszor jobban lett. Voltak könnyebben elviselhető hetei, amikor reménykedni tudtak a gyógyulásban, ám kétéves küzdelem után egy reggelre csendben eltávozott.

Rebeka munkájával elégedettek voltak, így megtartották gátőrnek. A falubeliek ezt olyan cikisnek vélték, a különcnek tartott asszony férfimunkát végez. Gyászával egyedül maradt. Szüleit még gyermekkorában elvesztette, testvére kivándorolt Amerikába, a távolabbi rokonoktól meg a távolság miatt elszakadt az évek folyamán. A háziállatokhoz beszélt, őket dédelgette. Volt egy hófehér kecskéje, akit Bembickó néven szólított. Az szinte mosolygott, amikor gazdasszonya közelében lehetett, úgy törleszkedett, mint egy cica. Ám idegenekkel szemben támadólag lépett fel. Jobban védelmezte a portát bármely házörzönél. Szabadon jött-ment, olykor jelentős kárt okozott a veteményesben, de Rebeka soha nem bántotta érte. Gyöngéden megdorgálta szóval, mintha egy kisgyermek lenne. A közelben járók az ilyen megnyilvánulásai miatt tartották bolondnak. A házkörüli kertészkedésből és háziállatok tartásából visszább vett, de így is maradt kevés piacra való. Férje halála után néhányan megbátorodtak, és felkeresték friss tojásért, zöldsáruért. A munka mellett ritkán tudott csak beutazni a városba eladni a fölösleget, így roppant olcsón adott mindent, nehogy ráromoljon. A fél áron megszerzett finomságokért is bolondnak nézték, leereszkedően beszéltek vele. Újdonsült vásárlói közül az intelligensebb hölgyek hamar rájöttek, nem bolond, sőt, inkább egy művelt, jólelkű nő. Viszont milyen a csordaszellem, senki nem mert véleményének hangot adni, inkább kifigurázták a háta mögött, és jókat kacagtak saját otrombaságaikon.

Kopott szépen a spájzból a tavalyi lekvár, tojást is vitték

tucatjával, de lassan már érnek az idei gyümölcsök, és lehet befőzni az újakat. Reggel kicsit korábban kelt, hamarjában letudta kötelezettségeit, jól felpakolt a hátizsákba, karoskosárba. Bem-bickóra rábízta a portát, és elindult a buszmegállóba. A kecske talán attól zavarodott össze, hogy nem kerékpárral indult gazdája, vagy csak ösztönösen kísérni szerette volna, nem tudni, de minduntalan gazdája után futott. Többször visszazavarta, végül csak bezárta a karámba, és szapora léptekkel ismét elindult. Mindhiába sietett, kivételesen a sofőrnek sikerült tartania a menetidőt, így mire odaért a megállóba, pont elindult az utasokkal teli busz. Ösztönösen futni kezdett, és integetett szabad kezével. Sóvárogva nézett a távolodó jármű után, és nem figyelve lába elé, kátyúba lépve kibicsaklott a bokája. Éles fájdalom hasított lábába, egyensúlyát veszítve hasra esett. Kosara messzire repült, az érett paradicsomok, mint megannyi vértócsa kerültek szét az úttesten néhány épen maradt paprika kíséretében. Több járókelő kárörvendően kacagva továbbment, ám a buszsofőr lehúzódt az út szélére, és azonnal a nő segítségére sietett. Látásból ismerték egymást. A sofőr gyakran volt ezen a vonalon, és az asszony mindig ugyanabban az időben utazott be a városi piacra. Néhány utas morgott, szitkozódott a késlekedés miatt, ám a sofőr visszaszólt határozottan: - A menetidőtől indokolt esetben el lehet térni, és a kötelező segítségnyújtás ilyen cselekmény. Futva közelített a sérült nőhöz, akinek az arcán a szégyenérzet keserve elnyomta a fizikai fájdalmat. Bokája dagadni kezdett, csúnyán elszíneződött, próbált többször is felállni, de nem bírta. A buszsofőr egy mozdulattal ölbe kapta, és biztonságba helyezte az út melletti fűben, majd telefonjáért nyúlt, és hívta a mentőt. A járókelők közül ketten elszégyellték magukat, odamentek segíteni összeszedni Rebeka megmaradt holmiját és letakarítani a tönkrement zöldárumaradványokat. Az utasok morgolódva kukucskáltak az ablakokon kifelé. A sofőr nem törődött a szidalmakkal, megvárta a mentő érkezését.

Rebeka szeretett volna láthatatlanná válni, és restellkedett, amikor a mentősök hordágyra fektetve emelték a mentőbe. Hátraszólt a falubeli segítőknek: - Kérem, fogyasszák jó étvággal az épen maradt zöldségeket, a törött kosár meg, ahogy elnézem, mehet a szemétre.

A buszsofőr megkérdezte, hova szállítják a sérültet, és szaladt is vissza utasaihoz. Az első rémületből felocsúdva, túljutva a szégyenérzeten, kétségbeesetten arra gondolt a pórul járt nő, hogy most aztán mi lesz a gazdasággal, és hogyan fog majd hazajutni. A mentősök megnyugtatták, amennyiben műteni nem kell, valószínűleg haza fogja hozni egy betegszállító. Sebészet, röntgen, ismét sebészet, majd gipszelő, mindenhol hosszas várakozás. Főnökeit értesítette telefonon, hogy helyettesítőre lesz szükség, aztán elkezdte törni a fejét, fekvő gipsszel hogyan fogja ellátni az állatokat, és mi lesz a kerttel, hogyan jut hozzá friss kenyérhez stb. Gondolatai a megoldás körül cikáztak, amikor virággal kezében megállt előtte egy ismerősnek tűnő férfi. Udvariasan biccentve szólította meg: - Kezét csókolom! Súlyos a sérülés, hogy van?

- Jó napot kívánok! Szerencsére nem súlyos, műtetre nincs szükség, viszont két hét fekvőgipsz okán elképzelésem nincs, mihez kezdek ezek után. Hirtelen meg sem ismertem önt így civilben, mi dolga van most erre?

- Önért jöttem, kedves! Sejtettem, hogy még itt találom. Reggel, amikor a baleset után a karomban vihettem magácskát, valami fura érzés futott végig rajtam, mintha egy angyal súgta volna, segítenem kell. Egész nap nem tudtam kivenni a fejemből. Elnézést a merészségemért, de kicsit utána érdeklődtem a körülményeinek, és megtudtam, nem véletlenül súgott nekem reggel az az angyal. Ha most nem találtam volna itt, akkor az otthonában kerestem volna fel. Sokszor utazott már velem. Re-

mélem, nem veszi tolakodásnak, ha felajánlom segítségemet. A buszt fél órája letettem. Egy gyors zuhanyozás és átöltözés után kocsiba ültem, és most jelentkezem szolgálatára. Rebeka a meg-lepetéstől alig jutott szóhoz.

- Köszönöm a reggeli segítségét, és most nem is tudom, mit mondjak. Valóban óriási bajban vagyok. Miben tudna nekem segíteni?

- Előbb engedje meg, hogy bemutatkozzam: Konecsni Vince vagyok, két és fél éve özvegy. Van két lányom: 11, 13 évesek, én most múltam 42 éves. Mindig is szimpatikusnak tartottam önt, de csak ma tudtam meg a falubeliektől, hogy szintén özvegy. Nos, egy védtelen hölgyet nem akarok inzultálni, de egészen véletlenül, vagy a sors akarta így, holnaptól szabadságon vagyok négy hétig. Ígérem, nem leszek tolakodó, csak engedje meg, hogy segítségére legyek.

Rebekának szimpatikus volt a férfi, és mivel szorult helyzetére megoldást nem talált, ezért fülig pirulva, bólogatva megjegyezte: -Kedves Vince, önt a védőangyalom küldte, köszönettel elfogadom a segítségét.

Vince szíve nagyot dobbant a válasz hallatán. Bekopogott a rendelőbe, és szólt, nincs már szükség betegszállító mentőre. Majd pördült is tolókocsi után.

- Kedves hölgyem, a hintó előállt, segítek átülni bele. Gyöngéden, de mégis magabiztosan emelte át a nőt a tolószékbe, majd a parkolóban ugyanazzal a figyelmességgel segítette be a kocsi ülésébe. Útközben alig váltottak pár szót. Rebeka gondolatai már az otthoni teendőikön jártak, Vince meg rózsaszín ködben látta a jövőt. Amikor megérkeztek, a nő izgatottan gondolt rá, hogyan tovább, ám a férfi gyöngéd, segítő érintése nyugtatólag hatott rá, és érezte, mindennek pont így kell történnie.

A házba érve aktatáskájából a férfi egy jegyzetfüzetet húzott, és kérdően húzta fel a szemöldökét.-Azt hiszem, stratégiai tervet kell összeállítanunk. Majd később készíték Excel táblázatot a laptopomra, de most egyelőre azokat a dolgokat sorolja fel, amiket a legsürgősebben el kell végezni.

- Nos, kedves Vince, a legégetőbbben szükséges két nagy pohár vízzel pertut innunk, és már sorolom is, mit lehet még behozni a nap folyamán elmaradt dolgokból, illetve mit szoktunk ilyenkor végezni Bembickóval. Ő a kecske, aki a kapuban fogadott minket. Kicsit ludas benne, hogy elestem, mert miatta kellett annyira sietnem a buszhoz. A kis nyomozással, gondolom, a nevemre is fény derült, de azt lehet, nem tudja, hogyan is lehet becézni. A megboldogult férjem Bekkának hívott, de nagyon szerettem, amikor a nagymamám Rebuskának szólított. Ezzel megemelte a poharat, koccintottak a vízzel. Puszi helyett egy kézcsókkal köszönte meg Vince a tegeződés lehetőségét. Egyszerű térképet rajzoltak a portáról, és közben az asszony sorolta, mit, hol talál meg önkéntes segítőtje. A férfi egy papíruhát varázsolt elő táskájából. Gyorsan belebújt, miközben rákérdezett, van-e valami benti dolog, mielőtt kimegy az állatokat ellátni.

- Köszönöm, rendben vagyok. Majd, ha végeztél, megvacsorázunk együtt, ha elfogadod a meghívásomat egy szerény lecsóra.

- Hú, azt nagyon szeretem!-jött a lelkes válasz. Vince ellátta a tyúkokat, és meglocsolta a kertet. Utoljára hagyta a kecskét, mivel sejtette, vele nem lesz egyszerű. Még szerencse, hogy a nagyszüleim tanyán éltek, és megtanítottak annak idején sok mindenre, gondolta. Több évtized távlatából bátortalanul látott neki a kecskefejesnek, ám kellemesen meglepődött, milyen hamar ráérzett a mozdulatokra, és Bembickó is

jámboran tűrte. Megtelt a kicsi vödör hófehér, zsíros tejjel, amikor beütött a krach. Mintha megcsiklandozták volna a kecskét, magasra ugrott, és ahogy kapálózott össze-vissza, sípcsonton találta újdonsült gondozóját, majd nekiiramodott a kertnek. A nyitva felejtett kertkapun át csak úgy száguldott befelé, mintha hívták volna. Vince sajnálattal vette tudomásul: a tej mind kiömlött a zöld füre. Futni próbált Bembickó után, de csak szapora sántikálásra sikeredett megmozdulása, hogy megállítsa a salátazabáló kecskét. Mikor olyan távolságra sikerült megközelítenie, hogy már majdnem elérte a nyakörvét, az, mintha direkt huncutkodna, nagyot ugrott, és futott a kertből kifelé. Meg sem állt a ház mögött csörgedező patakig. Ott újból jámboran álldogált, egészen addig, amíg már megint majdnem elérte Vince. Akkor egy hirtelen hátraarccal nekifutott amúgy is sérült lábának. Ettől a hirtelen támadástól, egyensúlyát veszítve arccal előre belezuhant a patakba. Kicsit bosszantotta saját ügyetlensége, de mégis kuncogott magában, hogy most aztán muszáj lesz maradnia éjszakára is, mert átázott cipője és ruhája. Megállj csak, büdös kecske, előbb vagy utóbb úgyis megfoglak, és akkor kikötve maradsz, megszűnik a szabadság! Bembickó megállt a ház bejáratánál, szinte kérdően nézett fel, hol van az ő gazdasszonya. Ezúttal nem futott el, hanem odatartotta a nyakát, hogy vezethető legyen nyakörvénél fogva. Vince kinyitotta a bejáratí ajtót és beszólt:-Rebuska kedves, van itt valaki, aki a maga fura módján azt adta tudtomra, hogy látni szeretne.

Bentről kuncogás hallatszott, majd jött a válasz:-Hozd csak be nyugodtan egy buksisimogatásra. A házba lépve sem váltak szét útjaik. Ha már egyszer sikerült nyakon csípni, el nem ereszti, amíg zárt helyére nem kísérte! A kecske takarásában nem látszott a sántítás, de a kis fejvakargatós simogatás után felnézve rögtön tudta Bekka, hogy ez a csöpögős ruházat nem hirtelen esőtől keletkezett.

- Húha! Úgy látom, szépen bemutatkoztál a jótevőnknek. Na, mars aludni!-paskolta meg a kecske nyakát. A férfi bezárta az ólakat, levette magáról a vizes papírruhát, és megállapította, nem is olyan vészes a helyzet, hátulról egészen száraz maradt. A házba lépve rögtön a fürdőszobába ment, és kézmosás után körbenézett, hátha lát egy hajszárítót. Szerencséjére a tükör mellett talált egyet. Nagyjából megszáritotta ruháját, kézzel beletúrt hajába, elégedetten mosolygott saját tükörképének, és jókedvűen lépett a nappaliba, ám fájó sípcsontja lassításra kényszerítette. Igyekezett uralkodni fájdalma felett, nehogy észrevegye az asszony a sérülését.

- Úgy gondolom, készen vagyok a kinti munkával. Gondolom, jöhet a vacsora, most már én is farkaséhes vagyok. Mit, hol találok? Kérlek, mondd bátran, miben tudok segíteni!

- Először is segíts ki a fürdőszobába, utána rögtön vacsorázhatunk. Szerencsére a fürdőszobában ott voltak a beépített kapaszkodók és egyéb segédeszközök, amiket még a férje betegsége okán szereltetett fel, így lassan ugyan, de elboldogult. Amikor készen lett, félénken szólította újdonsült barátját, hogy segítsen visszajutni a nappaliba. Helyet foglalva az asztalnál sorban elmagyarázta a férfinak, hogy mit, hol talál. Mikor kitálalt mindent az asszony utasítása szerint, nagyot nézett, és elismerően füttyentett.-No, én még ilyen lecsót nemcsak, hogy nem ettem, de nem is hallottam róla.

- Akkor pont ideje megkóstolnod, jó étvágyat hozzá! Az enyhén csípős, ízletes lecsó mellé csodásan átsült fokhagymás tarjaszelet és baconos, kapros, sajtszószban úszó olasztészta került.

Vince nem igazán tudta elhinni, hogy ez az éték így együtt finom lehet, ezért óvatosan kis adagot szedett, jól elkülönítve a tányérján a háromféle finomságot.

- Jó étvágyat kívánok, ha nem ízlik, csak szólj bátran, rejt más ételt is a hűtőszekrény!

Vince óvatosan falatozni kezdett. Nagyon ízlett neki az étel, és amikor repetát szedett, már nem volt olyan óvatos. Jólakottan felállt, és fél térdre ereszkedve a nő előtt egy nagyon meglepő kérdéssel állt elő: - Rebeka kedves, lennél a feleségem?

A nő elpirult, és hirtelen meg sem tudott szólalni a meglepetéstől. Nézett tágra nyílt pupillákkal, és ahogy összeakadt pillantásuk, a férfi már tudta, nyert ügye van. Rebeka zavartan kortyolt egyet a vízből, amit tálaláskor a férfi gondosan odakészített, és szinte dadogva szólalt meg. - De hiszen alig ismerjük egymást, és mégis hogyan jött ez a gondolat?

Nem lett egyből elutasítva a férfi, és ettől megbátorodva folytatta mondandóját:-Nos! Régóta van közöttünk szimpátia. Jelen helyzetemben vagy kórházban kell lenned, vagy valakinek a segítségére szorulsz. Reggel, amikor a karomban tartottalak, olyan jó érzés fogott el, mintha örök időtől ismernélek. Abban a pillanatban nemcsak a testünk ért össze, hanem a lelkünk is. Szerintem az nem lehet a véletlen játéka, hogy pont holnaptól töltöm az éves szabadságomat, és a gyerekekhez pedig ma utazott ide a nagymamájuk. Ha nemet mondasz, akkor is maradok segíteni, amíg lábra nem állsz. Viszont, ha igent mondasz, nem kell közben győzködnöm, hogy minket egymásnak teremtetek. Természetesen továbbra is úriemberként viselkedem, csak a külvilág csendesebben pletykál rólunk, ha jegyesekké válunk.

Rebeka a fénylő, kék szemekbe nézve hallgatta Vince okfejtését, és testét melegség járta át. Ismerős volt ez az érzés a régmúltból, gondolatai össze-vissza cikáztak. Hirtelen eszébe jutott, mikor érzett ilyet utoljára, és valami megmagyarázhatatlan nyugalom szállta meg. A pánik, ami lába gipszelésekor tört rá, tovatűnt, és teljesen természetessé vált egyszeriben minden.

Még mindig egymás szemébe fonódott pillantásuk, amikor kiszáradt torkától rekedtes hangján igent mondott. A férfi bepárasodott szemmel nyúlt immár menyasszonya keze után, és finom pusztit lehelt tenyerébe, miközben azt suttogta: -Ígérem, vigyázni fogok rád, és boldoggá teszek! Picit zavarban volt ő is saját mérészségétől, de érezte, helyesen cselekedett. -Bízz bennem, mindent elkövetek, hogy támaszod legyek. Javaslatom a következő: Most segítek neked lepihenni, és te közben elmondod nekem, hol tölthetem az éjszakát, mit, hol találok. Ha már biztonságban tudlak, hazaugrom pár dolgot megbeszélni édesanyámmal és jó éjt pusztit adni a gyermekeknek. Szerencsére csak 8 kilométerre lakom, és egy órán belül itt leszek. Éjjel, ha bármire szükséged van, szólíthatsz, és reggel majd mondod, mikor, mit kell tennem. Jó lesz így, vagy hívjak valakit ide, amíg távol vagyok?

Bekka csak ámult, mennyire gyakorlatias, észszerű javaslatokat hall. Mosollyal a szája sarkában bólogatott: -Jó lesz így. Azt a kis időt, amíg odaleszel, gondolataim rendbeszedésére szánom.

Vince azon kapta magát a hazafelé vezető úton, hogy folyamatosan mosolyog, és egész testét olyan fura, belső remegés uralja. Hazaérve, sietve pusztit nyomott a gyerekek arcára, és félrehívta édesanyját, aki kipirult, mosolygós arcából már sejtette, valami jelentős dolog történt. A hős buszsofőr elhadarta, mi történt, és milyen tervei vannak a jövőre nézve. Anyja nem tudta, sírjon, vagy nevessen, és rögtön a szülői aggodalom tört elő belőle, ám pozitív megérzése azt mondatta vele: -Szívből kívánom, hogy örökre szóljon ez a hirtelen jött szerelem, és legyetek nagyon boldogok. Tudom, hogy forró a lábad alatt a talaj, mert már futnál vissza, de gyorsan elmondom, mi jutott hirtelen eszembe. Látom, nagy benned a lelkesedés, és tudom, a szerelem hegyeket mozgat, de egy dologgal nem számoltál. A kis hölgynek nem tudsz mindenben segítségére lenni, közben

a háztájit is ellátni. Azt javaslom, hogy reggel, ha megérkezik a helyettese, és átadja a szükséges dolgokat, mondd meg neki, hogy szívesen látjuk a házunkban, és majd én segítem őt, amíg felgyógyul. Te pedig szépen elmégy mindennap, és rendben tartod a portáját. Mindkettőtöknek könnyebb lesz apródonként összeszokni, mint egyből huszonnégy órából majdnem huszonnégyet együtt élni. A gyerekek is megismerik, neki pedig lesz módja lassan hozzászokni a lányok csiviteléséhez. Én megígérem, nem leszek házisárkány.

A férfi meglepődött anyja rugalmasságán, és rögtön gondolkodóba esett. Bizony, sok igazság van abban, amit mondott. - Átgondolom útközben!-szólt vissza az ajtóból.

Nehezére esett betartani a sebességhatárt, ábrándképei szárnyaltak helyette. Bekka az autó motorjának zajára ocsúdott fel bágyadtságából. A férfi kipirult arccal lépett a szobába. Közelebb érve erős késztetést érzett, hogy megpuszilja a nőt, de visszafogta magát, és csak a karján végigsimítva megkérdezte:-Minden rendben van, Kedves, van valamire szükséged?

Rebeka egy mély sóhajtas után elmosolyodott, és halkán megjegyezte: - Kedves vagy, nagyon köszönöm a segítőkészséged, de akárhogy gondolkodom, nem fogok tudni elboldogulni, még a te támogatásoddal sem. Amíg egyedül maradtam, végig gondolkodtam, mit, hogyan lehet megoldani támogatásoddal. Aranyos vagy, ám vannak dolgok, amikben nem támaszkodhatok rád. Szóval, ötletem nincs, hogyan húzzuk ki ezt a két hetet a járógipszig.

- Drága Rebuska, lehet, hogy neked ötleted nincs, de bezeg van anyámnak és nem is rossz! Szinte egy szuszra elhadar-ta, mit javasolt édesanyja. Rebeka egyik ámulatból a másikba esett. Hozzá soha senki nem volt ilyen jó a férjén kívül, és most egy nap alatt két ekkora csoda esik meg vele. Egy teljesen is-

meretlen asszony segítő kezét nyújt felé, pusztán a fiába vetett bizalma okán házukba invitálja őt. A falon lógó színes naptárra nézve szólalt meg:–Milyen nap van ma, hogy ennyi csoda történik velem? A logika és tapasztalat azt súgná, köszönöm a segítő szándékot, de nem élhetek vele. Ám a megérzésem és a józan eszem azt mondatja velem, köszönöm, elfogadom a meghívást.

Vince felszökkent örömeiben, mint egy kiscsikó, és a nő meglepődését kihasználva, lehajolt, és homlokon csókolta. Ekkor tűnt fel, mennyire kipirult Bekka arca. Tenyerét a homlokára helyezve kérdezte:–Hol talállok egy lázmérőt?

A nő megborzongott, és felsejlett előtte az az állapot, amit gyermekkorában oly sokszor átélt. Bódultságára a hirtelen felszökő láz adott magyarázatot.–A fürdőszobai tükör melletti kis szekrényben, a középső polcon találod, krémszínű, műanyag dobozban, és ott lesz mellette a lázcsillapító is zöldfehér dobozban.

Vince megrémült, hiszen egy ilyen súlyos sérülés után lehet, valami nagy bajt jelez a láz. A lányai mellett azonban megszokta az önfegyelmet, és már vizet is hozott a gyógyszer mellé. A lázmérő hamar 38 fok fölé szökött. Rutinos mozdulattal patintotta ki a gyógyszert Bekka tenyerébe, és már hívta is telefonon az ügyeletet. Egyre csak hívta a számot, de az minduntalan foglalt volt. Aggódva kérdezte:–Könnyen lázasodsz, szokott hatni a lázcsillapító, nagyobb lett a fájdalmaid, mint korábban?

Rebeka elkacagta magát:–Egyszerre csak egyet kérdezz! Sajnos, könnyen lázasodom, de állítólag ez jó, mert azt jelzi, erős az immunrendszerem. Ha magasra felszökik, akkor a lázcsillapító kevés szokott lenni. Ezért jó lenne, ha előkészítenéd a vizesborogatáshoz a hozzávalókat. Nem fáj jobban a lábam, mint eddig, és úgy gondolom, az idegi kimerültség is belejátszik most ebbe a lázongásba. A fürdőszobában találsz lavórt a mosdó alatt,

a szekrény alsó polcán fürdőlepedőt és a mosogató feletti szekrényben kancsót.

- Rendben, hozom! Közben folyamatosan hívta az ügyelet számát. Már arra gondolt, hogy mentőt hív, ha még most sem veszik fel, amikor egy álmos hang unottan beleszólt. Rövid, udvarias bemutatkozás után frappánsan összefoglalta az eseményeket. Az ügyeletes nővér felvette az adatokat, és közölte, körülbelül egy óra múlva tud ott lenni az orvos, mivel most egy másik betegnél van. Ha súlyosbodna a beteg állapota, hívjon mentőt, de legyen szíves ebben az esetben visszaszólni, mert akkor az orvost átirányítja a következő címre.

Elkészönt a nővértől, és aggódó arccal fordult Rebekához: - Nézzük meg, hogyan alakult a hő! Ennyi idő alatt már fel kellett szívódnia a gyógyszernek. Két perc sem telt el, és már 39.7-re szaladt fel a higanyszál.

- Kedves, muszáj félretenned a szégyenlőséged, mert azonnal cselekednünk kell. Ügyes mozdulatokkal segédkezett a vetkőzésnél, majd gyöngéden az ágyra fektette a nőt. A lányai mellett megtapasztalt módon hozzálátott a priznic elkészítéséhez.

Mire az orvos megérkezett, sikerült 38 fok alá levinni a lázat. A láthatóan fáradt orvos homlokára feltolt szemüvege nélkül hunyorogva olvasta az ambuláns lapot, és hanyag mozdulattal nyúlt a betege csuklója után, kitapintva Bekka szapora pulzusát. Vincéhez fordult: - Szakszerűen ellátta a feleségét. Úgy látom, nem lesz gond, csak a késleltetett sokk miatt szökött fel a láza. Adok egy szurit. Biztos, ami biztos, ha mégis gond lenne, hagyok itt mentőpapírt. Holnap a rendelőbe vigye majd be az ambulánslapot, hogy táppénzes állományba vegyék a hölgyet.

Vince az orvos távozása után lecserélte az átnedvesedett

ágyneműt szárazra. Kiment a konyhába. Teát főzött, és miután kihűtötte egyik bögréből a másikba töltögetve, megitta betegét, majd egy fotelt közelebb húzott az ágyhoz. - Úgy érzem, mindjárt elalszom.

- Jól vagyok, nyugodtan feküdj le te is a kanapéra-hallatszott a fátyolos hang a párnák közül.

- Szó nem lehet róla, hogy itt hagyjalak. Sokat virrasztottam a kislányaim betegágya mellett. Van benne gyakorlatom, hogyan tudok közben keveset aludni. Leoltotta a csillárt, egy éjjeli lámpát hagyott égve. Újra teával kínálta Bekkát. Ellenőrizte teste hőjét. A hőmérő végre megnyugtató eredményt mutatott, így kényelembe helyezte magát a fotelban.

Hosszú éjszaka volt, mindketten keveset aludtak. Reggel felé sikerült mély álomba merülniük. Amikor felébredtek, meglepődve tapasztalták, hogy fogják egymás kezét. Szégyenlősen mosolyodtak el, amikor egyszerre kimondták:-Jó reggelt! Nem volt egyszerű a reggeli tisztálkodás és öltözködés. Jókat kacagva, humorral áthidalták a nehézségeket.

Mire megjött a helyettes, megreggelizve, útra készen várták. Amíg a két gátőr megbeszélte a teendőket, addig a férfi ellátta az állatokat, és próbált kicsit barátkozni a kecskével. Láthatóan nem kedvelte meg Bembickó. Még szerencse, hogy köztük volt a kerítés, mert kemény kobakjával és kicsiny szarvával, mint egy kecskebak, úgy próbálta támadni újdonsült gondozóját. Megállj csak, majd rájössz, hogy jobb lesz velem jóban lenni! A takarmány mellé néhány barackot és friss vizet téve gyorsan elhagyta a karámot. Az asszony kis bőröndjét elhelyezte a csomagtartóban, majd a nő minden ellenkezése ellenére ölben hozta a kocsinhoz. Már előzőleg eltávolította az anyósülést, hogy minél könnyebb legyen a beszállás, és minél kényelmesebben utazhasson szíve hölgye.

Útközben alig váltottak szót. Vegyes érzések kavargtak gondolataikban, ki, hogyan fogadja majd ezt a hirtelen jött helyzetet. Mindketten izgatottan léptek a házba. A lányok szobájukban játszottak, Judit mama pedig a konyhában készítette az ebédet. Visszafoготtan, de szívélyesen üdvözölte fia választottját, és máris elkalauzolta a vendégszobába, ahol már jó előre igyekezett akadálymentessé tenni a közlekedést. A lányok szégyenlősen kuncogva nyújtottak kezet, és már futottak is vissza sugdolózni a gyerekszobába.

Rebeka igazán hamar hozzászokott a kellemes családi légkörhöz, és hamar megkedvelték a lányokkal egymást. Judittal szinte barátnők lettek, és őszinte szeretet alakult ki köztük. Vincével egyre több időt töltöttek kettesben, természetessé vált a puszi és az ölelés. Egyre jobban bebizonyosodott, hogy ez már szerelem, sürgetően követelőzött a testi vágy beteljesedése. A férfi naponta ingázott a két falu között. Lekerült a fekvőgipsz, így felvetődött az asszonyban, hogy hazamenjen, ám a lányok őszinte szeretettel marasztalták.

Mire Juditnak letelt a szabadság, és haza kellett utaznia, addigra egészen magától értetődővé vált, hogy Rebuska marad. Judit és a két kislány, Nelli és Cilike is ezt a becenevet választották. Mindannyian tegeződve, de tisztelettel beszéltek egymással. A két fruska hamar bizalmába fogadta a pótmamát. Nagyival is jól megértették magukat, de ő mégis egy jóval érettebb korosztály. Hamar rájöttek arra is, hogy mennyire tájékozott, modern gondolkodású, jó humorú családtaggal gazdagodhatnak.

Judit hazautazott. Vincének is már majdnem letelt a szabadság, a lányoknak meg kezdődött az iskola. Rebekának még két hétig viselnie kell a járógipszet, és ki tudja, utána mikor lesz igazán munkaképes. Fontolóra kellett venni, hogyan tovább. Vasárnap ebéd után az asztal körül maradtak, és Rebus felvetette,

hogy bizony most már haza kellene mennie, mert Vince munka mellett nem fogja tudni megszervezni a két porta rendben tartását. Szinte egyszerre szólalt meg a két lány:-Akkor a két háztartásból egyet kell csinálni, hiszen úgylis összeházasodtok! - Végül is, igen!-kapott a szón az apjuk.-Hét elején még szabadságon vagyok. Rebuskám! Mielőbb tűzzük ki az esküvő időpontját. Hétfőn menjünk, jelentkezünk be az anyakönyvvezetőhöz! Mondd, hogy igen!

- Hú, de egy húron pendültök, kis csibészek! Rendben-bólogatott az ara, - de az esküvővel várni kell, hogy lekerüljön a gipsz. Bármennyire is szűk családi körben, puritán módon esküszünk, akkor se sántikáljak a nászinduló zenéjére. - Nana!-szólalt meg Nelli, a fiatalabb lányka. - Nem tudom mit jelent az a puritán, de mi koszorúslányok szeretnénk lenni, és akarunk tortát meg mindent! Úgy bizony! - tromfolt Cilike is rá. - Mióta anyukánk felment az angyalokhoz, azóta semmilyen ünnepet nem tartottunk. Ha odafentről néz minket, biztosan szomorú, amiért soha nem szól nálunk zene, és soha nem táncolunk.

A két felnőtt kicsit lefagyott. Gyászuk mélyen ott élt bennük, és most döbbentek rá, hogy az utóbbi egy hónapban teljesen megfeledkeztek elhunyt társuk emlékéről. Nellike szeleburdi volt ugyan, de roppant érzékeny, és azonnal megérezte a feszültséget. Hihetetlen komolysággal szólalt meg:-Apuka, mi nagyon szeretünk téged, tudjuk milyen nehéz egyedül nevelned minket. Nagyi is egyre kevesebbet tud jönni hozzánk, mert bizony neki is udvarlója van, akivel össze szeretne költözni. Mielőtt elment, akkor mondta el, hogy ezért hívták őt olyan gyakran telefonon, mert hiányzott Gábor bácsinak. A lelkünkre kötötte, hogy tart-suk szem előtt a te boldogságod. Rebuska, téged is nagyon megszerettünk. Észrevettük, mennyire szeretitek egymást apával. Hiába vagytok olyan távolságtartók, mégis jól látszik, összetartotok!

A két szerelmes zavarba jött az őszinte gyermeki szavaktól, és gyorsan igyekeztek másra terelni a szót.-Volna egy javaslatom-vette át a szót Bekka.-Üljünk kocsiba, és menjünk el hozzám! Nézzetek szét, ismerkedjete meg az ottani lehetőségekkel, és majd közösen eldöntjük, hol éljünk esküvő után.

- Legalább megismeritek azt a megátalkodott kecskét, akit Rebuska annyira szeret-tromfolt rá az apjuk. A két lány már kapott is a szón.- Mehetünk!-visongták egyszerre.

Amikor a takaros kis házhoz értek, a kecske majd hogy ki nem ugrott a megmagasított tetejű karámból, úgy megörült gazdasszonyának.-Csüccsenj le a lócára, kiengedem hozzád a bestiát!

Bembickó hatalmas szökkenésekkel ott termett gazdasszonya mellett. Ám, amikor odaért, fékezte magát, mintha értene, óvatosnak kell lennie. Egy cica gyengédségével bújt Rebus épen maradt lábához. Szinte vigyorgott, amikor gazdasszonya simogatni kezdte.

- Na, nézzétek meg ezt a bestiális jószágot, milyen szelíd is tud lenni! Bezzeg, amikor az én közelembe kerül, mintha az ördög bújna bele. Egy hónap alatt egyszer sem tudtam összegyűjteni annyi tejet, hogy sajtot készítsek. Akárhogy figyelek, majdnem mindig fehérre festi a füvet az a finom zsíros tej. Nap mint nap etetem-itatom. Ő zabál, én meg fejem. Ő kiborítja, én kitakarítom alóla a tejben úszó füvet. Egyre gyűlik a komposztálóban a zöldre színeződött tej.

Olyan viccelődős méltatlankodás volt ez, hogy a lányok szinte gurultak a kacagástól. - Gyertek, nézzetek szét odabenn is, meg a ház mögött fedezzétek fel, milyen csodás titkok kertje van. Még talán találtok szedret, és már a csemegeszlő is érik.

A lányok vidáman szaladgáltak, és lelkesen dicsérték a

mesébe illő környezetet. A kert végében csörgedező patak, a közeli erdőtől hallatszó madárcsivitelés mesébe illővé tette a környezetet. A vadszőlővel befuttatott melléképületek és a sok illatozó rózsabokor olyan harmóniát árasztott, hogy a lányok azonnal maradni szerettek volna. Kényelmes és praktikus berendezésével a ház is elnyerte tetszésüket. Ezzel eldőlt, hol fognak élni esküvő után. Ha már ott voltak, Vince elvégezte a ház körüli esti teendőket, és csodák csodájára a kecske jólnevelten túrta a fejét.

- Na, lányok, ezentúl együtt fejjük meg a bestiát, és akkor talán sikerül megkóstitnotok, milyen az igazi kecskesajt.

- Jaj, apa, ki tudja, mivel sértetted meg Bembickót, hiszen olyan szelíd és aranyos. Úgy törleszkedik, mint egy cica. Annyi-
ra belelkesültek a lányok, hogy azt javasolták, mihamarabb az iskolából iratkozzanak át, és költözzenek ide.

Rebeka nagyon örült, hallva a tetszésnyilvánítást, de rögtön türelemre intette a túlerőt: -Aranyosak vagytok, és szerintem itt kényelmesebben be tudunk rendezkedni, és felgyógyulva a munkám miatt előnyösebb is helyben maradni. Azt javaslom, először csak esténként jöjjünk el, és próbáljuk meg átrendezni praktikusabbra a lakást. Van egy hét méterszer ötméteres üres szoba két ajtóval. Ha szeretnétek, akkor Ytong téglával gyorsan ketté lehet választani. Miután kifestettük valami szép, csajos színre, berendezzük tetszésetek szerint.

Felpörögtek az események. Megérkeztek a házfelújításhoz az anyagok, és sikerült mestert is fogadni a munkák elvégzéséhez. Rebekáról a gipsz lekerült, már alig sántított. Sort kerítettek a jegygyűrű vásárlására, és bejelentkeztek az anyakönyvvezetőnél. A házátalakítás befejeződött. Lassan új berendezés került Cilike és Nelli szobájába. Október elsejétől az új iskolában kezdtek. Hónap közepére lassan belakták a házat, és

nekiálltak az esküvő szervezésének. A lányok divatos, földig érő ruhákat kaptak az esküvőre hozzáillő, nagylányos cipővel. Rebeka a lányokéhoz hasonló fazonú, de egy árnyalattal élénkebb színű, légiesen könnyed ruhájában olyan szép volt, hogy Vince az ámulattól meg sem bírta szólalni, amikor meglátta. Judit mama új párjával érkezett az esküvőre, és elvállalta, hogy egy hétig maradnak a gyerekekre vigyázni, hogy az ifjú pár el tudjon menni nászútra. Titokban szervezték meg a velencei utat, ez volt a nászajándék tőlük.

Csodásan érezték magukat a nászúton. Egyiküknek sem volt az első házasságában lehetősége hasonló utazásra, így örömük határtalan volt. A felhőtlen kikapcsolódás és az átszerelmeskedett éjszakák hamar elrepültek. Rebeka meglepődve tapasztalta, hogy mennyire hiányoznak neki a lányok. Bár szerette a gyermekeket, és fiatalabb korábban várta is a gyermekáldást, de az akkor elmaradt.

Judit ünnepi vacsorával várta haza az ifjú párt. A lányok színes lufikkal feldíszítették a nappalit, és a vasútállomáson várták a vonat érkezését. Rebekának teleszökött könnyel a szeme, látva a szeretet megnyilvánulásait. Hazafelé be sem állt a szájuk. Nelli folyamatosan kérdésekkel ostromolta őket, Cilike meg nem győzte az új iskolájukban szerzett élményeket megosztani. Az ajtó előtt tárt karokkal várta őket Judit. Bentről almáskalács illata szállt, és a megterített asztal közepén ott gőzölgött a húsoleves. Rövid fürdőszobai felfrissülés után jó étvággal láttak az étkezéshez. A két kislánynak továbbra sem állt be a szája, Judit meg folyamatosan kuncogott kínálgatás közben.

A pót nagypapát hamar megkedvelték a lányok és Gabi papó is őket. Gyermeektelen özvegyember volt azelőtt, így szokatlan volt számára családban lenni, de nagyon tetszett neki a nagypapaszerep. Kicsike kupica pálinka elfogyasztás után a

nyelve is megeredt. Majd az ajándékba hozott finom háziborával koccintottak, mielőtt hozzáláltak az almáspitéhez. Rebeka jóízűen végigkóstolt mindent, nem akarta megsérteni Juditot. Kis étkű volt mindig és nagyon válogatós. Ezt még hallomásból tudta Gábor papó, és szokimondó ember lévén a süteménynél kibukott belőle: - Rebuska, te már nem egyedül eszel, végy még egy szeletet a kicsi Vincének is!

Egy pillanatra olyan csend lett az étkezőben, hogy az illatgyertyák lobogó lángjának hangját meg lehetett hallani. Judit nem volt ugyan templomba járó, de keresztet vetett, és halkán suttogta: -Legyen úgy! Cilike és Nellike tapsikolva visongtak, mintha ez a tény már biztos lenne. Vince önkéntelenül Bekka keze után nyúlt, és lágyan megpuszilva tenyerét a szívére vonta a kis rózsaszín kezét.

Rebekán jóleső borzongás futott végig, mintha valami áldás teljesülne be rajta. Tágra nyílt pupillákkal nézett párjára, és hirtelen átfutott rajta a felismerés, hogy tulajdonképpen ő még fogamzóképes korban van, és eszükbe sem jutott, hogy védekezniük kellene. Lehet, Gábor papónak igaza van, hiszen a neve jelentése is Isten embere, Isten küldötte. Ha ez így van, akkor egy megvalósult tündérmese szereplői. Keze még mindig Vince mellkasán feküdt, amikor odafordult felé, és azt mondta: -Úgy legyen! Arcán végigfolyt egy forró könnycsepp, amit Vince szájával itatott fel, és átkarolva asszonyát határozottan kijelentette: -Úgy lesz! Úgy kell, hogy legyen, mert akarjuk!

Még semmi nem volt biztos, csupán egy jókedélyű spicces embertől hangzott el egy jóslat, mégis egyszeriben boldogság töltötte be a házat. Másnap estére négy terhességi teszt sorakozott a fürdőben. A kislányok pironkodva tették le, mintha nem is ők hozták volna. A drogériában elég furán néztek rájuk, de a kérdésre, hogy hány évesek, Cilike szemrebbenés nélkül rá-

vágta, hogy 16. Gábor, vállalva a tegnapi elszólását, egy doboz desszertet nyújtott át, sok szerencsét kívánva. Vince szemérmesen a kis szekrénybe tette a tamponok és betéteket mellé. Judit sem maradt le. Amikor hazaért a bevásárlásból, így szólt: -Mennyeckém! Tudom, még korai lenne tesztet végezni, ám egy-két hét múlva már érdemes, de akkora én nem leszek itt, ezért most hoztam.

Rebeka csak ámult, mennyire szeretné mindenki, hogy áldott állapotban legyen. Juditék elköszönőben megígérték, ha megszületik a kicsi, ők jönnek segíteni, és kérték, mihelyt megvan a pozitív terhességi tesz, azonnal telefonáljanak. Úgy lesz, ígérte Bekka. Minden nappal erősebben élt benne a remény, hogy 43 évesen anya lehet.

Amikor kezében tartotta az első pozitív tesztet, akkor örült csak igazán, hogy van még három belőle, mert biztos, ami biztos, megismételte. Az újra elvégzett vizsgálat már bizonyosságot adott, és alig bírta kivárni, hogy párja hazaérjen. Amikor Vince hazaért, a szépen terített asztalon aranyszínű gyeritya égett, és kölyökpezsgő volt kikészítve a tálalópultra. Szíve hevesebben kezdett verni. Tárt karokkal sietett kedveséhez, és szabad folyást engedett az érzelmeinek. Mosolygó arcán végigfutottak a könnyek, ahogyan lelkendezve kérdezte: - Kicsi angyalkám, hát igaz, 8 hónap múlva karomban tarthatom majd szerelmünk gyümölcsét? Rebeka szinte belefeküdt ebbe a biztonságot adó ölelésbe, és lassan ringatni kezdte összefonódott felsőtestüket.-Igen, Kedves! Pozitívak a tesztek, és most már biztos vagyok benne, hogy a testemben érzett változások nem csak beképzeltések, hanem a hormonok munkája.

Együtt hívták Juditot telefonon az örömhírrrel. Amint hazaértek a lányok az iskolából, velük koccintottak a gyöngyöző kölyökpezsgővel. Nagy volt a lelkesedés, és sok poén elhang-

zott. Végül Vince kacagtatta meg legjobban a társaságot: -Na, most megyek, és megpuszílom Bembickót, mert végül is neki köszönhetjük ezt a boldogságot. Hálából megfejem, hogy fesse újra zöldre a tejét.

Nellike és Cili csak néztek csodálkozó szemekkel, miről beszél az apjuk. Amíg kint volt ellátni a jószágokat, Rebuska elmesélte megismerkedésük történetét és a későbbi balhét Bembickóval. Győzelemtől mámoros arccal lépett be Vince a kis vödör kecsketejjel.-No, lányok, úgy látom, végre elfogadott a bestia! A héten minden nap engedelmesen tűrte a fejést. Viszlát, zöld tej, köszöntelek fehér sajt!

Könnyű terhessége volt Rebekának. Repültek a hónapok. Hamar beköszöntött a nyár. Az utolsó hetekben hatalmas pocakjától már nehezen mozgott a kismama, de csak a rendelőig hagyta magát kíséni. Az ultrahangra mindig egyedül ment be, hogy megőrizhesse titkát. Augusztus elejére volt kiszámítva a szülés várható ideje. Ám július közepén, az utolsó vizsgálatnál benntartották a kórházban. Milyen jól tették! Pár órán belül megindult a szülés. Papásszülést terveztek, így mielőtt a szülőszobába ment, értesítették Vincét. Szerencsére már az utolsó járatot csinálta, amikor megkapta a hírt, így két-három órán belül beért a kórházba. A lányok születésekor nem volt jelen, így most ugyancsak reszketős lábakkal állt a szülőágy mellett. Mire hozzászokott a szülőszoba fura fényéhez, megindult a szülés. Az igazán nagy meglepetés most érte csak igazán, amikor a kezébe nyomták az ollót a köldökzsinór elvágásához, azzal a megjegyzéssel, hogy a magzat megérkezett. Ideje nem volt felocsúdni, amikor újra tolófájások jelentkeztek. Ja, persze, a placentának is ki kell jönnie, gondolta, ám még az előzőnél is erősebben szorította az asszony a kezét. Az orvos ismét vezényelni kezdett: - Nagy levegő, és nyomjon, nyomjon, nyomjon! Nagyon ügyes anyuka, még két ilyen fájás, és kint lesz a kislány is. Vince ek-

kor nézett rá Rebuska hasára, hogy az bizony szinte semmivel nem lett kisebb, pedig a kicsi fiú szép súllyal született, és a magzatvíz is bőséges volt. Ekkor világosodott meg előtte sok apró jel, amiből következtethetett volna, hogy két pocaklakó van. A következő tolófájásnál megérkezett a kicsi leányka. Szép súllyal született ő is.

- Gratulálok, apuka, de most köszönjön el! Holnap már lehet jönni látogatni-szólt az orvos.

A két lány az udvaron várakozott, figyelve az utat, mikor villan fel a kocsilámpája. Bal kezét magasba emelve a győzelem jelét mutatva szállt ki a kocsiból apjuk, és rögvést feltette a kérdést: -Ti tudtátok, hogy nem csak öcsétek, hanem húgotok is születik?

- Tudni nem tudtuk, de sejtettük!

Útközben már anyját értesítette a fejleményekről, aki szintén ezt válaszolta: - Hát, tudni nem tudtam, de sejtettem!

Lehet, ezt már Bembickó is sejtette, és ezért javult meg? Ha kicsit több eszem van, én is sejthettem volna...

Tartalomjegyzék

Vírus, fuss!	7
Örökzöld	25
Tanár és szamár	27
A földillatú bor	73
A pad	75
Nem sír a hóvirág	83
Kulcs zár nélkül	87
Virtuális játékbaba	107
Zöld tej	111